

**แนะนำบทบัญญัติต่างๆ
ที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิงโดยเฉพาะ
ศอลิหฺ บิน เฟาซาน อัล-เฟาซาน
หนังสือที่ประมวลบทบัญญัติต่างๆ
ในอิสลามที่เกี่ยวข้องกับสตรีเป็นการเฉพาะ
รวบรวมประเด็นต่างๆ โดยสังเขป
ประกอบด้วยบทบัญญัติทั่วไป
บัญญัติเกี่ยวกับการตกแต่งเรือนร่างของสตรี
บัญญัติเกี่ยวกับเลือดประจำเดือน
เลือดเสีย และเลือดหลังคลอด**

เสื้อผ้าและหิญาบ การละหมาด
การจัดการศพ การถือศีลอด
การประกอบพิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์
การเป็นสามีภรรยาและการสิ้นสุดระหว่างกัน
น บัญญัติต่างๆ ที่จะปกป้องรักษาเกียรติ
ศักดิ์ศรี และความบริสุทธิ์ของสตรี

<https://islamhouse.com/๒๘๒๒๐๒๕>

- [แนะนำบทบัญญัติต่างๆ](#)
[ที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิงโดยเฉพาะ](#)
 - [คำนำ](#)

- ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ
 - บทที่ ๑ บทบัญญัติทั่วไป
 - บทที่ ๒ บทบัญญัติเกี่ยวกับการตกแต่งเรือนร่างของสตรี
 - บทที่ ๓ บทบัญญัติเกี่ยวกับเลือดประจำเดือน เลือดเสีย และเลือดหลังคลอด
 - บทที่ ๔ บทบัญญัติเกี่ยวกับเสื้อผ้าและหิญาบ

- บทที่
๕ บทบัญญัติเกี่ยวกับการล
ะหมาดของสตรี
- บทที่
๖ บทบัญญัติเกี่ยวกับการจ้
ดการศพบของสตรี
- บทที่
๗ บทบัญญัติเกี่ยวกับการถึ
อศีลอดของสตรี
- บทที่
๘ บทบัญญัติเกี่ยวกับการป
ระกอบพิธีหัจญ์และ
อุมเราะฮ์ของสตรี
- บทที่
๙ บทบัญญัติเกี่ยวกับการ

- ป็นสามีมักรรยา
และการสิ้นสุดระหว่างกัน
 - บทที่ ๑๐ บทบัญญัติต่างๆ
ที่จะปกป้องรักษาเกียรติ
ศักดิ์ศรี
และความบริสุทธิ์ของสตรี
- บทที่ ๑ บทบัญญัติทั่วไป
 - หนึ่ง
สถานภาพของสตรีในยุคก่อน
อิสลาม
 - และพระองค์ตรัสอีกว่า
 - สอง
สถานภาพของสตรีในอิสลาม

- สาม
เป้าหมายของศัตรูต่อสตรีมุสลิม
- สี่
การทำงานนอกบ้านของผู้หญิง
- บทที่ ๒
บัญญัติว่าด้วยการดูแลเรือนร่างของสตรี
 - หนึ่ง ดูแลตัวเองตามฟิฏเราะฮ์
 - สอง
ข้อปฏิบัติเกี่ยวกับเส้นผมและขน

- ข.
ไม่อนุญาตให้สตรีมุสลิมกำจัด
ขนคิ้ว
- ค.
ไม่อนุญาตให้สตรีมุสลิมผ่าแ
กฟันโดยการถูด้วยตะไบเพื่อ
การเสริมสวย
- ง.
ไม่อนุญาตให้สตรีสักบนร่างกา
ย หรือให้ผู้อื่นสักให้
- จ.
บทบัญญัติหรือข้อชี้ขาดเกี่ยว
กับการย้อมสีด้วยใบเทียน
การย้อมผม

และการใช้เครื่องประดับที่เป็นทองคำ

- ๑. การย้อมด้วยใบเทียน
- ๒. การย้อมผมของสตรี
- ๓. อนุญาตให้สตรีใช้เครื่องประดับที่ทำจากทองคำและเงินตามประเพณีที่ปฏิบัติกัน

○ บทที่ ๓

บัญญัติว่าด้วยเลือดประจำเดือน และเลือดเสีย และเลือดหลังคลอด

- หนึ่ง เลือดประจำเดือน (หัยฎ)

- ๑.
ค่านิยมของเลือดประจำเดือน (หัยฎ)
- ๒. อายุของผู้มีประจำเดือน
- ๓.
บทบัญญัติและข้อชี้ขาดเกี่ยว
กับผู้มีเลือดประจำเดือน
น
- เกร็ดความรู้
ข้อชี้ขาดทางบทบัญญัติข
องการตกขาวและน้ำคาวป
ลา (ศุฟเราะฮ์
และกุดเราะฮ์)
- เกร็ดความรู้เพิ่ม
เต็ม

- ๔.
สิ่งที่ต้องปฏิบัติหลังจากหมดประจำเดือน
- วิธีการอาบน้ำ
- ข้อควรระวัง!!
- สอง เลือดเสีย (อิสติฮาฎะฮฺ)
 - ๑.
บัทญญูตีหรือข้อชี้ขาดเกี่ยวกับเลือดเสีย
 - ๒.
สิ่งที่ผู้มีเลือดเสียต้องปฏิบัติ
- สาม เลือดหลังคลอดบุตร (นิฟาส)

- นียาม
และระยะเวลาของเลือดหลังคลอด
 - ๓.๒
บทบัญญัติเกี่ยวกับเลือดหลังคลอดบุตร
 - เกร็ดความรู้
 - เกร็ดความรู้อื่นๆ
 - การรับประทานยา
 - บทบัญญัติว่าด้วยการทำแท้ง
- บทที่ ๔
บัญญัติว่าด้วยอาการและสัญญาณ
 - หนึ่ง
คุณสมบัติของอาการสำหรับสตรีผู้ศรัทธา

- สอง นียามของหิญาบ
พร้อมหลักฐานและประโยชน์
- บทที่ ๕
บัญญัติว่าด้วยการละหมาดของผู้หญิง
- บทที่ ๖
บัญญัติว่าด้วยการจัดการศพของผู้หญิง
 - ๑.
สตรีจะต้องอาบน้ำศพให้กับสตรี
 - ๒.
ส่งเสริมให้ห่อศพสตรีด้วยผ้าสีขาวจำนวน ๕ ชั้น
 - ๓. การจัดศพของศพผู้หญิง

- ๔.
บทบัญญัติเกี่ยวกับการติดตาม
ไปส่งศพสตรี
- ๕.
ห้ามสตรีมิให้ไปเยี่ยมหลุมฝังศพ
พ
- ๖.
ห้ามมิให้มีการร้องรำพันคร่ำ
ครวญ
- บทที่ ๗
บัญญัติว่าด้วยการถือศีลอดของผู้หญิง
 - การถือศีลอดจำเป็นแก่ผู้ใด?
 - ข้อผ่อนปรนต่างๆ
ในการถือศีลอดของผู้หญิง

- ๑.
เลือดประจำเดือน
และเลือดหลังคลอดบุตร
- ๒.
การตั้งครรภ์และการให้นม
สิ่งที่จำเป็นต้องรู้
- บทที่ ๘
บัญญัติว่าด้วยการประกอบพิธีหัจ
ญ์และอุมเราะฮ์ของผู้หญิง
 - ๑. มะห์ร็อม
 - ๒. ได้รับอนุญาตจากสามี
 - ๓.
การทำหัจญ์และอุมเราะฮ์แทน
ผู้ชาย

- ๔.
เลือดประจำเดือนและเลือดหลัง
การคลอด
- ๕.
สิ่งที่สตรีจะต้องปฏิบัติขณะเข้า
พิธีหัจญ์
- ๖.
ชุดที่สวมใส่ในพิธีหัจญ์และอุม
เราะฮ์
- ๗. อาการที่อนุโลมให้สวมใส่
- ๘. การกล่าวตัลบียะฮ์
- ๙.
หลักปฏิบัติในการแกะวาฟเวีย
นรอบบัยตุลลอฮ์

- ๑๐.
เดินเกวาวาฟและสะแอโดยไม่
ต้องวิ่ง
- ๑๑.
พิธีกรรมหัจญ์ที่ผู้มีประจำเดือน
ปฏิบัติได้และห้ามปฏิบัติ
- ๑๒.
อนุโลมให้สตรีออกจากมุซตะลี
พะฮ์ก่อน
- ๑๓. การตัดผมของสตรี
- ๑๔.
การเปลื้องอิหฺรอมของสตรีที่มี
ประจำเดือน

- ๑๕.
มีประจำเดือนหลังจากภาวะวา
ฟีฟาภาวะฮ
- ๑๖. การเยือนมัสญิดนะบะวีย์
- บทที่ ๙
บัญญัติว่าด้วยการเป็นสามีภรรยา
และการสิ้นสภาพ
 - การสมรสมีประโยชน์
มากมาย ที่สำคัญที่สุดได้แก่ :
 - สภาพของสตรีที่จะแต่งงานด้ว
ย
 - ๑.
สาวพรหมจรรย์ซึ่งยังไม่บ
รรลุศาสนภาวะ

- ๒.
สาวพรหมจรรย์ซึ่งบรรลุด
าสนภาวะแล้ว
- ๓.
สตรีที่ผ่านการแต่งงานแล้ว
๑
 - วะลีย์ในการแต่งงาน
 - การติกลงเพื่อประกาศการแต
งงาน
 - ภรรยาต้องเชื่อฟังสามีและไม่อ
นุญาตให้ฝ่าฝืน
 - สิ่งที่สตรีต้องปฏิบัติเมื่อสิ้นสภ
พจากการเป็นภรรยา
 - ฮิดะฮมี ๔ ประเภท

- ข้อห้ามสำหรับสตรีที่อยู่ในอิดดะฮ์
 - ๑.
การสืขอเพื่อแต่งงาน
 - ๒.
ไม่อนุญาตแต่งงานสตรีที่อยู่ในอิดดะฮ์ให้แก่ชายอื่นที่ไม่ใช่สามีคนเดิม
 - ๓.
ห้าสิ่งต้องห้ามสำหรับสตรีซึ่งอยู่ในอิดดะฮ์จากการตายของสามีซึ่งเรียกว่า “อัล-หิดาด” (การไว้ทุกข์)

- บทที่ ๑๐
ว่าด้วยการรักษาเกียรติและความบ
ริสุทธิ์ของสตรี
 - ๑.
สตรีต้องลดสายตาและรักษาอ
วัยวะเพศเช่นเดียวกับผู้ชาย
 - ๒.
การออกห่างจากการฟังเพลงแ
ละดนตรี
 - ๓.
การไม่อนุญาตให้เดินทางโดย
ไม่มีมะหฺร็อม
 - ๔.
ห้ามชายหญิงอยู่กันตามลำพัง

- เพิ่มเติม :
ห้ามสตรีจับมือกับผู้ชายที่ไม่ใ
ซ่มะห์หรือม
- บทส่งท้าย

แนะนำบทบัญญัติต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิงโดยเฉพาะ

تنبيهات على أحكام تختص بالمؤمنات

หนังสือที่ประมวลบทบัญญัติต่างๆ
ในอิสลามที่เกี่ยวข้องกับสตรีเป็นการเฉพาะ
รวบรวมประเด็นต่างๆ โดยสังเขป
ประกอบด้วยบทบัญญัติทั่วไป
บัญญัติเกี่ยวกับการตกแต่งเรือนร่างของสตรี

ริ บัญญัติเกี่ยวกับเลือดประจำเดือน
เลือดเสีย และเลือดหลังคลอด
เลือดฝ้าและหิญาบ การละหมาด
การจัดการศพ การถือศีลอด
การประกอบพิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์
การเป็นสามีภรรยาและการสิ้นสุดระหว่างกัน
น บัญญัติต่างๆ ที่จะปกป้องรักษาเกียรติ
ศักดิ์ศรี และความบริสุทธิ์ของสตรี

คำนำ

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ผู้ทรงกรุณาปรานี
ผู้ทรงเมตตาเสมอ

การสรรเสริญทั้งหมดเป็นสิทธิของอัลลอฮ์
ผู้ทรงสร้างสรรพสิ่ง แล้วชี้แนวทาง
และทรงสร้างคู่ครองที่มาจากผู้ชายและผู้หญิง
มาจากน้ำอสุจิเมื่อมันถูกหลั่งออกมา
ฉันขอปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าที่ถูกระบุ
กตัวอย่างแท้จริง

นอกจากอัลลอฮ์เพียงองค์เดียวเท่านั้น
ไม่มีภาคีอันใดสำหรับพระองค์
สำหรับพระองค์เท่านั้นที่ฉันมอบการสรรเสริญ
ทั้งโลกนี้และโลกหน้า
และฉันขอปฏิญาณว่ามุหัมมัดเป็นบ่าวและศ
าสนทูตของพระองค์
ผู้ซึ่งถูกนำพาขึ้นไปสู่ฟากฟ้า
แล้วได้เห็นสัญญาณต่างๆ
อันยิ่งใหญ่ของพระผู้อภิบาลของเขา

ความจำเริญและความศานติจงมีแต่ท่าน
วงศ์าคณาญาติ
และเหล่าสาวกของท่านทุกคน

อนึ่ง

เมื่อสถานภาพของสตรีมุสลิมในอิสลามนั้น
มีความสูงส่ง

และเธอก็มีภารกิจสำคัญหลายประการ
และท่านเราะฮ์สูล

คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام
ก็ได้มีคำชี้แนะต่างๆ

แก่บรรดาสตรีเป็นการเฉพาะ

ท่านได้สั่งเสียให้ดูแลพวกเธอในคุณสมบัติของ
ท่าน ณ ทุ่งอะเราะฟาต

ซึ่งเป็นหลักฐานที่บ่งชี้ถึงความจำเป็นที่ต้อง

เอาใจใส่ต่อพวกเธอในทุกสมัย
โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคปัจจุบัน
ซึ่งสตรีผู้ศรัทธาทกเป็นเป้าหมายเฉพาะใน
การรุกราน
เพื่อต้องการทำลายเกียรติและศักดิ์ศรีของเธอ

และดึงสถานภาพอันสูงส่งของเธอให้ต่ำลง
ดังนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่ทำให้เธอตระหนักต่ออัน
ตราย

และต้องนำเสนอแนวทางรอดพ้นให้แก่เธอ

ข้าพเจ้าหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นส่วนหนึ่ง
ในภารกิจนี้

ซึ่งได้ประมวลบทบัญญัติต่างๆ
ที่เกี่ยวกับสตรีเป็นการเฉพาะ

ถึงแม้ว่าจะเป็นกรมีส่วนร่วมเพียงเล็กน้อย
แต่มันก็เป็นกรทุ่มเทอย่างที่สุดเท่าที่ได้แล้ว
ว

และข้าพเจ้าหวังว่าอัลลอฮ์จะทรงทำให้มัน
คิดประโยชน์ตามปริมาณของมัน
และเป็นก้าวแรกของภารกิจดังกล่าว
โดยหวังว่าในอนาคตจะมีก้าวอื่นๆ
ที่จะมาเติมเต็มให้มีความครอบคลุมและสมบูรณ์
มากยิ่งขึ้น

และสิ่งที่ข้าพเจ้าจะนำเสนอในช่วงเวลาอัน
รีบเร่งนี้ประกอบด้วย

บทที่ ๑ บทบัญญัติทั่วไป

บทที่

๒ บทบัญญัติเกี่ยวกับการตกแต่งเรือนร่าง
ของสตรี

บทที่

๓ บทบัญญัติเกี่ยวกับเลือดประจำเดือน
เลือดเสีย และเลือดหลังคลอด

บทที่

๔ บทบัญญัติเกี่ยวกับเสื้อผ้าและหิญาบ

บทที่

๕ บทบัญญัติเกี่ยวกับการละหมาดของส
ตรี

บทที่

๖ บทบัญญัติเกี่ยวกับการจัดการศพของสตรี

บทที่

๗ บทบัญญัติเกี่ยวกับการถือศีลอดของสตรี

บทที่

๘ บทบัญญัติเกี่ยวกับการประกอบพิธีหัจญ์และ อุมเราะฮ์ของสตรี

บทที่

๙ บทบัญญัติเกี่ยวกับการเป็นสามีภรรยา และการสิ้นสุดระหว่างกัน

บทที่ ๑๐ บทบัญญัติต่างๆ ที่จะปกป้องรักษาเกียรติ ศักดิ์ศรี และความบริสุทธิ์ของสตรี

ผู้เขียน

บทที่ ๑ บทบัญญัติทั่วไป

หนึ่ง สถานภาพของสตรีในยุคก่อนอิสลาม

“ยุคก่อนอิสลาม” หมายถึง

ยุคสมัยอนารยชน (ญาฮิลียะฮ์)

ซึ่งเป็นยุคการดำเนินชีวิตของชาวอาหรับ
เป็นการเฉพา

และการใช้ชีวิตโดยทั่วไปของชนอื่นๆ

โดยที่ผู้คนทั้งหลายอยู่ในยุคสมัยที่ขาดช่วง

จากบรรดาศาสนทูต และอยู่ในยุคอวิชชา
อัลลอฮ์ได้มองมายังพวกเขา –
ดังที่มีปรากฏในหะดีษ-
แล้วทรงกริ้วโกรธพวกเขา
ทั้งที่เป็นชาวอาหรับและไม่ใช่ว่าอาหรับ
นอกจากชาวคัมภีร์ที่ยังหลงเหลืออยู่
และในเวลานั้นสตรีส่วนใหญ่จะอยู่ในภาวะ
ลำบาก แร้นแค้น -
โดยเฉพาะในสังคมชาวอาหรับ-
พวกเขาเร่งเกียจที่จะได้บุตรสาว
และบางคนจะฝังบุตรสาวทั้งเป็น
หรือบางคนจะทอดทิ้งให้เธอใช้ชีวิตอย่าง
ต่ำต้อย ไร้เกียรติ ดังที่อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُم بِالْأُنثَىٰ ظَلَّ وَجْهُهُ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ
٥٨ يَتَوَرَّى مِنَ الْقَوْمِ مِنْ سُوءِ مَا بُشِّرَ بِهِ أَيُمْسِكُهُ عَلَىٰ

هُونِ أُمَّ يَدُسُّهُ فِي التُّرَابِ أَلَّا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ٥٩ ﴿
[النحل: ٥٨ - ٥٩]

ความว่า

“และเมื่อคนหนึ่งในกลุ่มพวกเขาได้รับแจ้งข่าวว่าได้ลูกผู้หญิง
โอบหน้าของพวกเขากลายเป็นหมองคล้ำและ
เศร้ายิ่ง เขาจะหลบหน้าจากกลุ่มชน
อันเนื่องมาจากความอับอายที่เขาได้รับการแจ้ง
ข่าวร้าย
และครุ่นคิดว่าเขาจะเก็บลูกสาวไว้ด้วยความ
มอหิหรือจะฝังเธอไว้ใต้ดิน
พึงรู้เถิดว่าสิ่งที่พวกเขาตัดสินนั้นมันชั่วร้าย
ยิ่ง” (อัน-นะห์ล : ๕๘-๕๙)

[และพระองค์ตรัสอีกว่า](#)

{ وَإِذَا الْمَوْءُدَةُ سُئِلَتْ ۝ (التكوير : ۸) }

ความว่า

“และเมื่อทารกหญิงที่ถูกฝังทั้งเป็นถูกถามด้วยความพิศอันใดเล่าเธอจึงถูกฆ่า” (อัต-ตักวีร : ๘-๙)

คำว่า “อัล-เมาอูดะฮฺ” หมายถึง เด็กผู้หญิงที่ถูกฝังในดินทั้งเป็นจนกระทั่งเสียชีวิต และเมื่อเธอรอดพ้นจากการฝังและมีชีวิตอยู่ เธอก็จะใช้ชีวิตอย่างไร้เกียรติ ไม่มีสิทธิ์ได้รับมรดกของญาติที่ใกล้ชิด ถึงแม้ว่าเธอจะมีทรัพย์สมบัติมากมายเพียงใดก็ตาม และถึงแม้ว่าเธอจะทนทุกข์ทรมานอันเนื่อง

จากความยากจน

เพราะพวกเขาจะแบ่งมรดกให้เฉพาะผู้ชายเท่านั้น

มีหน้าซำเธอจะกลายเป็นมรดกเมื่อสามีได้เสียชีวิตลง

เสมือนกับว่าเธอเป็นดั่งทรัพย์สินของสามี

สตรีจำนวนมากตกอยู่ภายใต้กรรมสิทธิ์ของสามีคนเดียว

โดยที่พวกเขาสามารถมีภรรยาจำนวนกี่คนก็ได้ ไม่จำกัด

และไม่ได้เอาใจใส่ต่อความลำบากยากแค้น ความคับอกคับใจ ความปวดร้าว

และความอธรรมอันจะเกิดขึ้นกับบรรดาสตรีเพศ

สอง สถานภาพของสตรีในอิสลาม

อิสลามได้ขจัดความอธรรมต่างๆ
เหล่านั้นออกจากสตรี
และคืนความเป็นมนุษย์แก่เธอ
โดยที่อัลลอฮ์ตรัสได้ว่า

{ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ } [الحجرات:
[۱۳]

ความว่า “โอ้มวลมนุษยชาติทั้งหลาย
แท้จริงเราได้สร้างพวกเจ้าจากเพศชายและ
เพศหญิง” (อัล-หุญรอต : ๑๓)

ในโองการนี้

อัลลอฮ์ได้บอกว่าเธอให้มีความเท่าเทียมกับ
บุรุษเพศในความเป็นมนุษย์

เช่นเดียวกับที่เธอมีความเท่าเทียมกันในการ
ได้รับภาคผลบุญหรือบทลงโทษต่อการปร
ะพฤติปฏิบัติ

พระองค์ยังตรัสอีกว่า

﴿ مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّن ذَكَرٍ أَوْ أَنْتَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهٗ
حَيٰوةً طَيِّبَةً وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ
[النحل: ๙๗] ﴾

ความว่า “ผู้ใดปฏิบัติความดี

ไม่ว่าจะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิงก็ตาม

ในขณะที่เขาเป็นผู้ศรัทธา

ดังนั้นเราจะให้เขามีชีวิตที่ดี

และแน่นอนเราจะตอบแทนพวกเขาด้วยรางวัล

ที่ดียิ่งสำหรับภาคผลของการที่พวกเขาไ

ด้เคยปฏิบัติไว้” (อัน-นะห์ล : ๙๗)

และอัลลอฮ์ยังตรัสอีกว่า

﴿لِيُعَذِّبَ اللَّهُ الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ وَالْمُشْرِكِينَ وَالْمُشْرِكَاتِ﴾
[الأحزاب : ٧٣]

ความว่า

“เพื่ออัลลอฮ์นั้นจะทรงลงโทษบรรดามุนาฟิกชายและหญิง และจะทรงลงโทษบรรดาผู้ตั้งภาคีชายและหญิง” (อัล-อะห์ซาบ : ๗๓)

และอัลลอฮ์ได้ห้ามเอาสตรีมาเป็นส่วนหนึ่งของมรดกในกรณีที่สามีได้เสียชีวิตลง
อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا يَحِلُّ لَكُمْ أَنْ تَرِثُوا النِّسَاءَ كَرِهًا﴾
[النساء : ๑๙]

ความว่า “โอบรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย
ไม่เป็นการอนุมัติแก่พวกเจ้า
ในการที่จะเอาบรรดาสตรีมาเป็นมรดกด้วย
การบังคับ” (อัน-นินาฮ์ : ๑๙)

อิสลามได้ประกันความเป็นอิสรภาพของสตรี โดยกำหนดให้เธอมีสิทธิในมรดก โดยไม่ต้องตกเป็นมรดกเสียเองเฉกเช่นในอดีต

และได้กำหนดให้สตรีเป็นผู้มีสิทธิได้รับมรดกในทรัพย์สินของญาติผู้ใกล้ชิดของเธอด้วย พระองค์ได้ตรัสว่า

﴿لِّلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ وَلِلنِّسَاءِ
نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ مِمَّا قَلَّ مِنْهُ أَوْ كَثُرَ
نَصِيبًا مَّفْرُوضًا ٧﴾ [النساء : ๗]

ความว่า

“สำหรับผู้ชายนั้นมีส่วนแบ่งจากสิ่งที่พ่อแม่และบรรดาญาติใกล้ชิดได้ทิ้งไว้ และสำหรับผู้หญิงนั้นก็มีส่วนแบ่งจากสิ่งที่พ่อแม่และบรรดาญาติใกล้ชิดได้ทิ้งไว้ ซึ่งสิ่งนั้นจะมีจำนวนน้อยหรือมากก็ตาม เป็นส่วนแบ่งที่ถูกระบุกำหนดอัตราส่วนไว้แล้ว”
(อัน-นีส้าฮ์ : ๗)

และอัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

﴿يُوصِيكُمُ اللَّهُ فِي أَوْلَادِكُمُ لِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنثِيَّاتِ فَإِن كُنَّ نِسَاءً فَوْقَ اثْنَتَيْنِ فَلَهُنَّ ثُلُثَا مَا تَرَكَ وَإِن كَانَتْ وَاحِدَةً فَلَهَا النِّصْفُ﴾ [النساء : ๑๑]

“อัลลอฮ์ได้ทรงสั่งเสียพวกเจ้าไว้เกี่ยวกับลูกๆ ของพวกเจ้าว่า

สำหรับผู้ชายนั้นมีสิทธิ์ได้รับเท่ากับส่วนแบ่ง
ของผู้หญิงสองคน แต่หากลูกๆ
เป็นผู้หญิงสองคนขึ้นไป
พวกเธอก็จะได้รับสองในสามจากสิ่งที่เขาไ
ด้ทิ้งไว้ และถ้าลูกเป็นผู้หญิงคนเดียว
เธอก็จะได้รับครึ่งหนึ่ง...” (อัน-นีส้า : ๑๑)

รวมถึงอายะฮ์อื่นๆ
ที่กล่าวถึงบทบัญญัติเกี่ยวกับการให้สตรีมีสิ
ทธิ์ได้รับมรดก ไม่ว่าจะเป็นมารดา
ลูกผู้หญิง พี่สาว น้องสาวและภรรยา

ส่วนในด้านการเป็นสามีภรณานั้น
อัลลอฮ์ได้จำกัดให้ผู้ชายมีภรรยาไม่เกิน ๔
คน (ในเวลาเดียวกัน)
โดยมีเงื่อนไขให้ดำรงไว้ซึ่งความยุติธรรมที่

มีความสามารถระหว่างบรรดาภรรยา
และทรงกำหนดให้อยู่ร่วมกับพวกเธอด้วยดี
ดังที่พระองค์ตรัสว่า

[وَ عَاشِرُوهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ] [النساء : ๑๙]

ความว่า

“และพวกเจ้าจงอยู่ร่วมกับพวกเธอด้วยดี”
(อัน-นินสาอ์ : ๑๙)

และพระองค์ได้ทรงกำหนดให้สิ้นสุด
(เศาะดาก) เป็นสิทธิของผู้หญิง
และได้สั่งใช้ให้มอบแก่เธออย่างครบถ้วนต
ามที่ได้ตกลงกันไว้
ยกเว้นในกรณีที่เธอจะสละสิทธิ์ด้วยความย
ินดี ซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้ว่า

﴿ وَءَاتُوا النِّسَاءَ صَدُقَاتِهِنَّ نِحْلَةً فَإِنْ طِبَّنَ لَكُمْ عَنْ شَيْءٍ
مِّنْهُ نَفْسًا فَكُلُوهُ هَنِيئًا مَّرِيًّا ۝ ﴾ [النساء : ๔]

ความว่า

“และจงให้แก่บรรดาสตรีซึ่งสินสอดของพวกเธอด้วยความเต็มใจ แต่ถ้าเธอเห็นชอบที่จะให้สิ่งหนึ่งแก่พวกเจ้า จากสินสอดนั้นแล้ว ก็จงบริโภคสิ่งนั้นโดยสะดวกและสำราญใจ ” (อัน-นีสอาห์ : ๔)

อัลลอฮ์ได้บัญญัติให้ภรรยาเป็นผู้ดูแลบ้านของสามี เป็นผู้อบรมขัดเกลาบรรดาลูกๆ ท่านเราะสูล คือลัลลอฮ์อะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

«وَالْمَرْأَةُ رَاعِيَةٌ فِي بَيْتِ زَوْجِهَا وَمَسْئُولَةٌ عَنْ رَعِيَّتِهَا»

"และสตรีนั้นเป็นผู้ดูแลภายในบ้านของสามี และเธอจะต้องถูกสอบสวนต่อผู้ที่อยู่ในการดูแลของเธอ" (บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์ ๕๒๐๐ มุสลิม ๔๗๐๑ อบู ดาวูด ๒๙๒๘ และอัต-ติรมิซีย์ ๑๗๐๕)

และพระองค์ได้บัญญัติให้สามีจ่ายค่าเลี้ยงดู และค่าเสื้อผ้าอาภรณ์แก่ภรรยาด้วยดี เหมาะสมตามจารีตประเพณี

สาม เป้าหมายของคัทรูต่อสตรีมุสลิม

เป้าหมายของคัทรูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับพวกเขา

คือต้องการที่จะให้สตรีสลัดเกียรติ คักดีศรี
และภารกิจของเธอ

แท้จริงศัตรูของอิสลาม – ทว่า
ที่จริงทุกวันนี้พวกเขาคือศัตรูกับความเป็นม
นุษย์ด้วยซ้ำ
ซึ่งประกอบด้วยบรรดาผู้ปฏิเสธ
บรรดาผู้กลับกลอก
และบรรดาผู้ที่หัวใจมีโรค-
พวกเขามีความเคียดแค้นที่เห็นสตรีมุสลิม
ดำรงตนอยู่ในเกียรติและคักดีศรี
และได้รับการปกป้องให้ปลอดภัยในอิสลาม
เพราะว่าพวกเขาต้องการใช้สตรีเป็นเครื่อง
มือในการทำลายอิสลาม
และใช้พวกเธอเป็นกับดักเพื่อล่อลวงผู้ที่มีศ

ร้ทธำอ้อนและผู้ที่มีอำรมณ์เบียงเบน หลังจกที่ปล่อยให้พวกเขำใช้อำรมณ์ปรำรณำในห้อิมหนำสำรำญจกตัวขงพวกเธอแล้วตั้งที่อัลลอสได้ตรัสไว้วำ

﴿وَيُرِيدُ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهَوَاتِ أَنْ تَمِيلُوا مِيلًا عَظِيمًا ۲۷﴾
﴿النساء : ۲۷﴾

ควำมวำ

“และบรรดำผู้ที่ปฏิบัติตำอำรมณ์ไฟต่ำนั้น ต้้องกำรที่จะให้พวกเจ้ำหันเหจกแนวทำงอันเทียงตรงให้มำก” (อัน-นีสำอ์ : ๒๗)

และมุสลิมบำงคนที่ห้วใจมีโรค

เขำต้้องกำรให้สตรีเป็นสินค้ำแก่บรรดำผู้ที่จมปล้กอยู่ในอำรมณ์ไฟต่ำ

และในกำรล่อลวงขงช้ยฎอนมำรรำย

เป็นสินค้าที่ถูกนำมาแสดงต่อหน้าสาธารณชน
ซึ่งพวกเขาจะเพลิดเพลินในความสวยงามจากเรือนร่างของเธอ
หรือยังเลยเถิดไปสู่สิ่งที่เลวร้ายกว่านั้น

และด้วยเหตุดังกล่าว
พวกเขาจึงยุ้งให้สตรีออกจากบ้าน
เพื่อให้ไปร่วมทำงานปะปนกับผู้ชาย
เป็นพยาบาลคอยปรนนิบัติรับใช้พวกผู้ชาย
ในโรงพยาบาล
เป็นพนักงานบริการแขกบนเครื่องบิน
เป็นนักศึกษาหรือเป็นอาจารย์ในชั้นเรียนที่
มีการปะปนระหว่างชายและหญิง
เป็นนักแสดง นักร้อง

หรือเป็นฝ่ายประชาสัมพันธ์ในองค์กรต่างๆ
โดยอวดโฉม
ยั่วยวนด้วยกับน้ำเสียงและรูปร่างหน้าตา

สื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ
ได้เอารูปหญิงสาวที่ยั่วยวน
แต่งตัวโป้เปลือยมาขึ้นปกเพื่อเป็นสื่อสำหรับ
บริการโฆษณาสินค้า
นักธุรกิจและพ่อค้าบางคน
ได้ยึดเอาภาพเหล่านี้เพื่อมากระตุ้นสินค้าให้
หมียอดจำหน่ายเพิ่มขึ้น
โดยที่เอารูปภาพต่างๆ
มาวางโฆษณาไว้บนสินค้าและผลิตภัณฑ์ข
องพวกเขา

และจากแนวทางที่ผิดพลาดเหล่านี้
ทำให้สตรีละทิ้งหน้าที่หลักภายในบ้านของ
เธอ

ซึ่งเป็นเหตุให้สามีต้องไปเอาคนรับใช้ต่างศา
สติกหรือต่างชาติมาเลี้ยงดูบุตร

(หมายถึงตามที่เป็นความนิยมของสังคมใน
ประเทศอาหรับส่วนใหญ่ – บรรณาธิการ)

และมาจัดระเบียบดูแลบ้านของพวกเขาแทน

เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความวุ่นวายเป็นอย่างมาก

และทำให้เกิดความเลวร้ายหลายประการ

สี่ การทำงานนอกบ้านของผู้หญิง

อนุญาตให้ผู้หญิงทำงานนอกบ้านได้
หากปฏิบัติตามเงื่อนไขต่อไปนี้

๑. เธอมีความจำเป็นต้องทำงานดังกล่าว
หรือสังคมมีความจำเป็นต้องพึ่งเธอ
เนื่องจากหาผู้ชายทำงานนั้นไม่ได้

๒. งานนั้นจะต้องเป็นงานรอง
หลังจากที่เธอได้ปฏิบัติงานหลักที่บ้านเรียบร้อย
แล้ว

๓. งานนั้นจะต้องอยู่ในแวดวงของสตรี
เช่น การสอนผู้หญิง
การรักษาหรือการปฐมพยาบาลผู้หญิงด้วย
กัน โดยไม่ได้ปะปนกับผู้ชาย

๔. และเช่นเดียวกัน

ไม่มีข้อห้ามอันใดที่เธอจะออกไปศึกษาเล่าเรียน

ทว่าเป็นความจำเป็นต่อสตรีที่จะต้องเรียนรู้เรื่องราวศาสนา

และไม่มีข้อห้ามอันใดในการที่เธอจะไปสอนในเรื่องราวศาสนาซึ่งมีความจำเป็น โดยการเรียนการสอนนั้นต้องไม่ปะปนกับผู้ชาย

และไม่เป็นไรที่เธอจะเข้าไปเรียนรู้ที่มัสยิดและสถานที่อื่นๆ

โดยที่เธอแต่งกายมิดชิดและแยกจากผู้ชาย ดังเช่นกุลสตรีในยุคแรกของอิสลามได้ประพฤติเอาไว้ ซึ่งพวกเธอก็ทำงาน ร่ำเรียน และไปมัสยิดเช่นกัน

บทที่ ๒

บัญญัติว่าด้วยการดูแลเรือนร่างของสตรี

หนึ่ง ดูแลตัวเองตามฟิฏเราะฮ์

สตรีต้องดูแลตัวเองตามกมลสันดานที่เรียกว่า ฟิฏเราะฮ์

ที่เหมาะสมและเจาะจงเฉพาะกับเธอ

อาทิเช่น การตัดและการดูแลเล็บ

เพราะการตัดเล็บเป็นจริยวัตร

(แบบอย่างสุนนะฮ์ของท่านเราะสูล

คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام)

ตามมติเอกฉันท์ของบรรดาปวงปราชญ์

ตั้งที่มีปรากฏอยู่ในคำสอนของท่าน

เพราะการตัดเล็บเป็นการทำความสะอาดและ

ตกแต่งให้สวยงาม

ถ้าปล่อยให้เล็บบยาวจะทำให้เกิดความภาพ
ลักษณ์ที่ไม่น่าดู เป็นเหมือนสัตว์เดรัจฉาน
ทำให้เกิดการสะสมของสิ่งสกปรก
น้ำไม่สามารถเข้าไปได้อย่างทั่วถึง
สตรีบางคนไว้เล็บบยาวเพราะเลียนแบบต่าง
ศาสนิกและไม่เข้าใจในแบบอย่างของท่าน
เราะสุล คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

ยังมีสุนนะฮ์อื่นๆ ให้สตรีปฏิบัติด้วย
เช่น การขจัดขนรักแร้ ขนในที่ลับ
ตามที่มีปรากฏในหะดีษของท่านเราะสุล
คือลัลลลอฮุ อะลัยฮิวะสัลลัม
ซึ่งถือว่าเป็นการดูแลตนเองให้สวยงามอีกด้
วย และทางที่ดีควรขจัดขนดังกล่าวทุกๆ
สัปดาห์

หรือไม่ก็อย่าปล่อยให้มันลวงเลยไปมากกว่าสี่สิบวัน

สอง ข้อปฏิบัติเกี่ยวกับเส้นผมและขน

ก. สตรีต้องไว้ผม และไม่อนุญาตให้โกนผม ยกเว้นกรณีที่มีความจำเป็น

ท่านซัยค์มุหัมมัด บิน อิบรอฮีม อาล
อัช-ชัยค์

มุฟตีแห่งราชอาณาจักรซาอุดีอาระเบีย
กล่าวว่าไม่อนุญาตให้โกนผมของผู้หญิง
เพราะมีหะดีษจากอะลี

ซึ่งบันทึกโดยอิมามอัน-นะสาอีย์(๕๐๖๔)

และจากอุษมาน ซึ่งบันทึกโดย อัล-บัซซาร

และจาก อิกริมะฮฺ ซึ่งบันทึกโดยอิบน์ ญะรียร์ พวกเขา กล่าวว่า

نَهَى رَسُولُ اللَّهِ أَنْ تَخْلِقَ الْمَرْأَةُ رَأْسَهَا

ความว่า “ท่านเราะสูล
คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
ห้ามไม่ให้ผู้หญิงโกนศีรษะของเธอ”

การห้ามใดที่มีปรากฏจากหะดีษของ
ท่านเราะสูล คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
นั้น

ให้ถือว่าเป็นข้อวินิจฉัยสั่งห้ามและไม่อนุญาตให้ทำ

ตราบใดที่ยังไม่มีหลักฐานอื่นมาหักล้าง

มุลลา อะลี กอรี

ได้กล่าวไว้ในหนังสือ อัล-มिरกอต ชัรห์ อัล-มิชกาต ว่า “คำว่า

“ห้ามไม่ให้ผู้หญิงโกนศีรษะของเธอ”

เนื่องจากเส้นผมสำหรับผู้หญิงนั้นเทียบได้เหมือนกับเคราสำหรับผู้ชายในด้านบุคลิกและความสวยงาม...” (มัจญ์มูฮฺ ฟ้าดาวา อัช-ชัยค์ มุหัมมัด บิน อิบรอฮีม อาล อัช-ชัยค์ : ๒/๔๙)

ส่วนการตัดผมออกให้สั้นสามารถกระทำได้หากมีความจำเป็น แต่ไม่ใช่เป็นการประดับตกแต่ง เช่นไม่สามารถที่จะดูแลรักษาได้ หรือยาวมากจนสร้างความยากลำบาก

ดังนั้นการจะตัดออกบางส่วนถือว่าเป็นไ
ร ดังที่ภรรยาบางคนของท่านเราะสุล
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
ได้ปฏิบัติหลังจากที่ท่านได้เสียชีวิต
เนื่องจากพวกเธอไม่มีความจำเป็นที่จะต้อง
ประดับประดาโดยการไว้ผมยาวอีกต่อไป

แต่ถ้าหากเป้าหมายของการตัดผมสั้น
เพื่อเป็นการเลียนแบบผู้หญิงต่างศาสนิก
หรือบรรดาผู้หญิงฟาสิกบกพร่องศีลธรรม
หรือเพื่อเลียนแบบผู้ชาย
ก็ย่อมเป็นสิ่งต้องห้าม (หะรอม)
โดยไม่มีข้อสงสัยแต่ประการใด
ด้วยเหตุผลของการห้ามไม่ให้เลียนแบบต่าง
ศาสนิกโดยภาพรวม

และห้ามไม่ให้ผู้หญิงเลียนแบบผู้ชาย
และหากตั้งใจว่าทำเพื่อเป็นการประดับตกแต่ง
ทัศนะเท่าที่เห็นมีน้ำหนักกว่าก็คือไม่เป็นที่อนุญาต

ท่านชัยค์มุหัมมัด อัล-อะมีน อัช-ชันกีฎีย์
เราะหิมะฮุลลอฮ์
ได้กล่าวในหนังสือของท่านว่า
“แท้จริงการตัดผมสั้นจนกระทั่งถึงโคนผมนี้
น
เป็นประเพณีที่มีการปฏิบัติกันอย่างแพร่หลาย
ของพวกฝรั่ง
ซึ่งค้านกับแบบอย่างของสตรีมุสลิมและสตรี
ชาวอาหรับยุคก่อนอิสลาม

การกระทำดังกล่าวนี้เป็นสิ่งที่เบี่ยงเบน
ซึ่งเป็นปัญหาที่แพร่ระบาดในวงกว้างต่อศา
สนา ภาพลักษณ์ จรรยาบรรณ
และพฤติกรรมอื่นๆ”

หลังจากนั้นท่านได้ชี้แจงเกี่ยวกับหะดีษที่ว่า

وَكَانَ أَزْوَاجُ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَأْخُذْنَ مِنْ
رُءُوسِهِنَّ حَتَّى تَكُونَ كَالْوُفْرَةِ.

ความว่า “บรรดาภรรยาของท่านเราะสุล
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัมได้ตัดผมของพวก
เธอออกจนกระทั่งถึงบริเวณสองตึงหู”

(บันทึกโดยมุสลิม : ๗๒๖)

พวกนางตัดผมให้สั้นหลังจากที่ท่านเราะสุล
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้เสียชีวิต

เพราะว่าพวกนางได้ตกแต่งและดูแลตัวเอง
ในขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่
และส่วนหนึ่งจากการตกแต่งที่มีเสน่ห์สวยงาม
มากที่สุดของพวกนางก็คือเส้นผมของพวกนาง

แต่หลังจากที่ท่านได้เสียชีวิตไปแล้ว
พวกนางมีบทบาทบุญญัตติเฉพาะซึ่งแตกต่างกับ
ผู้หญิงทั่วไป
นั่นคือพวกนางจะไม่สามารถแต่งงานได้อีก
ต่อไป

พวกนางเปรียบเสมือนผู้หญิงที่มีอิตตะฮ์ซึ่ง
ถูกกักไว้จนกระทั่งเสียชีวิต
เนื่องจากพวกนางเป็นภรรยาของท่านนบี

คือลัลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม
ตั้งที่อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿وَمَا كَانَ لَكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا رَسُولَ اللَّهِ وَلَا أَنْ تَنْكِحُوا أَزْوَاجَهُ
مِنْ بَعْدِهِ أَبَدًا إِنَّ ذَلِكَ كَانَ عِنْدَ اللَّهِ عَظِيمًا ۝ ۵۳﴾
[الأحزاب : ۵۳]

ความว่า

“และไม่เป็นการบังคับแก่พวกเจ้าที่จะก่อค
ความรำคาญแก่ศาสนทูตของอัลลอฮฺ
และพวกเจ้าจะต้องไม่แต่งงานกับบรรดาภ
รยาของท่าน
ภายหลังจากที่ท่านได้เสียชีวิตไปแล้วเป็นอัน
ขาด แท้จริง
เรื่องนี้สำหรับอัลลอฮฺเป็นเรื่องที่ใหญ่หลวง
นัก” (อัล-อะห์ซาบ : ๕๓)

และการหมดหวังที่จะแต่งงานอีก
อาจจะเป็นสาเหตุหนึ่งของการผ่อนปรนให้
งดจากการประดับประดาตกแต่งในบางเรื่อง
ได้

ซึ่งไม่เป็นที่อนุญาตให้ทำหากเป็นเพราะเหตุ
อื่น ๆ นอกจากสาเหตุดังกล่าวเท่านั้น
(อัฎวาล์ อัล-บะยาน : ๕ / ๕๙๘-๖๐๑)

ดังนั้น จำเป็นที่สตรีผู้ศรัทธาจะต้องรักษา
เอาใจใส่ดูแลผมของพวกเธอ และถักเปีย
และไม่อนุญาตให้ม้วนทำทรงไว้บนศีรษะ
หรือมุ่มหนึ่งมุดของท้ายทอย

ชัยคุลอิสลาม อิบน์ ตัยมียะฮ์

ได้กล่าวในหนังสือของท่านว่า

“เสมือนกับพวกโสเภณีบางคนที่ตั้งใจถักเปีย

ยผมของนางเป็นส่วนเดียว
และปล่อยไว้โชว์ให้เห็นระหว่างป่าทั้งสอง"
(มััจญ์มูอะฟะตาวา : ๒๒/๑๔)

ท่านชัยค์มุหัมมัด บิน อิบรอฮีม อาล อัช-
ชัยค์ กล่าวไว้ว่า

“สำหรับสิ่งที่สตรีบางคนได้กระทำในยุคปัจ
จุบั้น เช่น การแยกผมบนศีรษะไว้ด้านหนึ่ง
และรวบไว้ที่ท้ายทอยด้านหลัง
หรือมัดเกลียวไว้ข้างบน
เหมือนกับที่พวกผู้หญิงฝรั่งทำ
ลักษณะเช่นนี้ถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่อนุญาตให้ก
กระทำ
เนื่องจากเป็นการเลียนแบบสตรีต่างศาสนิก
”

เนื่องจากมีรายงานจากอบู ฮุร็อยเราะฮะฮ์
 เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ –
 ในหะดีษบทหนึ่งที่มีความยาว- กล่าวว่า
 ท่านเราะสุล คือลัลลอฮุ อะลัยฮิวะสَّلَام
 กล่าวว่า

«صِنْفَانِ مِنَ أَهْلِ النَّارِ لَمْ أَرَهُمَا : قَوْمٌ مَعَهُمْ سِيَاطٌ
 كَأَذْنَابِ الْبَقَرِ يَضْرِبُونَ بِهَا النَّاسَ وَنِسَاءٌ كَأَسِيَّاتِ
 عَارِيَّاتٍ مُمِيلَاتٍ مَائِلَاتٍ رُءُوسُهُنَّ كَأَسْنِمَةِ الْبُخْتِ
 الْمَائِلَةِ لَا يَدْخُلْنَ الْجَنَّةَ وَلَا يَجِدْنَ رِيحَهَا وَإِنَّ رِيحَهَا
 لَيُوجَدُ مِنْ مَسِيرَةِ كَذَا وَكَذَا»

ความว่า

“ชาวนรกสองจำพวกที่ฉันยังไม่เคยเห็นพวก
 เขา

พวกหนึ่งมีแส้คล้ายกับหางวัวคอยเขี่ยนตี
 (ลงโทษ) มนุษย์

และอีกพวกหนึ่งคือสตรีที่สวมใส่เสื้อผ้าไม่มี
ดซิด เดินเอนไปเอนมา

ศีระชะของพวกเธอเหมือนกับโหนกอุฐ

พวกเธอจะไม่ได้เข้าสวนสวรรค์

และจะไม่ได้ดม (สัมผัส) กลิ่นไอของมัน

ทั้งๆ ที่กลิ่นไอของมันจะดม (สัมผัส)

ได้ในระยะทางเท่านั้นเท่านั้น”

(บันทึกโดยมุสลิม ๕๕๔๗)

นักปราชญ์บางท่านได้ขยายความคำว่า

“เอนไปเอนมา” คือ

พวกเธอได้หวิผมในลักษณะเอน

ซึ่งเป็นการหวิของหญิงโสเภณี

และการหวิลักษณะเช่นนี้เป็นการกระทำขอ

งพวกผู้หญิงฝรั่ง

และผู้หญิงมุสลิมที่ดำเนินตามแนวทางของพวกเธอ (มัจญ์มูอฺ พะตาวาของซัยคัมหมัด บิน อิบรอฮีม เล่มที่ ๒/๔๗ และอัล-อิฎอห์ วะอัต-ตัจยีน ของหะหมุด อัต-ตัจญีรีย์ หน้าที่ ๘๕)

ดังที่ห้ามไม่ให้สตรีโกนศีรษะหรือตัดผมออกโดยไม่มีเจตนาแล้ว ก็ยังมีบัญญัติห้ามไม่ให้เธอต่อผมหรือเอาผมอื่นมาเสริม ดังที่มีหลักฐานที่ปรากฏในตำราของอิมามอัล-บุคอรี (๕๗๓๔) และมุสลิม (๕๕๓๐)

«لَعَنَ رَسُولُ اللَّهِ الْوَاصِلَةَ وَالْمُسْتَوْصِلَةَ»

ความว่า “ท่านเราะสูลคือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม

ได้สาปแช่งผู้หญิงที่ต่อผมให้ผู้อื่น
และผู้หญิงที่ขอให้ผู้อื่นต่อผมให้”

อันเนื่องจากการกระทำดังกล่าวนั้นเป็นการ
ปลอมแปลง นอกจากนี้การใช้ผมปลอมใน
ปัจจุบันก็เข้าข่ายการต่อผมเช่นกัน

อัล-บุคอรีย์ มุสลิม และท่านอื่นๆ

ได้รายงานว่ “เมื่อ มุอาวิยะฮ์

เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ได้มายังนครมะดีนะฮ์

ท่านได้เอาผมมากำหนึ่ง

แล้วกล่าวตักเตือนว่

مَا بَالُ نِسَائِكُمْ يَجْعَلْنَ فِي رُؤُوسِهِنَّ مِثْلَ هَذَا ، سَمِعْتُ
رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ، يَقُولُ : «مَا مِنْ امْرَأَةٍ
تَجْعَلُ فِي رَأْسِهَا شَعْرًا مِنْ شَعْرِ غَيْرِهَا إِلَّا كَانَ زُورًا»

ความว่า

"บรรดาสตรีของพวกท่านเป็นอะไรกัน
ถึงได้เอาของพวกนี้มาใส่บนศีรษะของพวก
นาง ฉันได้ยินท่านเราะฮะลุส
คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัมกล่าวว่า
“ไม่มีสตรีคนใดเอาผมของผู้อื่นมาต่อกับผม
ของนาง

นอกจากนั้นถือว่าเป็นการปลอมแปลง”

(บันทึกโดยอัล- บุคอรีย์ : ๓๔๖๘ , ๕๙๓๒
และมุสลิม : ๕๕๔๓)

และคำว่า “ผมปลอม” คือ
ผมเทียมที่ถูกผลิตขึ้นมา
ซึ่งเหมือนกับผมจริง

และการสวมใส่มันนั้นถือว่าการกระทำ
ซึ่งหลอกลวง

ข. ไม่อนุญาตให้สตรีมุสลิมกำจัดขนคิ้ว

ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน
และไม่ว่าด้วยวิธีการใดๆ ก็ตาม
จะด้วยการโกน หรือการตัด
หรือการใช้เครื่องมือ
หรือการใช้น้ำยาขจัดทั้งหมดหรือบางส่วน
เพราะนั่นเข้าข่ายการถอนที่ท่านนบี
คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
ได้ดุอาฮ์สาปแช่งผู้หญิงที่ถอนขนคิ้ว
และผู้หญิงที่ให้คนอื่นถอนขนคิ้วให้
(บันทึกโดยอัน-นะσαιฮียฺ : ๕๑๑๑)
โดยเข้าใจว่าเป็นการเสริมสวย

และนี่คือการเปลี่ยนแปลงการสร้างสรรค์ของอัลลอฮ์

ซึ่งซัยนูอนมารร้ายได้สัญญาไว้ว่ามันจะสั่งให้มนุษย์กระทำการดังกล่าว
ตั้งที่อัลลอฮ์ตรัสไว้ว่า

(وَلَا مَرَنَّهُمْ فَلْيُغَيِّرَنَّ خَلْقَ اللَّهِ) [النساء : ๑๑๙]

ความว่า “และแน่นอนยิ่ง ข้า (ซัยนูอน) จะใช้พวกเขา

แล้วแน่นอนพวกเขาก็จะเปลี่ยนแปลงสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงสร้าง” (อัน-นีส้าฮ์ : ๑๑๙)

และในเศาะฮี้หฺอัล-บุคอรีย์

มีรายงานจากอิบนุ มัสอูด

เราะฎียัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่

«لَعَنَ اللَّهُ الْوَاشِمَاتِ وَالْمُسْتَوْشِمَاتِ وَالنَّامِصَاتِ
وَالْمُتَنَمِّصَاتِ وَالْمُتَفَلِّجَاتِ لِلْحُسْنِ الْمُغَيَّرَاتِ خَلَقَ اللَّهُ»

ความว่า “อัลลอฮ์ได้สาปแช่งผู้หญิงที่สัก
ผู้หญิงที่ให้ผู้อื่นสักให้ ผู้หญิงที่ถอนขนคิ้ว
ผู้หญิงที่ให้ผู้อื่นถอนขนคิ้วให้
ผู้หญิงที่ตักแต่งฟันเพื่อความสวยงาม
ผู้ที่เปลี่ยนแปลงการสร้างของอัลลอฮ์”

(บันทึกโดยอัล-บุคอรี : ๕๙๓๑ และมุสลิม :
๕๕๓๘)

หลังจากนั้นท่านยังได้กล่าวว่า

وَمَا لِي لَا أَلْعَنُ مَنْ لَعَنَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
وَهُوَ فِي كِتَابِ اللَّهِ.

“ฉันจะไม่สาปแช่งผู้ที่ท่านเราะสูล
คือลัลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม
เคยสาปแช่งไว้ได้อย่างไร ทั้งๆ
ที่มีนเป็นสิ่งที่ถูกบัญญัติไว้ในอัลกุรอาน?”
ท่านหมายถึงคำตรัสของอัลลอฮฺที่ว่า

(وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَأَنْتَهُوا)
[الحشر: ๗]

ความว่า

“และสิ่งใดที่เราะสูลได้นำมายังพวกเจ้า
ก็จงยึดเอาไว้
และสิ่งใดที่ท่านได้ห้ามพวกเจ้าไว้
ก็จงละเว้นเสีย” (อัล-หัจร : ๗)

อิบนุ กะซีร

ได้กล่าวไว้ในหนังสือตัฟซีรของท่าน

(๒/๓๕๗) ว่า

“สตรีจำนวนมากในทุกวันนี้ได้รับการทดสอบด้วยโรคร้ายเหล่านี้ ซึ่งเป็นบาปใหญ่ชนิดหนึ่ง จนกระทั่งการขจัดขันธ์ได้กลายเป็นสิ่งจำเป็นรายวัน และไม่อนุญาตให้ภรรยาเชื่อฟังสามีถ้าเขาสั่งให้กระทำในเรื่องดังกล่าว เพราะเขากำลังสั่งให้ทำสิ่งที่ถือว่าเป็นการฝ่าฝืนหรือมะอศียะฮ์นั่นเอง”

ค.

ไม่อนุญาตให้สตรีมุสลิมผ่าแยกฟันโดยการ
ถูด้วยตะไบเพื่อการเสริมสวย

แต่หากว่าในกรณีที่ฟันมีความผิดปกติ
และมีความจำเป็นต้องขจัดสิ่งรบกวนให้หมด
ไป หรือเพื่อแก้ไขให้ดีขึ้น ก็ไม่เป็นไร
เพราะเป็นการรักษาเยียวยา
และขจัดความรำคาญให้หมดไป
และต้องให้แพทย์หญิงผู้มีความรู้เฉพาะทาง
เป็นผู้รักษา

ง. ไม่อนุญาตให้สตรีสักบนร่างกาย หรือให้ผู้อื่นสักให้

การสัก คือ
การใช้เข็มที่มีน้ำหมึกทึมแทงตามมือหรือใ
บหน้า เพราะท่านเราะฮ์ลุส
คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام
ได้สาปแช่งผู้หญิงที่เป็นช่างสักและผู้หญิงที่

ให้คนอื่นสักให้

การกระทำดังกล่าวถือว่าเป็นบาปใหญ่

เพราะว่าท่านเราะสูล คือลัลลอฮ์

อะลัยฮิวะสัลลัม

ได้สาปแช่งผู้ที่กระทำหรือผู้ที่ให้คนอื่นกระทำ

ทำให้ และการสาปแช่งจะไม่เกิดขึ้น

นอกจากในสิ่งที่เป็บบาปใหญ่เท่านั้น

จ.

บทบัญญัติหรือข้อชี้ขาดเกี่ยวกับการยอมสื

ด้วยใบเทียน การยอมผม

และการใช้เครื่องประดับที่เป็นทองคำ

๑. การยอมด้วยใบเทียน

อิมามอัน-นะวะวีรีย์ กล่าวไว้ในหนังสือ อัล-มััจญ์มูอ (เล่ม๑ หน้า ๓๒๔)

“การข้อมมือและเท้าด้วยใบเทียนสำหรับผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว

เป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้กระทำอันเนื่องจากมีหะดีษต่างๆ ดังเป็นที่รับรู้กัน...”

ดังรายงานจากอบู ดาวูด (๔๑๖๔) และอัน-นะสาอีรีย์ (๕๐๙๕) ว่า

“แท้จริงมีผู้หญิงคนหนึ่งได้ถามท่านหญิง อาอิชะฮ์ ถึงการข้อมเล็บด้วยใบเทียน เธอตอบว่า “ไม่มีปัญหาอะไร ทว่าฉันไม่ชอบมัน เพราะท่านเราะสุล คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ที่รักของฉันก็รังเกียจกลิ่นของมัน”

และมีรายงานจากท่านหญิงอาอิชะฮ์
เราะฎิยัลลอฮุอันฮา เล่าว่า
“มีผู้หญิงคนหนึ่งได้ยื่นมือมาจากหลังมาน
เพื่อส่งหนังสือให้แก่ท่านเราะฮ์ลุ
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام
แล้วท่านก็ไม่รับ และกล่าวว่า
“ฉันไม่ทราบว่าเป็นมือของผู้ชายหรือมือของ
ผู้หญิง?” เธอกล่าวว่า “เป็นมือของผู้หญิง”
แล้วท่านก็กล่าวว่า “หากเธอเป็นผู้หญิง
แน่นอนเธอย่อมย่อมเล็บของเธอด้วยใบเทียน
น” (บันทึกโดยอบู ดาวูด : ๔๑๖๖ และอัน-
นะสาอีบี : ๕๐๘๙)
แต่การย่อมเล็บจะต้องไม่ใช่วัตถุหรือสารที่
ติดแข็งจนไม่สามารถทำความสะอาดได้

๒. การย้อมผมของสตรี

หากกรณีเป็นผมหงอก
สามารถย้อมได้ทุกสีที่ไม่ใช่สีดำ
เนื่องจากท่านเราะสูล
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
มีคำสั่งห้ามมิให้ใช้สีดำในการย้อม

อัน-นะวะวี ยี้ ได้กล่าวไว้ในหนังสือ (รียาฎ
อัศ-ศอลิฮีน : ๖๒๖)

บทว่าด้วยเรื่องการห้ามผู้ชายและผู้หญิงไม่
ให้ย้อมผมด้วยสีดำ
และได้กล่าวไว้ในหนังสือมััจญ์มอ (๑/๓๒๔)
ว่า

“ไม่มีความแตกต่างระหว่างผู้ชายและผู้หญิง

งในการห้ามมิให้ย้อมด้วยสีดำ
และนี่คือทัศนะของมัซฮับเรา..”

ส่วนการย้อมผมสีดำของสตรีเพื่อให้เปลี่ยน
เป็นสีอื่นนั้น ฉัน(ผู้เขียน)มีความเห็นว่า
กรณีนี้ไม่เป็นที่อนุญาต

เพราะไม่มีความจำเป็นอันใดที่จะต้องกระทำ
อย่างนั้น

เพราะสีดำของผมนั้นเป็นความสวยงามอยู่แล้ว

ไม่ถือว่าเป็นสิ่งผิดปกติจนต้องไปเปลี่ยนเปล
งมัน

และการกระทำเช่นนั้นเป็นการเลียนแบบผู้
หญิงต่างศาสนิก

๓.

อนุญาตให้สตรีใช้เครื่องประดับที่ทำจากทองคำและเงินตามประเพณีที่ปฏิบัติกัน

และนี่เป็นมติเอกฉันท์ของปวงปราชญ์ แต่ไม่อนุญาตให้เธอนำเอาเครื่องประดับออกมาเผยให้เห็นแก่ผู้ชายที่สามารถแต่งงานกันได้

จำเป็นที่จะต้องปกปิดโดยเฉพาอย่างยิ่งเวลาออกจากบ้านและอยู่ในที่ที่อาจจะทำให้บุรุษหันมามองเธอ เพราะนั่นเป็นการยั่วชวนเท็จจริงแล้วเธอถูกห้ามไม่ให้ผู้ชายได้ยืมเสียงของกำไลหรือเครื่องประดับที่เธอใส่อยู่ที่เท้า ซึ่งมันอยู่ใต้เสื้อผ้า

แล้วนับประสาอะไรกับการเปิดเผยเครื่องประดับที่อยู่นอกเสื้อผ้าอีกเล่า

อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿ وَلَا يَضْرِبْنَ بِأَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا يُخْفِينَ مِنْ زِينَتِهِنَّ ﴾
[النور : ๓๑]

ความว่า

“และพวกเธออย่าได้กระแทกเท้าของพวกเธอ

เพื่อให้รู้ถึงเครื่องประดับที่พวกเธอปกปิดไว้” (อัน-นุร : ๓๑)

บทที่ ๓

บัญญัติว่าด้วยเลือดประจำเดือน เลือดเสีย และเลือดหลังคลอด

หนึ่ง เลือดประจำเดือน (หัยฎ)

๑. คำนียามของเลือดประจำเดือน (หัยฎ)

ตามหลักภาษา หมายถึง การไหล

ตามหลักบทบัญญัติ หมายถึง

เลือดที่ออกมาจากมดลูกของผู้หญิง

ตามวันเวลาซึ่งเป็นที่รับรู้กัน

ไม่ได้เกิดมาจากสาเหตุการเป็นโรค

หรือประสออุบัติเหตุ

แต่เป็นสิ่งที่อัลลอฮทรงกำหนดให้แก่บรรดา

สตรีเพศ

เพื่อไว้หล่อเลี้ยงทารกขณะที่อยู่ในครรภ์
แล้วจะเปลี่ยนเป็นนมเมื่อคลอดบุตร ดังนั้น
เมื่อสตรีไม่ได้ตั้งครรภ์หรือไม่ได้ให้นมแก่บุ
ตร

เลือดนี้จะยังคงอยู่โดยไม่มีสิ่งใดมาเปลี่ยนแ
ปลง

ซึ่งมันจะไหลออกมาในช่วงวันเวลาที่รับรู้
และรู้จักกันในนามประจำเดือนหรือรอบเดือน

๒. อายุของผู้มีประจำเดือน

สตรีที่มีประจำเดือนโดยทั่วไปอายุน้อยสุดคือ
๗ ปี จนไปถึงอายุ ๕๐ ปี

อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

﴿ وَالْأَيُّ يَيْسَنَ مِنَ الْمَحِيضِ مِنْ نِسَائِكُمْ إِنْ أَرَبْتُمْ فَعِدَّتُهُنَّ
ثَلَاثَةَ أَشْهُرٍ وَالْأَيُّ لَمْ يَحِضْنَ ﴾ [الطلاق : ٤]

ความว่า

“ส่วนบรรดาผู้หญิงในหมู่ภรรยาของพวกเขาเจ้า
ที่หมดหวังในการมีประจำเดือน

หากพวกเจ้ายังสงสัย(ในเรื่องฮิดดะฮ์)

ดังนั้น

พึงรู้เถิดว่าฮิดดะฮ์ของพวกนางคือสามเดือน
และบรรดาผู้หญิงที่ไม่มีประจำเดือนก็นับฮิด
ดะฮ์แบบนั้นเช่นเดียวกัน” (อัญ-ฎะลาท :
๔)

สตรีที่หมดหวังในการมีประจำเดือน

หมายถึง ผู้หญิงที่มีอายุประมาณ ๕๐ ปี

และผู้ที่ยังไม่มีประจำเดือน หมายถึง
ผู้หญิงที่อายุยังไม่ถึง ๙ ปี

๓.

บทบัญญัติและข้อชี้ขาดเกี่ยวกับผู้ที่มีเลือด ประจำเดือน

๓.๑

ไม่อนุญาตให้มีเพศสัมพันธ์ทางอวัยวะเพศ
กับภรรยาที่มีประจำเดือน
เนื่องจากอัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า

﴿ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمَحِيضِ قُلْ هُوَ أَذَى فَأَعْتَزِلُوا النِّسَاءَ
فِي الْمَحِيضِ وَلَا تَقْرَبُوهُنَّ حَتَّى يَطْهَرْنَ فَإِذَا تَطَهَّرْنَ
فَأْتُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ أَمَرَكُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوْبِينَ وَيُحِبُّ
الْمُتَطَهِّرِينَ ﴾ [البقرة: ٢٢٢]

ความว่า

“และพวกเขาจะถามเจ้าเกี่ยวกับประจำเดือน จงกล่าวเถิดว่ามันเป็นสิ่งโสโครก ดังนั้น พวกเจ้าจงงดจากการมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาในขณะที่มีประจำเดือน และอย่าได้มีเพศสัมพันธ์กับพวกเธอจนกว่าพวกเธอจะสะอาดเสียก่อน ครั้นเมื่อพวกเธอได้ทำความสะอาดชำระร่างกายแล้ว ก็จงเข้าหาพวกเธอตามที่อัลลอฮ์ได้ทรงใช้พวกเจ้า แท้จริง อัลลอฮ์ทรงรักบรรดาผู้ที่กลับเนื้อกลับตัว และทรงรักบรรดาผู้ที่ทำความสะอาดทั้งหลาย” (อัล-บะเกาะเราะฮ์ : ๒๒๒)

และข้อห้ามนี้จะดำเนินไปจนกระทั่งเลือดประจำเดือนหยุดไหล

และเธออาบน้ำชำระร่างกายตามบทบัญญัติเนื่องจากพระองค์อัลลอฮ์ตรัสไว้ว่า

(وَلَا تَقْرَبُوهُنَّ حَتَّىٰ يَطْهَرْنَ فَإِذَا تَطَهَّرْنَ فَأْتُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ أَمَرَكُمُ اللَّهُ) [البقرة: ٢٢٢]

ความหมาย

“และอย่าได้มีเพศสัมพันธ์กับพวกเธอจนกว่าพวกเธอจะสะอาดเสียก่อน
ครั้นเมื่อพวกเธอได้ทำความสะอาดชำระร่างกายแล้ว

ก็จงเข้าหาพวกเธอตามที่อัลลอฮ์ได้ทรงใช้พวกเจ้า” (อัล-บะเกาะเราะฮะฮ์ : ๒๒๒)

และอนุญาตแก่สามีที่จะหาความสุขกับภรรยาที่มีประจำเดือนได้ แต่ต้องไม่ถึงขั้นการร่วมสังวาสทางอวัยวะเพศ เนื่องจากท่านเราะฮ์ลุล คือลลลลลลลลลลลลลลลล ได้กล่าวว่า

«اصْنَعُوا كُلَّ شَيْءٍ إِلَّا النِّكَاحَ»

ความว่า “ท่านทั้งหลายจงทำทุกอย่างได้ ยกเว้นการร่วมประเวณี” (บันทึกโดยมุสลิม : ๖๙๒)

๓.๒ ผู้หญิงที่มีประจำเดือน ไม่ต้องถือศีลอดและไม่ต้องละหมาด และหากปฏิบัติก็ถือว่าเป็นเรื่องต้องห้าม และใช้ไม่ได้ ดังหลักฐานจากท่านนบี คือลลลลลลลลลลลลลลลล ได้กล่าวว่า

«أَلَيْسَ إِذَا حَاضَتْ لَمْ تُصَلِّ وَلَمْ تَصُمْ»

ความว่า “เมื่อสตรีมีประจำเดือน
เธอไม่ละหมาดและไม่ถือศีลอดมิใช่หรือ?”
(บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์ : ๓๐๔ และมุสลิม :
๓๕๙)

จากนั้น

เมื่อสะอาดจากประจำเดือนแล้ว
เธอจะต้องถือศีลอดชดใช้ ส่วนละหมาด
ไม่ต้องชดใช้ ดังที่ท่านหญิงอาอิชะฮ์
เราะฎิยัลลอฮุอันฮา กล่าวว่

«كُنَّا نَحِيضُ عَلَى عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
- فَكُنَّا نُؤْمَرُ بِقِضَاءِ الصَّوْمِ وَلَا نُؤْمَرُ بِقِضَاءِ الصَّلَاةِ»

ความว่า

“พวกเรามีประจำเดือนในสมัยของท่านเราะ
สุล คือลัลลลอฮุ อะลัยฮิวะสลัลัม
เราถูกสั่งให้ถือศีลอดชดใช้
และไม่ถูกสั่งให้ละหมาดชดใช้”

(บันทึกโดยอัล-บุคอรี : ๓๒๑ และมุสลิม :
๓๖๑)

ส่วนความแตกต่างระหว่างการละหมาดและ
การถือศีลอดนั้น – อัลลอฮ์รู้ดียิ่ง -
เพราะการละหมาดทำซ้ำวันละหลายครั้ง
จึงไม่ต้องชดใช้ เพราะเกิดความลำบาก
ซึ่งต่างกับการถือศีลอด

๓.๓

ห้ามไม่ให้สตรีที่มีประจำเดือนสัมผัสอัลกุรอ

านโดยที่ไม่มีสิ่งกั้น
เนื่องจากอัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า

(لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ ۗ ۷۹) [الواقعة: ۷۹]

ความว่า “และจะไม่สัมผัสอัลกุรอาน
นอกจากบรรดาผู้ที่สะอาดเท่านั้น” (อัล-
วากิอะฮ์ : ๗๙)

และดังที่มีศาสน์จากท่านเราะสูล
คืออัลลลอฮ์อะลัยฮิวะสَّلَام
ได้เขียนไปหาอัมร์ บิน หัซม ว่า

« لَا يَمَسُّ الْقُرْآنَ إِلَّا طَاهِرٌ »

“อย่าได้สัมผัสอัลกุรอาน
นอกจากผู้ที่สะอาดเท่านั้น”

(บันทึกโดยมาลิก : ๔๖๘ , อัน-นะสาอีย์
และท่านอื่นๆ)

ซึ่งเปรียบเสมือนหะดีษมุตะวาตริ
(บันทึกและรายงานโดยมหาชน)
เนื่องจากผู้คนจำนวนมากได้ยอมรับ

ชัยคุลอิสลาม อิบну ตัยมียะฮ์
กล่าวว่า “ทัศนะของบรรดา
อิมามทั้งสี่เห็นพ้องกันว่า
ไม่อนุญาตให้สัมผัสอัลกุรอานนอกจากผู้ที่ส
ะอาดบริสุทธิ์เท่านั้น”

ส่วนการอ่านอัลกุรอานของสตรีที่มี
ประจำเดือนโดยที่ไม่ได้สัมผัสนั้น เป็นประ
เด็นที่บรรดานักวิชาการมีทัศนะที่แตกต่างกั

น และทางที่ดี คือ

เธอไม่ควรอ่านอัลกุรอานขณะที่มีประจำเดือน นอกจากในกรณีที่มีความจำเป็นเท่านั้น เช่น เกรงว่าจะลืมส่วนที่เคยท่องจำไปแล้ว (อัลลอฮ์เป็นผู้ที่รู้ดียิ่ง)

๓.๓

ห้ามสตรีที่มีประจำเดือนเดินเวียนรอบบัยตุลลอฮ์ (มัสยิด) ดังที่ท่านเราะฮ์มะฮ์ดุลลอฮ์ อลัลลอฮ์อะลัยฮิวะสَّلَام ได้กล่าวแก่ท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา ขณะที่นางมีประจำเดือนว่า

«افْعَلِي كَمَا يَفْعَلُ الْحَاجُّ غَيْرَ أَنْ لَا تَطُوفِي بِالْبَيْتِ حَتَّى تَطْهُرِي»

ความว่า “จงปฏิบัติเยี่ยงผู้ที่ทำหัจญ์คนอื่นๆ เพียงแต่เธอจะต้องไม่แฉะวาฟจนกว่าเธอจะสะอาด” (บันทึกโดย อัล-บุคอรี : ๓๐๕ และมุสลิม : ๒๙๑๑)

๓.๔

ห้ามสตรีที่มีประจำเดือนพำนักในมัสยิด
ดังที่ท่านเราะฮ์ลุส
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام กล่าวไว้ว่า

«إِنِّي لَا أُحِلُّ الْمَسْجِدَ لِحَائِضٍ وَلَا لِحُجْبٍ»

ความว่า “แท้จริง
ฉันไม่อนุญาตให้ผู้ที่มีการประจำเดือนและผู้ที่มี
ญุนุบ
(มีมูลเหตุที่ต้องอาบน้ำชำระร่างกาย)พำนัก
ในมัสยิด” (บันทึกโดยอบู ดาวูด : ๒๓๒)

และท่านยังกล่าวอีกว่า

«إِنَّ الْمَسْجِدَ لَا يَحِلُّ لِحَائِضٍ وَلَا جُنُبٍ»

ความว่า

“แท้จริงมัสยิดนั้นไม่เป็นที่อนุญาตสำหรับผู้
ที่มีประจำเดือนและผู้ที่มิญนุบ”

(บันทึกโดยอิบน์ มาญะฮ์ : ๖๔๕)

และอนุญาตให้ผู้ที่มิประจำเดือนเดินผ่านมัส
ยิดได้โดยไม่ได้หยุดพำนัก

อันเนื่องจากมีหะดีษจากท่านหญิงอาอิชะฮ์

เราะฎิยัลลอฮุอันฮา กล่าวว่า ท่านเราะฮ์ลุล

คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام กล่าวว่า

«نَاوَلِينِي الْخُمْرَةَ مِنَ الْمَسْجِدِ»، فَقُلْتُ: إِنِّي حَائِضٌ. قَالَ
: «إِنَّ حَيْضَتَكَ لَيْسَتْ بِإِدْيَاكَ»

ความว่า

“เธอจงเอาผ้าปูละหมาดจากมัสยิดมาให้ฉัน”
แล้วฉันก็ตอบว่า ฉันมีประจำเดือน

ท่านเราะสูล คือลัลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม
เลยกล่าวว่า

“แท้จริงประจำเดือนของเธอไม่ได้อยู่ที่มือของ
เธอสักหน่อย” (บันทึกโดยมุสลิม : ๖๗๘

, อับู ดาวูด : ๒๖๑ , อัน-นะสาอีญ์ : ๓๒๘ ,

อิบนุ มาญะฮ์ : ๖๓๒ และอัต-ติรมิซีย์

: ๑๓๔) (เจ้าของหนังสือมนตะกอ อัล-

อัคบาร์ มัจญ์ดุตดิน กล่าวว่า

บันทึกโดยนักบันทึกทั้งเจ็ดยกเว้นอัล-

บุคอรีญ์ : ๑/๑๔๐)

และอนุญาตแก่ผู้มีประจำเดือน
สามารถอ่านถ้อยคำรำลึกต่างๆ
ที่ถูกบัญญัติไว้ได้ เช่น การกล่าวคำว่า
ลาอิลลาฮะอิลลัลลอฮฺ อัลลอฮฺอักบร
สุบหานัลลอฮฺ ตลอดจนคำวิงวอนต่างๆ
และสามารถอ่านถ้อยคำรำลึกในยามเช้า
ยามเย็น ขณะเข้านอน และตื่นนอน”
และอนุญาตให้อ่านตำราทางวิชาการ เช่น
ตัฟซีร หะดีษ และฟิกฮ

เกร็ดความรู้

ข้อชี้ขาดทางบทบัญญัติของการตกขาวแล
ะน้ำคาวปลา (ศุฟเราะฮฺ และกุดเราะฮฺ)

ศุฟเราะฮฺ คือ

สิ่งที่มีลักษณะคล้ายกับน้ำหนองมีสีค่อนข้าง
เหลือง

กุดเราะฮฺ คือ

สิ่งที่มีลักษณะคล้ายกับสีของน้ำขุ่นสกปรก

ดังนั้น

เมื่อมีสิ่งใดจากทั้งสองนี้ออกมาจากผู้หญิง

ในช่วงเวลาของประจำเดือน

ก็ให้ถือว่าเป็นประจำเดือน

ใช้บทบัญญัติและข้อชี้ขาดเดียวกับการมีประจำเดือน

ประจำเดือน

และหากออกมาในเวลาที่ไม่มีการประจำเดือน

ก็ไม่นับว่าทั้งสองอย่างนั้นเป็นการประจำเดือน

และถือว่าตัวของเธอสะอาดอยู่
ตั้งที่มีหลักฐานจากอุมมฺ อะฎียะฮฺ กล่าวว่า

«كُنَّا لَا نَعُدُّ الْكُدْرَةَ وَالصُّفْرَةَ بَعْدَ الطُّهْرِ شَيْئًا»

ความว่า

“เราไม่ถือว่าศุฟเราะฮฺและกุดเราะฮฺหลังจาก
ที่สะอาดแล้ว (เลือดหยุดแล้ว)
ว่าเป็นประจำเดือนแต่อย่างใด”
(บันทึกโดยอุมมฺ ดาอูด : ๓๐๗)

ในบันทึกของอัล-บุคอรีย์ไม่มีคำว่า
“หลังจากที่สะอาดแล้ว”

และคำพูดของอุมมฺอะฎียะฮฺนั้น
มีสถานะเดียวกับคำพูดของท่านเราะสูล
คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม -

ตามทัศนะของนักวิชาการหะดีษ-
เพราะท่านเราะสูล
คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
ได้ให้การรับรองหรือยอมรับแล้ว

และสิ่งที่สามารถเข้าใจได้จากหะดีษนี้ก็คือ
ศุฟเราะฮ์และกุดเราะฮ์ที่ออกมาในช่วงประจำ
เดือนก็เป็นประจำเดือน
ซึ่งใช้บทบัญญัติและข้อชี้ขาดเดียวกับประจำ
เดือน

เกร็ดความรู้เพิ่มเติม

คำถาม

รู้ได้อย่างไรว่าประจำเดือนหมดแล้ว?

คำตอบ

รู้ได้โดยการหยุดไหลของเลือด
ซึ่งจะมีเครื่องหมายใดจากสองเครื่องหมาย
นี้

หนึ่ง มีน้ำสีขาวออกมา (ก็อศเศาะฮ์
บัยฎอฮ์)

ซึ่งมันจะออกมาหลังจากประจำเดือน
คล้ายกับน้ำของป้อนพลาสติกเตอร์
และบางทีก็อาจจะเป็นสีอื่น ทั้งนี้
ขึ้นอยู่กับสภาพของผู้หญิงแต่ละคน

สอง อวัยวะเพศแห้ง
พิสูจน์ได้โดยการใช้ผ้าหรือสำลีสอดเข้าไป
ในอวัยวะเพศ จากนั้นดึงออกมา
แล้วพบว่ามันอยู่ในสภาพที่แห้ง

ไม่มีสิ่งใดติดมาเลย ไม่ว่าจะเป็นเลือด
ศุฟเราะฮฺ หรือกุดเราะฮฺ

๔.

สิ่งที่ต้องปฏิบัติหลังจากหมดประจำเดือน

สิ่งที่สตรีต้องปฏิบัติหลังจากที่ประจำเดือนหมด

คือการอาบน้ำชำระให้ทั่วทุกส่วนของร่างกาย โดยตั้งใจทำความสะอาด

เพราะท่านเราะสูล

คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام กล่าวว่

«فَإِذَا أَقْبَلَتْ حَيْضَتَكَ فَدَعِي الصَّلَاةَ وَإِذَا أَدْبَرَتْ فَاغْتَسِلِي
وَصَلِّي»

ความว่า

“เมื่อมีประจำเดือนเธอจงหยุดละหมาด และเมื่อประจำเดือนหมด เธอก็จงอาบน้ำชำระร่างกายแล้วจงละหมาด” (บันทึกโดยอัล-บุคอรี : ๓๓๑)

วิธีการอาบน้ำ

- ให้ตั้งเจตนา(เนียต) ยกหะดัษ หรือทำความสะอาด เพื่อการละหมาดและอื่นๆ
- จากนั้นให้กล่าวคำว่า "บิสมิลลาฮ"
- รดน้ำให้ทั่วทั้งร่างกาย และให้น้ำเข้าถึงโคนผม

- ในกรณีที่¹เป็นผมเปีย
ไม่จำเป็นต้องคลายออก
เพียงแต่ให้น้ำทั่วถึง
- หากใช้น้ำโบพุทธา
สบู่หรือแชมพูทำความสะอาดพร้อมกับน้ำไ
ดักก็จะเป็นการดี
- และควรใช้สำลีชุบเครื่องหอมมาสอดไว้ใน
ช่องคลอดหลังจากการอาบน้ำ
เนื่องจากท่านเราะฮ์ลุส
คือลัลลลอฮ์อะลัยฮิวะสัลลัม
เคยสั่งใช้ให้อัสม่าห์ทำเช่นนั้น
(บันทึกโดยมุสลิม)

ข้อควรระวัง!!

•

หากเลือดประจำเดือนหรือเลือดหลังคลอดบุตรหมดก่อนดวงอาทิตย์ตกดิน
จำเป็นที่จะต้องละหมาดซุฮ์รและอัศร์(ละหมาดรวม)ของวันนั้นด้วย

• หากเลือดหมดก่อนแสงอรุณขึ้น
ก็จำเป็นที่จะต้องละหมาดมัฆริบและอิซาอ์ของคืนนั้น เพราะเวลาของละหมาดที่สอง
(อัศร์ หรือ อิซาอ์)
คือเวลาของละหมาดที่หนึ่ง (ซุฮ์ร และ มัฆริบ) ด้วย

ในกรณีมีอุปสรรคที่ได้รับการผ่อนปรน

ชัยคุลอิสลาม อิบ努 ตัยมียะฮ์
ได้กล่าวในหนังสือของท่านว่า

“เพราะเหตุนี้ปราชญ์ส่วนมาก -เช่น มาลิก
อัช-ชาฟีอีย์ อะหฺมัด -
มีความเห็นว่าเมื่อประจำเดือนหมดในช่วงส
ุดท้ายของกลางวัน
เธอจะต้องละหมาดทั้งซุฮฺร์และอัศร
และเมื่อเลือดหมดในช่วงสุดท้ายของกลางคื
น เธอก็จะต้องละหมาดทั้งมัฆริบและอิซาอ์
ดังที่มีรายงานจากอับดุลเราะหฺมาน บิน
เอาฟ , อบู ฮุร็อยเราะฮฺ และ อิบน์ อับบาส
เพราะช่วงเวลาดังกล่าวนั้น
เป็นเวลาร่วมกันของละหมาดทั้งสองในกร
ณที่มีอุปสรรค

ดังนั้น

เมื่อเลือดหมดในช่วงสุดท้ายของกลางวัน

เวลาของละหมาดซุฮ์รก็ยิ่งเหลืออยู่
เธอจะต้องละหมาดซุฮ์รด้วยก่อนที่จะละหมา
ดอัศรี

และหากเลือดหยุดในช่วงสุดท้ายของกลาง
คืน

เวลาของละหมาดมัฆริบก็เหลืออยู่ในยามที่
มีอุปสรรค ดังนั้น

เธอจะต้องละหมาดมัฆริบด้วยก่อนที่จะละห
มาดอิซาอ์” (อัล-พะตาวา : ๒๒/๔๓๔)

ส่วนในกรณีที่เมื่อเข้าเวลาละหมาดแล้ว
แต่เธอยังไม่ได้ละหมาด หลังจากนั้น
เธอมีประจำเดือนหรือมีเลือดหลังคลอดบุตร
ตามทัศนะที่มีน้ำหนักมากกว่า
คือไม่จำเป็นต้องละหมาดชดใช้

ชัยคุลอิสลาม อิบน์ ตัยมียะฮฺ

ได้กล่าวในหนังสือมััจญ์มูอ อัล-พะตาวา

(๒๓/๓๓๕) ในประเด็นนี้ว่า

“สิ่งที่ปรากฏชัดเจนที่สุดในหลักฐาน คือ

ทัศนะของอบู หะนีพะฮฺ และมาลิก

ที่เห็นว่าเธอไม่จำเป็นต้องชดใช้

เพราะการชดใช้นั้น

เป็นสิ่งที่จำเป็นก็ต่อเมื่อมีคำสั่งใช้

และตรงจุดนี้ไม่มีคำสั่งใดๆ

ให้ละหมาดชดใช้

และเพราะการล่าช้าของเธอได้รับการอนุโล

ม ดังนั้น เธอจึงไม่ใช่ผู้ที่ละเลย

ส่วนผู้ที่นอนหลับหรือผู้ลืม -

แม้เขาไม่ใช่ผู้ที่ละเลย- แท้จริง

ละหมาดของเขาไม่ใช่การชดใช้

แต่นั้นคือเวลาละหมาดของเขา
เมื่อตื่นขึ้นมาหรือเมื่อนึกได้ก็ต้องละหมาดทันที”

สอง เลือดเสีย (ฮิสติฮาฎะฮฺ)

๑.

บทบัญญัติหรือข้อชี้ขาดเกี่ยวกับเลือดเสีย

เลือดเสีย คือ
เลือดที่ไหลออกมาโดยไม่มีกำหนดเวลาที่แน่นอน
ในลักษณะที่ออกบ่อยๆ
จากเส้นเลือดหนึ่ง ซึ่งเรียกว่า “อัล-อาซิล”
(เป็นการเปรียบเปรยของท่านเราะสูล
คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام แปลว่า
ก่อกวนหรือตำหนิ)

และเลือดประเภทนี้มีความคลุมเครือ
อันเนื่องจากมีความคล้ายคลึงกับเลือดประจำเดือน

ดังนั้น

เมื่อเลือดไหลออกมาตลอดเวลาหรือเกินเวลาปกติแล้ว

จะถือว่าเป็นเลือดไหนเป็นเลือดประจำเดือนและเลือดไหนเป็นเลือดเสีย

ซึ่งถ้ามีเลือดนี้ต้องไม่งดเว้นจากการถือศีลอดและต้องละหมาดตามปกติด้วย

เพราะผู้ที่มีเลือดเสียนั้นมีหุ้กุ่มเหมือนกับผู้หญิงที่สะอาดจากรอบเดือน

ดังนั้น ผู้ที่มีเลือดเสีย จะมี ๓
ลักษณะด้วยกัน

ลักษณะที่หนึ่ง

สตรีที่มีประจำเดือนสม่ำเสมอก่อนที่จะมีเลือดเสีย เช่น ประจำเดือนมา ๕ วัน หรือ ๘ วัน เป็นต้น

ไม่ว่าจะมาตอนต้นเดือนหรือกลางเดือน และเธอก็รู้ดีถึงจำนวนวันเวลาของประจำเดือนปกติที่มาเป็นประจำ

เธอจะงดละหมาดและละเว้นการถือศีลอดตามจำนวนวันและเวลาที่ประจำเดือนเคยมา ป็นปกติ

เพราะถือว่าวันเวลาดังกล่าวคือประจำเดือนของเธอ

หลังจากนั้นเธอก็จะต้องอาบน้ำชำระล้างร่างกาย แล้วละหมาด

ส่วนเลือดที่ยังเหลืออยู่นั้นถือว่าเป็นเลือดเสีย

ย เนื่องจากท่านเราะสูล
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
ได้กล่าวกับอุมมุ หะบีบะฮ์
เราะฎียัลลอฮุอันฮา ว่า

«امْكُتِي قَدْرَ مَا كَانَتْ تَحْبِسُكِ حَيْضَتُكَ ثُمَّ اغْتَسِلِي
وَصَلِّي»

ความว่า

“จงงดละหมาดตามระยะเวลาที่เธอมีประจำ
เดือน

จากนั้นจงอาบน้ำชำระร่างกายและจงละหมา
ด” (บันทึกโดยมุสลิม : ๗๕๗)

และท่านยังได้กล่าวแก่ฟาติมะฮ์ บินตุ อับี
หุบัยซ์ เราะฎียัลลอฮุอันฮา ว่า

«إِنَّمَا ذَلِكَ عِرْقٌ وَلَيْسَ بِحَيْضٍ ، فَإِذَا أَقْبَلَتْ حَيْضَتُكَ
فَدَعِي الصَّلَاةَ»

ความว่า “แท้จริงแล้ว

อิสติฮาเกาะฮ์นั้นเป็นเลือดจากเส้นเลือดเส้น
หนึ่งเท่านั้น

ไม่ใช่เลือดประจำเดือนแต่ประการใด

ดังนั้น (ยังไม่ต้องงดละหมาดถ้ามีเลือดนี้)

จนเมื่อประจำเดือนมา

เธอจึงงดการละหมาดได้” (บันทึกโดยอัล-

บุคอรีย์ : ๒๒๘ และมุสลิม : ๗๕๑)

ลักษณะที่สอง

สตรีที่มีประจำเดือนไม่แน่นอน

แต่เลือดของเธอสามารถแยกแยะได้ว่าเป็น

ประจำเดือนหรือเลือดเสีย

โดยเลือดประจำเดือนจะมีลักษณะเป็นสีดำ
เหนียว หรือมีกลิ่น

ส่วนเลือดอีกชนิดเป็นสีแดง ไม่เหนียว
และไม่มีกลิ่น

ในสภาพเช่นนี้ให้ถือว่าเป็นเลือดที่มีลักษณะเป็น
ประจำเดือน

ให้ถือว่าเป็นเลือดประจำเดือน

เธอก็จะต้องงดการละหมาดและถือศีลอด

ส่วนเลือดที่ไม่มีลักษณะของเลือดประจำเดือน
ก็ให้ถือว่าเป็นเลือดเสีย

เธอจะต้องชำระร่างกาย

หลังจากหมดเลือดที่มีลักษณะของประจำเดือน
จะต้องละหมาดและถือศีลอด

เพราะถือว่าเธอสะอาด ดังที่ท่านเราะสูล
คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام

ได้กล่าวแก่ฟาติมะฮฺ บินตุ อบี หุบัยษ์
เราะฎิยัลลอฮฺอันฮา ว่า

«إِذَا كَانَ الْحَيْضُ فَإِنَّهُ دَمٌ أَسْوَدٌ يُعْرَفُ فَأَمْسِكِي عَنِ
الصَّلَاةِ ، فَإِذَا كَانَ الْآخِرُ فَتَوَضَّئِي وَصَلِّي»

ความว่า

“เลือดประจำเดือนนั้นมีสีดำเป็นที่รับรู้กัน
ตั้งนั้น เธอจงงดการละหมาด

หากว่ามันไม่ใช่สีดำ (ไม่ใช่ประจำเดือน)

เธอก็จงเอาน้ำละหมาดและละหมาดตามปก
ติ” (บันทึกโดยอบู ดาวูด : ๒๘๖, อัน-

นะสาอีย้ : ๒๑๕, อิบนุ หิบบาน : ๑๓๔๘

และอัล-หากิม : ๖๒๐

เห็นว่าป็นหะดีษเศาะฮีห)

ในหะดีษบทนี้เป็นหลักฐานว่า
แท้จริงผู้ที่มีเลือดเสียจะต้องพิจารณาลักษ
ณะของเลือด
แล้วแยกแยะระหว่างเลือดเสียกับประจำเดือ
น และเลือดอื่นๆ

ลักษณะที่สาม

สตรีที่มีประจำเดือนไม่แน่นอน
และไม่สามารถแยกแยะระหว่างเลือดประจำ
เดือนกับเลือดอื่นๆ ได้

ในกรณีนี้ก็ให้เธอดละหมาดและศีลอด
ตามเวลามากสุดของประจำเดือนปกติ คือ ๖
หรือ ๗ วัน เพราะจำนวน ๖ หรือ ๗
วันนั้นนับว่ามากที่สุดแล้วสำหรับเลือดประจำ
เดือนของผู้หญิงส่วนใหญ่ ดังที่ท่านเราะฮ์ลุ

คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

ได้กล่าวแก่หัมมะฮฺ บินตุ ญะหฺชีน ว่า

«إِنَّمَا هِيَ رَكُضَةٌ مِنْ رَكُضَاتِ الشَّيْطَانِ فَتَحِيَّضِي سِتَّةَ
أَيَّامٍ أَوْ سَبْعَةَ أَيَّامٍ ثُمَّ اغْتَسِلِي فَإِذَا اسْتَنْقَأَتْ فَصَلِّي ثَلَاثًا
وَعِشْرِينَ لَيْلَةً أَوْ أَرْبَعًا وَعِشْرِينَ لَيْلَةً وَأَيَّامَهَا وَصُومِي
وَصَلِّي فَإِنَّ ذَلِكَ يُجْزِيكَ وَكَذَلِكَ فَأَفْعَلِي كَمَا تَحِيَّضُ
النِّسَاءُ»

“แท้จริง

สิ่งนั้นเป็นการรบกวนของชัยฏอนมารร้าย
จงนับประจำเดือน ๖ หรือ ๗ วัน
จากนั้นจงอาบน้ำชำระร่างกาย
ครั้นเมื่อสะอาดแล้ว ก็จงละหมาด ๒๔ หรือ
๒๓ วัน จงถือศีลอดและจงละหมาด
แท้จริงนั่นถือว่าใช้ได้แล้วสำหรับเธอ
และจงปฏิบัติเหมือนกับบรรดาผู้ที่มีประจำ

เดือนทั่วไป” (บันทึกโดยอะหฺมัด : ๒๗๔๖๓ ,
อบู ดาวูด : ๒๗๘ , อัน-นะสาอียฺ : ๓๕๔ ,
อิบนุ มาญะฮฺ : ๖๒๒ และอัต-ติรมิซียฺ :
๑๒๘ กล่าวว่า เป็นหะดีษเศาะฮี้ห)

สรุป

สตรีที่มีประจำเดือนสม่ำเสมอตามวันเวลาที่
แน่นอน ก็ให้ถือปฏิบัติตามนั้น
ส่วนสตรีที่สามารถแยกแยะลักษณะของเลือด
ประจำเดือนและเลือดอื่นได้
ก็ให้ยึดเอาลักษณะของเลือดเป็นหลัก
สำหรับสตรีที่มีจำนวนวันของประจำเดือนไม่
ชัดเจนและไม่สามารถแยกลักษณะเลือด
ระหว่างประจำเดือนกับเลือดอื่นได้
ก็ให้นับว่าประจำเดือนของเธอเป็น ๖ หรือ

๗ วัน

และนี่เป็นการปฏิบัติตามหะดีษทั้งสามที่กล่าวถึงผู้มีเลือดเสีย

ชัยคุลอิสลาม อิบน์ ตัยมียะฮฺ กล่าวว่า
“เครื่องหมายหรือสัญญาณที่ถูกรู้จักว่ามี
๖ ประการด้วยกัน

บางที่ใช้เลือดประจำเดือน

เพราะถือว่าเป็นเครื่องหมายที่ชัดเจนมีน้ำหนักที่สุด

เพราะเดิมที่มันเป็นสีของประจำเดือนไม่ใช่เลือดอื่น และบางที่ใช้การแยกแยะ

เพราะว่าเลือดสีดำ เหนียว

และมีกลิ่นน่าจะเป็นเลือดประจำเดือนมากกว่าเลือดสีแดง

และบางครั้งยึดถือเอาส่วนมากของเลือดประจำเดือน

เพราะหลักการเดิมในทางฟิสิกส์ก็ต้องเอาสิ่งเล็กน้อยไปผนวกกับส่วนใหญ่ที่ครอบคลุมากกว่า

ทั้งสามนี้คือเครื่องหมายที่มีหลักฐานรับรองจากสุนนะฮ์และการอิติบารุ(ประเภทหนึ่งของการกียาส) จากนั้น

ท่านก็ได้กล่าวถึงเครื่องหมายอื่นๆ

และได้กล่าวในตอนท้ายว่า

แนวทางที่ถูกต้องที่สุด คือ

การยึดถือเอาเครื่องหมายต่างๆ

ตามที่มีปรากฏในแบบฉบับ (สุนนะฮ์)

และให้ยกเลิกสิ่งอื่นจากนั้น...”

๒. สิ่งที่มีเลือดเสียต้องปฏิบัติ

๒.๑ จะต้องอาบน้ำชำระล้างร่างกาย เมื่อสิ้นสุดเวลาของการมีประจำเดือน ดังที่มีการแจกแจงมาก่อนหน้านี้

๒.๒ ต้องชำระล้างอวัยวะเพศ เพื่อขจัดสิ่งที้ออกมาทุกครั้งก่อนละหมาด และให้ใช้สำลีหรืออื่นๆ ซັบที่ช่องคลอดเพื่อระงับไม่ให้เลือดไหลออกมา และไม่ให้ไหลย้อนในเวลาละหมาด จากนั้นให้อาบน้ำละหมาดทุกครั้ง เมื่อเข้าเวลาละหมาด ดังที่ท่านเราะสุล คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวถึงสตรีที่มีเลือดเสียคนหนึ่งว่า

«تَدَعُ الصَّلَاةَ أَيَّامَ أَفْرَائِهَا ، ثُمَّ تَغْتَسِلُ وَتَوَضُّأُ عِنْدَ كُلِّ صَلَاةٍ»

ความว่า

“เธอจะงดการละหมาดในช่วงเวลาที่มีประจำเดือน หลังจากนั้นให้ชำระร่างกายและอาบน้ำละหมาดทุกครั้งก่อนที่จะละหมาด” (บันทึกโดยอบู ดาวูด : ๒๙๗, อิบน์ มาญะฮ์ : ๖๒๕ และอัต-ติรมีซีย์ : ๑๒๖ และกล่าวว่า เป็นหะดีษหะสัน)

และท่านยังได้กล่าวอีกว่า

«أَنْعَتُ لَكَ الْكُرْسُفَ فَإِنَّهُ يُذْهِبُ الدَّمَ»

ความว่า “ฉันแนะนำให้เธอใช้สำลีซึ่งมันจะทำให้เลือดหยุดได้”

(บันทึกโดยอบู ดาวูด : ๒๘๓ , อัต-
ติรมิซีย์ : ๑๒๘ และอิบนุ-มาญะฮ์ : ๖๒๒)

และสามารถที่จะใช้ผ้าอนามัยตามที่มีอยู่ใน
ยุคปัจจุบันนี้แทนได้

สาม เลือดหลังคลอดบุตร (นิฟาส)

นิยาม และระยะเวลาของเลือดหลังคลอด

เลือดหลังคลอดบุตร คือ
เลือดที่ออกมาจากมดลูก
เนื่องจากการคลอดบุตรและหลังจากการคล
อด เป็นเลือดที่ยังตกค้าง
หรือเหลืออยู่ในมดลูกตอนตั้งครรภ์
แล้วมันค่อยทยอยไหลออกมาเมื่อคลอด

ส่วนเลือดที่ไหลออกมาก่อนคลอด
ซึ่งมีสัญญาณของการคลอด
ก็ถือว่าเป็นเลือดจากการคลอดบุตร
โดยที่บรรดานักนิติศาสตร์อิสลามได้ระบุไว้
ว่าประมาณสองถึงสามวันก่อนคลอด
และโดยปกติเลือดดังกล่าวจะไหลออกมาพ
พร้อมกับการคลอดบุตร

การคลอดที่ถูกลับหรือเป็นมาตรฐาน
คือคลอดสิ่งที่ปรากฏเป็นรูปร่างของมนุษย์
อย่างน้อยสุดมีอายุ ๘๑ วัน
และโดยมากหรือปกติแล้วคือ ๓ เดือน

ดังนั้นหากแท้งก่อนเวลาดังกล่าว
และมีเลือดออกมา
ก็ไม่ถือว่าเป็นเลือดจากการคลอด

จะต้องละหมาดและถือศีลอดเพราะเป็นเลือดเสีย ดังนั้น ให้ใช้บทบัญญัติและข้อชี้ขาดเดียวกับผู้มีเลือดเสีย

และโดยปกติแล้ว

เวลามากสุดของเลือดหลังคลอด คือ ๔๐ วัน เริ่มนับจากเวลาคลอดหรือก่อนคลอด ๒ หรือ ๓ วัน –ตั้งที่นำเสนอมาก่อนหน้า- เนื่องจากหะดีษจากอุมมุ สะละมะฮฺ เพราะฎัยลลอฮฺอันฮา ที่ว่า

كَانَتْ النَّفْسَاءُ تَجْلِسُ عَلَى عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَرْبَعِينَ يَوْمًا

ความว่า ในสมัยของท่านเราะสูล คือลัลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม

สตรีที่มีเลือดจากการคลอดบุตร
จะงดจากการละหมาดและการถือศีลอดเป็น
ระยะเวลา ๔๐ วัน (บันทึกโดยอัส-ติรมิซีย์ :
๒๕๘ และคนอื่นๆ)

และบรรดาปวงปราชญ์มีมติเป็นเอกฉันท์ใน
เรื่องนี้ ดังที่อัส-ติรมิซีย์
และนักวิชาการท่านอื่นๆ ได้รายงานไว้

และหากเลือดหยุดไหลก่อน ๔๐ วัน
เธอจะต้องอาบน้ำชำระร่างกายและจะต้องละ
หมาด

เนื่องจากไม่มีกำหนดระยะเวลาน้อยสุดของ
เลือดจากการคลอดบุตร
เพราะเวลาน้อยสุดมิถูกระบุไว้

และเมื่อเลยเวลา ๔๐ วันแล้ว
ถ้าหากตรงกับระยะเวลาของเลือดประจำเดือน
ก็ให้ถือว่าเป็นเลือดประจำเดือน
และหากไม่ตรงกับช่วงเวลาของเลือดประจำเดือนแต่เลือดยังไม่หยุด
ก็ให้ถือว่าเป็นเลือดเสีย
และต้องปฏิบัติศาสนกิจตามปกติ

และในกรณีที่เลือดไหลเกิน ๔๐ วัน
แต่ไม่ไหลต่อเนื่องและไม่ตรงกับประจำเดือน
กรณีนี้นักวิชาการมีทัศนะความเห็นแตกต่างกัน

๓.๒

บทบัญญัติเกี่ยวกับเลือดหลังคลอดบุตร

บทบัญญัติเกี่ยวกับเลือดหลังคลอด
ก็เหมือนกับบทบัญญัติเกี่ยวกับเลือดประจำ
เดือน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

๑. ห้ามมีเพศสัมพันธ์

เช่นเดียวกับภรรยาที่มีประจำเดือน
และอนุโลมให้หยอกล้อ
หาความสุขอย่างอื่นได้

๒. ห้ามถือศีลอด ละหมาด

หรือเวียนรอบบัยตุลลอฮฮ์
เช่นเดียวกับผู้ที่มีประจำเดือน

๓. ห้ามสัมผัสหรืออ่านอัลกุรอาน

ตราบใดที่ไม่เกรงว่าจะลืม

๔.

ต้องงดใช้การถือศีลอดที่ขาดในช่วงมีเลือด
หลังคลอด เช่นเดียวกับคนที่มีประจำเดือน

๕. ต้องอาบน้ำชำระร่างกายเมื่อเลือดหยุด

และหลักฐานในเรื่องนี้คือ

(๑) จากอุมมุสะละมะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา
กล่าวว่า

كَانَتْ النَّفْسَاءُ تَجْلِسُ عَلَى عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ أَرْبَعِينَ يَوْمًا

ความว่า ในสมัยของท่านเราะสุล

คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

สตรีที่มีเลือดจากการคลอดบุตร

จะงดจากการละหมาดและการถือศีลอดเป็น

ระยะเวลา ๔๐ วัน (โดยนักบັນทีกออต-
ติรมิซีย์ ๒๕๘, อิบน์มาญะฮ์ ๖๔๘, อับดู ดาหวุด
๓๑๒)

ท่านมัจญ์ดุคติน ปู่ของอิบนุตัยมียะฮ์
ได้กล่าวในหนังสือของท่าน (อัล-มุลตะกอ :
๑/๑๘๔) ความหมายของหะดีษบทนี้คือ
“เธอถูกสั่งให้งดจากการละหมาดและศีลอด
เป็นเวลา ๔๐ วัน
ทั้งนี้เพื่อมิให้คำพูดของท่านเราะสุล
คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام เป็นเท็จ
เพราะเป็นไปไม่ได้ที่ปกติแล้วผู้หญิงในยุค
หนึ่งๆ
จะมีประจำเดือนหรือเลือดหลังคลอดเท่ากัน
”

(๒) รายงานจากอุมมุ สะละมะฮฺ
เราะฎิยัลลอฮฺอันฮา กล่าวว่

كَانَتِ الْمَرْأَةُ مِنْ نِسَاءِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ تَقْعُدُ
فِي النَّفَاسِ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً لَا يَأْمُرُهَا النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ بِقِضَاءِ صَلَاةِ النَّفَاسِ

ความว่ ภรรยาของท่านนบี

คือลัลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม

ได้พักในขณะมีเลือดหลังคลอด ๔๐ วัน

โดยท่านไม่ได้สั่งให้เธอชดใช้ละหมาด

ที่ขาดไปในช่วงนั้น (บันทึกโดยอบู ดาวูด :

๓๑๒)

เกร็ดความรู้

หากเลือดหยุดก่อนครบ ๔๐ วัน
แล้วเธอได้อาบน้ำชำระล้างร่างกาย
ละหมาด และถือศีลอด
หลังจากนั้นมีเลือดไหลอีกครั้งหนึ่งก่อนครบ
๔๐ วัน
ที่ถูกต้องแล้วให้ถือว่าเป็นเลือดจากการคลอด
บุตร
โดยที่เธอจะต้องงดการถือศีลอดและงดละหมาด
ส่วนการถือศีลอดในช่วงที่สะอาดระหว่างนี้
นั้นก็ใช้ได้ ไม่ต้องชดใช้
(โปรดดูมัจญ์มูอะตาวา ของชัยค์มุหัมมัด
บิน อิบรอฮีม เล่มที่ ๒ หน้าที่ ๑๐๒ , อัล-
ฟะตาวา ของชัยค์ अबดุลอะซีซ บินบาซ
ที่ได้ตีพิมพ์ในวารสารอัด-ดะวะฮ์ เล่มที่

๑/๔๔ , หาซียะฮฺของอิบนุ กอสิม อะลา ชัรห์
อัซ-ซาด เล่มที่ ๑/๔๐๐, ริสาละฮฺ ฟี อัค-
ติมาอ์ อัฎ-ฎะอียะฮฺ ลี อัน- นิส้าฮ์ หน้า
๕๕-๕๖ และอัล-ฟะตาวา อัศ-สะอดียะฮฺ
หน้าที่ ๑๓๓)

เกร็ดความรู้อื่นๆ

ชัยค์อับดุลเราะห്മาน อิบนุ อัศ-สะอดี
เราะหิมะฮฺลลอฮฺ กล่าวว่า
“เป็นที่ประจักษ์ว่าเลือดจากการคลอดบุตรนี้
นั้นมีสาเหตุจากการคลอดบุตร
ส่วนเลือดเสีย นั้น คือเลือดที่ไม่ปกติ
เพราะเจ็บป่วยและอื่นๆ
และประจำเดือนคือเลือดปกติ” (อิรชาด
อุลิล อับศอร วัล อัลบาบ หน้าที่ ๒๕)

การรับประทานยา

อนุญาตให้รับประทานยาเพื่อระงับเลือดประจำเดือนได้ หากไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ
ตั้งนั้นเมื่อได้รับประทานแล้ว
และประจำเดือนได้หยุด จงถือศีลอด
ละหมาด และเงาะวาฟรอบบัยตุลลอฮ์
และปฏิบัติสิ่งอื่นๆ
ได้เหมือนกับผู้ที่มีความสะอาดทั่วไป

บทบัญญัติว่าด้วยการทำแท้ง

โไว้สตรีผู้ศรัทธาเอ๋ย
เธอจะต้องรับผิดชอบต่อสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงสร้าง
ขึ้นมาในครรภ์ของเธอ

ดังนั้นเธออย่าได้ปกปิดสิ่งนั้น
อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

(وَلَا يَحِلُّ لَهُنَّ أَنْ يَكْتُمْنَ مَا خَلَقَ اللَّهُ فِي أَرْحَامِهِنَّ إِنْ كُنَّ
يُؤْمِنَنَّ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ) [البقرة: ٢٢٨]

ความว่า

“และไม่ใช่หน้าที่สำหรับพวกเธอในการ
ที่พวกเธอจะปกปิดสิ่งที่อัลลอฮ์ได้สร้างขึ้นม
าในมดลูกของพวกเธอ
หากว่าพวกเธอเป็นผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮ์แ
ละวันสุดท้าย” (อัล-บะเกาะเราะฮ์ : ๒๒๘)

และเธออย่าได้ใช้เล่ห์กลในการทำแท้ง
ไม่ว่าจะด้วยวิธีการอันใดก็ตาม
แท้จริงอัลลอฮ์ได้ผ่อนปรนให้เธอละศีลอดใ
นเดือนเราะมะฎอนได้

เมื่อการถือศีลอดเป็นความลำบากในขณะที่
เธอตั้งครรภ์หรือการถือศีลอดทำให้เกิดอัน
ตรายกับทารกในครรภ์
และแท้จริงการทำแท้งที่แพร่หลายในสมัยนี้
นั้น เป็นสิ่งที่ต้องห้าม

และหากสิ่งที่อยู่ในครรภ์ถูกเป่าวิญญาณแล้ว
และได้ตายไปด้วยสาเหตุของการทำแท้ง
แท้จริงนั้นถือว่าการฆ่าชีวิตโดยไม่ชอบ
ธรรม

ซึ่งอัลลอฮ์ทรงห้ามและจะติดตามด้วยความ
รับผิดชอบเรื่องสินไหม

ตามอัตราที่ถูกกำหนด และ -

ในทัศนะของผู้รู้บางคน-

ต้องจ่ายกัฟฟาเราะฮฺ (ค่าไถ่โทษ) คือ

การปล่อยทาสหญิงที่ศรัทธา
หากไม่สามารถก็ให้ถือศีลอดสองเดือนติดต่อกัน และผู้รู้บางคนได้เรียกการกระทำนี้ว่า
“การฝังทั้งเป็นประเภทเล็ก”

ชัยค์มุหัมมัด อิบน์ อิบรอฮีม

เราะหิมะฮุลลอฮ์

ได้กล่าวในหนังสือมััจญ์มูอฺฟะตาวา เล่มที่
๑๑ หน้าที่ ๑๐๕ ว่า

“การหาช่องทางที่จะทำแท้งขณะที่ไม่แน่ใจ
ว่าเด็กตายแล้วหรือยังนั้นไม่เป็นที่อนุญาต
แต่ในกรณีที่มั่นใจว่าเด็กเสียชีวิตแล้วก็สามารถ
ทำแท้งได้”

สภานักวิชาการระดับสูงของประเทศซาอุดี
อาระเบียมีมติ เลขที่ ๑๔๐ ลงวันที่
๒๐/๖/๑๔๐๓ ดังต่อไปนี้

๑. ไม่อนุญาตให้ทำแท้งไม่ว่าในระยะใด
ยกเว้นจะมีข้อผ่อนผันทางบทบัญญัติ
และอยู่ในขอบเขต(กรอบ) ที่จำกัดยิ่ง

๒. ไม่อนุญาตให้ทำแท้งในช่วงแรก -
คือระยะครรภ์ ๔๐ วันแรก-
หากการกระทำดังกล่าวเนื่องจากกลัวความ
ยากลำบากในการเลี้ยงดูบุตร
กลัวว่าไม่สามารถแบกรับค่าใช้จ่ายในชีวิต
ประจำวัน ค่าศึกษาเล่าเรียน
หรือกลัวถึงอนาคตของพวกเขา
หรือจำนวนลูกที่มีอยู่พอเพียงแล้ว

๓.

ไม่อนุญาตให้ทำแท้งเมื่อในครรภ์เป็นก้อนเลือด หรือก้อนเนื้อแล้ว

นอกจากกรณีที่คณะแพทย์ซึ่งเชื่อถือได้ยืนยันว่าจะเป็นอันตรายต่อแม่

เช่นเกรงว่าจะเกิดอันตรายถึงชีวิตหากให้อยู่ในครรภ์ต่อไป

ซึ่งในกรณีเช่นนี้อนุญาตให้ทำแท้งได้

ทั้งนี้หลังจากใช้เครื่องมือทุกชนิดเพื่อป้องกันอันตรายเหล่านั้นแล้ว

๔. หลังจากระยะที่ ๓ (เป็นก้อนเนื้อ)

และหลังจากครบ ๔ เดือนของการตั้งครรภ์

ไม่อนุญาตให้ทำแท้ง

ยกเว้นจะมีคณะแพทย์ผู้เชี่ยวชาญและเชื่อ

ถือได้ยืนยันว่าการอุ้มท้องต่อไปจะเป็นเหตุ
ให้มารดาเสียชีวิต
ทั้งนี้หลังจากใช้เครื่องมือทุกชนิดเพื่อช่วยชี
วิตของเด็กในครรภ์แล้ว
และการที่อนุญาตให้ทำแท้งตามเงื่อนไขต่าง
ๆ นั้น
ก็ให้วางอยู่บนหลักการขจัดอันตรายที่ยิ่งใ
ใหญ่กว่าจากอันตรายทั้งสองด้าน
(อันตรายต่อชีวิตของแม่และเด็ก)
และเพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่
กว่าจากประโยชน์ทั้งสอง
(เพื่อชีวิตแม่และเด็ก)

จากนั้นสภานักวิชาการระดับสูง
ได้สั่งเสียให้มีความ ย่าเกรงต่ออัลลอฮ์

และให้มีการไตร่ตรองพิจารณาในเรื่องนี้
อัลลอฮ์เป็นผู้ที่ประทานความสำเร็จ
ขอพระองค์ทรงประทานพรแด่ท่านนบีมุหัม
มัด บรรดาวงศ์วาน
และบรรดาอัครสาวกของท่านด้วยเทอญ

ชัยค์มุหัมมัด อิบน์ อุษัยมีน
กล่าวไว้ในหนังสือ ริสาละฮฺ ฟิ อัลดิมอาฮ์
อัฏ-ฏะฮะบียะฮฺ ลี อัน-นินส์ฮ์ หน้าที่ ๖๐ ว่า
“หากการทำแท้งโดยมีเจตนาที่จะทำลายเด็ก
ที่อยู่ในครรภ์หลังจากถูกเป่าวิญญาณเข้าไป
ในเด็กแล้ว
การกระทำดังกล่าวเป็นสิ่งต้องห้าม
โดยไม่มีข้อสงสัยใดๆ
เพราะเป็นการฆ่าชีวิตโดยอธรรม

ซึ่งเป็นสิ่งต้องห้ามตามอัลกุรอาน หะดีษ
และมติเอกฉันท์ของปวงปราชญ์”

และอิมามอิบนุ อัล-ญะซีร

ได้กล่าวไว้ในหนังสืออะห์กาม อัน-นนิสาอ์
หน้าที่ ๑๐๘-๑๐๙ ว่า

“เมื่อจุดประสงค์ของการแต่งงานคือการมีลูก
และไม่ได้หมายความว่าน้ำ (อสฺจิ)

ทั้งหมดจะเป็นลูก

ดังนั้นเมื่อเด็กก่อตัวขึ้นเป็นรูปร่างก็ถือว่าบรร
ลุดจุดมุ่งหมาย

ดังนั้นการเจตนาทำแท้งจึงค้านกับเป้าหมาย
ของการแต่งงาน

เว้นแต่ว่าการทำแท้งได้เกิดขึ้นในตอนแรก
ของการตั้งครรภ์

ก่อนที่จะมีการเป่าวิญญานเข้าไป
ซึ่งเป็นความผิดที่ใหญ่หลวง
เพราะกำลังก้าวไปสู่ความสมบูรณ์ครบถ้วน
ของการเป็นมนุษย์
แต่อันนี้จะมีความผิดน้อยกว่ากรณีที่มีการ
เป่าวิญญานเข้าไปแล้ว
และการทำแท้งหลังจากการเป่าวิญญานเส
มือนกับการฆ่าชีวิตศรัทธาชน
โดยที่อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

(وَإِذَا الْمَوْءُدَةُ سُئِلَتْ ۙ بِأَيِّ ذَنْبٍ قُتِلَتْ ۙ) [التكوير: ۸، ۹]

ความว่า

“และเมื่อทารกหญิงที่ถูกฝังทั้งเป็นถูกถาม

ด้วยความผิดอันใดเขาจึงถูกฆ่า” (อัต-ตักวีร
: ๘-๙)

โอสตรีผู้ศรัทธาเอ๋ย
จงอย่าเกรงต่ออัลลอฮ์เถิด
และอย่าได้กระทำความผิดนี้โดยเด็ดขาด
ไม่ว่าจะด้วยวัตถุประสงค์อันใดก็ตาม
และอย่าได้หลงคำโฆษณาชวนเชื่อที่หลงผิด
หรือการเลียนแบบที่จะนำไปสู่ความเสียหาย
ซึ่งไม่เป็นที่พึงประสงค์ของสติปัญญาหรือศ
าสนาแต่อย่างใด

บทที่ ๔ บัญญัติว่าด้วยอาภรณ์และหิญาบ

หนึ่ง

คุณสมบัติของอาภรณ์สำหรับสตรีผู้ศรัทธา

๑.

จะต้องปกปิดทุกส่วนของร่างกายจากการม
องของผู้ชายที่แต่งงานกันได้
และไม่เปิดเผยแก่ผู้ชายที่แต่งงานกันไม่ได้
(ญาติสนิทที่เป็นมะหฺร็อม) นอกจากสิ่งที่เปิดเผย
ตามประเพณีปฏิบัติ เช่น ใบหน้า
มือทั้งสอง และเท้าทั้งสอง

๒. มีความหนา

สามารถปกปิดสีของผิวหนังได้

๓. ไม่รู้ดรูป

จนทำให้เห็นสัดส่วนอย่างชัดเจน
ตั้งในบันทึกของมุสลิม

«صِنْفَانِ مِنْ أَهْلِ النَّارِ لَمْ أَرَهُمَا: قَوْمٌ مَعَهُمْ سِيَاطٌ
كَأَذْنَابِ الْبَقَرِ يَضْرِبُونَ بِهَا النَّاسَ. وَنِسَاءٌ كَاسِيَاتٌ
عَارِيَاتٌ مُمِيلَاتٌ مَائِلَاتٌ، رُؤُوسُهُنَّ كَأَسْنِمَةِ الْبُخْتِ
الْمَائِلَةِ. لَا يَدْخُلْنَ الْجَنَّةَ وَلَا يَجِدْنَ رِيحَهَا، وَإِنَّ رِيحَهَا
لَيُوجَدُ مِنْ مَسِيرَةِ كَذَا وَكَذَا»

ความว่า

“ชาวนรกสองจำพวกที่ฉันไม่เคยเห็น
หนึ่งคือพวกเขามีสีกคล้ายกับหางวัวใช้เขี่ย
นตีผู้คน
และอีกกลุ่มคือบรรดาผู้หญิงที่ใส่อาภรณ์ไม่
มิดชิด ย้วยวน
ศีรษะของพวกนางคล้ายกับโหนดกอจู้

พวกนางจะไม่ได้เข้าสวรรค์
และไม่ได้ดมกลิ่นของสวรรค์
ทั้งที่กลิ่นของมันจะสัมผัสได้ในระยะเท่านั้น
เท่านั้น” (บันทึกโดยมุสลิม : ๕๕๔๗)

อิบนุ ตัยมียะฮฺ เราะหิมะฮุลลอฮฺ
ได้อธิบายคำว่า “ปกปิดไม่มิดชิด” คือ
การแต่งกายด้วยอาภรณ์ที่ไม่ปกปิดเรือนร่าง
ดูเฟิ่นๆ
คือสวมใส่แต่ในความเป็นจริงเหมือนกับเปลือยกาย
ดังเช่นคนสวมใส่เสื้อผ้าที่บางจนเห็นผิวหนัง
หรือรัดรูปจนเห็นสัดส่วน เช่น สะโพก
แขน และอื่นๆ
และแท้จริงแล้วอาภรณ์ของผู้หญิงคือสิ่งที่ป

กปิด ไม่เปิดเผยเรือนร่างและสัดส่วน
เพราะว่าอารมณ์ของผู้หญิงหนาและกว้าง
(ใหญ่)” (มัจญ์มูอะฟะตาวา : ๒๒/๑๔๖)

๔.

ไม่เลียนแบบการแต่งกายของผู้ชาย
เพราะท่านเราะสูล
คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
สาปแช่งผู้หญิงที่ทำตัวเป็นผู้ชายและผู้ชาย
ที่ทำตัวเป็นผู้หญิง
และการเลียนแบบผู้ชายในการแต่งกายนั้น
คือสวมใส่เสื้อผ้าที่เป็นชุดเฉพาะสำหรับผู้ช
ายตามจารีตประเพณี
ทั้งในด้านชนิดและลักษณะของเสื้อผ้า

อิบน์ ตัยมียะฮฺ กล่าวว่า

“ความแตกต่างระหว่างเสื้อผ้าของผู้ชายและผู้หญิงนั้น

ให้กลับไปพิจารณาสิ่งที่เหมาะสมของแต่ละคน

ซึ่งเหมาะสมกับคำสั่งที่ให้ผู้หญิงปกปิดและสวมใส่หิญาบ มิใช่การเผยโฉม

ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีบัญญัติให้เธอใช้เสียงในการอะซาน

การกล่าวคำตัสบียะฮฺในการทำหัจญ์และอุมเราะฮฺ ไม่ขึ้นไปบนภูเขาเศาะฟาและมัรวะฮฺ

ไม่ใส่ชุดอิหรอมเหมือนผู้ชาย

เพราะผู้ชายต้องเปิดศีรษะ

ต้องไม่สวมใส่เสื้อผ้าที่ใช้กันตามปกติ

ที่เย็บเป็นส่วนๆ ตามอวัยวะ เช่น เสื้อ

กางเกง หมวก และรองเท้าหุ้มข้อ...

ส่วนผู้หญิงไม่มีอาการใดที่ถูกห้าม

เพราะเธอถูกสั่งให้ปกปิด

เพียงแต่ห้ามเธอใช้ผ้าคลุมหน้า ถูมือ

เพราะนั่นเป็นอาการที่ถูกผลิตขึ้นมาตามขนาดของอวัยวะ

และเธอก็ไม่มีความจำเป็นต้องใช้มัน ...

แต่เธอปิดหน้ามิให้ผู้ชายมองด้วยผ้าอื่นแทน

... และเมื่อเป็นที่ประจักษ์แล้วว่า

อาการผู้ชายและผู้หญิงต้องแตกต่างกัน

อาการผู้หญิงคือสิ่งที่มีเป้าหมายใช้ในการปกปิด

แก่นแท้ในเรื่องนี้ย่อมประจักษ์และยังเป็นที่

ประจักษ์อีกว่า

หากสิ่งนั้นเป็นอาการของผู้ชาย -

โดยส่วนมาก- ก็ห้ามผู้หญิงสวมใส่ ...
และถ้าหากอาการนั้นปกปิดไม่มิดชิดและยัง
คล้ายคลึงกับอาการผู้ชาย
ก็ยิ่งห้ามสวมใส่มากขึ้นไปอีก
เพราะน้ำหนักของเหตุผลดังกล่าวทั้งสองด้าน
น วัลลอฮูอะอ์ลัม” (มััจญ์มูอะฟะตาวา : ๒๒/
๑๔๘,๑๔๙,๑๕๕)

๕. ในอาการของผู้หญิง
จะต้องไม่มีเครื่องประดับที่ดึงดูดความสนใจ
เมื่อเธอต้องออกจากบ้าน
เพื่อเธอจะไม่อวดโฉมด้วยเครื่องประดับ

สอง นียามของหิญาบ
พร้อมหลักฐานและประโยชน์

หิญาบ คือ
การปกปิดเรือนร่างจากผู้ชายที่สามารถแต่งงานกันได้ ดังหลักฐาน

﴿وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَلْيَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَىٰ جُيُوبِهِنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ أَوْ آبَائِهِنَّ أَوْ آبَاءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ أَبْنَائِهِنَّ أَوْ أَبْنَاءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ إِخْوَانِهِنَّ﴾ [النور : ٣١]

ความว่า

“และพวกเธอจะไม่แสดงเครื่องประดับของพวกเธอนอกจากสิ่งที่เปิดเผย (อยู่ภายนอก) เท่านั้น

และจงดึงผ้าคลุมศีรษะมาปิดหน้าอกเสื้อของพวกเธอ

และอย่าแสดงเครื่องประดับนอกจากแก่สามี

พ่อ พ่อของสามี ลูกของพวกเธอ
ลูกของสามี หรือพี่น้องชายของเธอ” (อัน-
นุร : ๓๑)

และอัลลอฮ์ตรัสว่า

{وَإِذَا سَأَلْتُمُوهُنَّ مَتْعًا فَسْأَلُوهُنَّ مِنْ وَرَاءِ حِجَابٍ} [الأحزاب : ๕๓]

ความว่า

“และเมื่อพวกท่านต้องการขอสิ่งใดจากพวกเธอ จงขอจากด้านหลังของสิ่งกำบัง” (อัล-อะห์ซาบ : ๕๓)

“สิ่งกำบัง” คือ

สิ่งที่ผู้หญิงใช้ปกปิดเรือนร่าง เช่น กำแพง ประตู หรืออาคาร

บทบัญญัตินี้ครอบคลุมผู้ศรัทธาทุกคน
 แม้ว่าโองการนี้ได้กล่าวถึงภรรยาของท่าน
 เราะสุล คือลัลลอฮฺอะลัยฮิวะสَّلَام
 เป็นการเฉพาะก็ตาม
 เนื่องจากอัลลอฮฺได้บอกเหตุผลว่า

(ذٰلِكُمْ اَطَّهَرُ لِقُلُوْبِكُمْ وَقُلُوْبِهِنَّ) [الأحزاب : ๕๓]

ความว่า

“นั่นเป็นความบริสุทธิ์ยิ่งสำหรับจิตใจของพ
 วกท่านและจิตใจของพวกเธอ” (อัล-
 อะห์ซาบ : ๕๓)

และนี่คือเหตุผลที่ครอบคลุมทุกคน
 เมื่อเหตุผลครอบคลุมบทบัญญัติก็ย่อมครอบ
 คลุมเช่นกัน

และอัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِأَزْوَاجِكَ وَبَنَاتِكَ وَنِسَاءِ الْمُؤْمِنِينَ يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلِيبِهِنَّ﴾ [الأحزاب : ٥٩]

ความว่า “โอ้ศาสนทูตของอัลลอฮ์เอ๋ย
จงกล่าวแก่บรรดาภรรยาของเจ้า
บรรดาลูกสาวของเจ้า
และภรรยาของบรรดาผู้ศรัทธา
ให้พวกเขาดึงเสื้อคลุมลงมาปกปิดเรือนร่าง
ของพวกเขา” (อัล-อะห์ซาบ : ๕๙)

อิบนุ ตัยมียะฮ์ กล่าวว่า เสื้อคลุม (ญิลบาบ)
คือผ้าผืนใหญ่
ซึ่งปิดศีรษะและทุกส่วนของร่างกาย
ซึ่งอิบนุ มัสอูด และท่านอื่นๆ เรียกมันว่า
ริดอาห์ แต่คนทั่วๆ ไปจะเรียกมันว่า อิซาร

ท่านอบู อุบัยดะฮฺได้กล่าวว่า แท้จริง
ผู้หญิงจะดึงเสื้อคลุมลงมาทางศีรษะ
แล้วไม่เปิดส่วนใดนอกจากตาเท่านั้น
และนิกอบก็อยู่ในประเภทของเสื้อคลุม(มัด
ญุมออะตาวา : ๒๒/๑๑๐-๑๑๑)

และส่วนหนึ่งจากหลักฐานที่บอกว่า
จำเป็นต้องปิดใบหน้า
มิให้ผู้ชายที่แต่งงานกันได้มอง
คือหะดีษจากท่านหญิงอาอิชะฮฺ
เราะฎิยัลลอฮ์อันฮา

«كَانَ الرُّكْبَانُ يَمْرُونَ بِنَا وَنَحْنُ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ
عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مُحْرِمَاتٌ فَإِذَا حَازُوا بِنَا سَدَلَتْ إِحْدَانَا جِلْبَابَهَا
مِنْ رَأْسِهَا عَلَى وَجْهِهَا فَإِذَا جَاوَزُونَا كَشَفْنَاهُ»

ความว่า

“ขบวนของผู้ชายได้ผ่านมาทางพวกเรา ขณะที่เราอยู่ในพิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์ (ซึ่งพวกเธอเปิดใบหน้า) พร้อมกับท่านเราะฮ์สูล คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام เมื่อพวกเขาอยู่ตรงพวกเรา คนหนึ่งจากพวกเราได้ปล่อยเสื้อคลุมจากทางศีรษะมาปิดหน้า เมื่อพวกเขาผ่านไป เราก็ดึงออก” (บันทึกโดยอับู ดาวูด : ๑๘๓๓ และ อิบน์ มาญะฮ์ : ๒๙๓๕)

หลักฐานที่บ่งบองถึงความจำเป็นต้องปิดหน้านั้นมีมากมาย และฉันจะแนะนำให้เธอได้อ่านหนังสือของ อิบน์ ตัยมียะฮ์

“การแต่งกายของสตรีในการละหมาด”

และหนังสือของชัยค์ अबดุลอะซีซ บิน บาซ

“การเผยโฉมและการสวมใส่หิญาบ”

และของชัยค์หะมูด บิน अबดุลลอฮ์ อัต-

ตุวัยญีรีย์ ที่ชื่อ “อัศ-ศอริม อัล-มัชฮูร อะลา

อัล-มัฟตุนีน บิ อัล-สุฟูร”

และหนังสือของชัยค์มุหัมมัด อัล-อุษัยมีน

“อัล-หิญาบ” ซึ่งมีเนื้อหาอย่างพอเพียง

พึงทราบเถิด โอ้สตรีผู้ศรัทธาเอ๋ย

แท้จริงบรรดาผู้รู้ที่อนุโลมให้เปิดหน้านั้น

ทั้งๆ ที่ทัศนะของพวกเขาขาดน้ำหนักแล้ว

พวกเขายังได้วางเงื่อนไขว่า

อนุโลมให้เปิดหน้าได้

เมื่อปราศจากสิ่งที่น่าสู่การยั่วชวน

และการยั่วยวนเป็นสิ่งที่เลื่องยาก

โดยเฉพาะยุคนี้

ซึ่งผู้คนไม่ค่อยเคร่งครัดในศาสนา

ขาดความละอาย

และคนที่เรียกร้องสู่การยั่วยวนมีจำนวนมาก

ก

และผู้หญิงก็ชอบแต่งหน้ากันอย่างแพร่หลาย

ซึ่งมักจะนำไปสู่ฟิตนะฮ์ได้

ดังนั้นเธอจึงหลีกเลี่ยงสิ่งเหล่านั้นเถิด

จงสวมใส่หิญาบที่ปกป้องรักษามิให้เกิดการ

ยั่วยวน และไม่มีผู้รู้คนใดเลย -

ในอดีตและปัจจุบัน-

อนุโลมให้ผู้หญิงกระทำการที่ก่อให้เกิดการยั

ยวน

ผู้หญิงบางคนตีสองหน้า
เมื่ออยู่ในสังคมที่สวมใส่หิญาบก็จะสวมใส่ด้วย

และจะไม่สวมใส่หากอยู่ในอีกสังคมหนึ่ง
บางคนจะสวมใส่เมื่ออยู่ในสถานที่ทั่วไป
แต่เมื่อเข้าห้างร้าน โรงพยาบาล
หรือร้านขายเครื่องประดับ
หรือคุยกับช่างตัดเสื้อ ก็จะเปิดหน้า มือ
เสมือนอกอยู่กับสามี
หรือญาติที่แต่งงานกันไม่ได้

จงอย่าเกรงอัลลอฮ์เถิด
แท้จริงเราเห็นผู้หญิงบางคน que เดินทางมายัง
ประเทศของเรา
พวกเขาจะไม่สวมใส่หิญาบ

นอกจากเมื่อลงจากเครื่องบินเท่านั้น
คล้ายกับว่าหิญาบเป็นเพียงวิถีปฏิบัติเท่านั้น
ไม่ได้เป็นบทบาทบัญญัติแต่ประการใด

โอิสตรีผู้ศรัทธา

แท้จริงหิญาบจะปกป้องเธอจากการมองที่ถู
กอาบยาพิษ

ซึ่งเป็นการมองของผู้ชายที่หัวใจเป็นโรคแ
ละคนชั่ว

และจะตัดความใคร่อันเลวร้ายของพวกเขา
ตั้งนั้นจงสวมใส่หิญาบเถิด

และอย่าสนใจคำเรียกร้องที่ให้เปลื้องหิญา
บ หรือไม่ให้ความสำคัญกับหิญาบ

เพราะพวกเขาไม่หวังดีต่อเธอ

ดังที่อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿وَيُرِيدُ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهَوَاتِ أَنْ تَمِيلُوا مِيلًا عَظِيمًا ۲۷﴾
﴿النساء : ۲۷﴾

ความว่า

“และบรรดาผู้ที่ตามอารมณ์ใฝ่ต่ำต้องการให้พวกเจ้าหันเหออกห่างไปอย่างมากมาจากแนวทางความถูกต้อง” (อัน-นินสาอ์ : ๒๗)

บทที่ ๕

บัญญัติว่าด้วยการละหมาดของผู้หญิง

จงรักษาละหมาดตามเวลาที่ถูกกำหนดไว้ โดยให้ถูกต้องตามเงื่อนไขและองค์ประกอบ อัลลอฮ์ได้ตรัสแก่บรรดาภรรยาของท่านเราะสุล คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام ว่า

﴿وَأَقِمْنَ الصَّلَاةَ وَآتَيْنَ الزَّكَاةَ وَأَطِعْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ﴾
[الأحزاب : ๓๓]

ความว่า “พวกเธอจงรักษาละหมาด
จงจ่ายซะกาต จงเชื่อฟัง
อัลลอฮ์และศาสนทูตของพระองค์” (อัล-
อะห์ซาบ : ๓๓)

และนี่เป็นคำสั่งแก่สตรีทุกคน
เพราะการละหมาดเป็นหลักการข้อที่สองจาก
โครงสร้างของอิสลาม
อีกทั้งยังเป็นเสาหลักของศาสนา
การละทิ้งละหมาดเป็นพฤติกรรมกุฟร/การป
ฏิเสธศรัทธาที่จะทำให้สิ้นสภาพจากการเป็
นมุสลิม

เพราะไม่มีศาสนาและไม่มีอิสลามสำหรับคนที่ไม่ละหมาดไม่ว่าผู้ชายหรือผู้หญิง

การปล่อยให้เวลาละหมาดหมดไปโดยไม่มีอุปสรรคที่ได้รับการอนุโลมนั้นคือการละเลย อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿ فَخَافَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ أَضَاعُوا الصَّلَاةَ وَاتَّبَعُوا الشَّهْوَاتِ فَسَوْفَ يَلْقَوْنَ غِيًّا ۝٥٩ إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ شَيْئًا ۝٦٠ ﴾ [مريم: ٥٩ ، ٦٠]

ความว่า “แล้วคนชั่วก็มาแทนที่พวกเขา ซึ่งพวกเขาละเลยการละหมาด และปฏิบัติตามอารมณ์ใฝ่ต่ำ แน่نونพวกเขาจะพบกับความขาดทุนและการลงโทษในนรก

นอกจากผู้ที่กลับเนื้อกลับตัว ได้ศรัทธา
และประกอบความดี
พวกเขา ก็จะได้เข้าสวรรค์
และพวกเขาจะมีอิฎกอิฎรรรมแม้เพียงเล็กน้อย
” (มัรยัม : ๕๙-๖๐)

อิบนุ กะซีรฺ เราะอะหิมะฮุสลลอฮฺ
ได้นำเสนอคำอธิบายจากนักอธิบายจำนวน
หนึ่ง-ในตำราตัฟสีรของท่านว่า-
คำว่าละเลยละหมาด
คือการปล่อยจนหมดเวลา
โดยละหมาดหลังจากเลยเวลาไปแล้ว
ส่วนคำว่า “ซื่อสัตย์”
ที่ถูกระบุในโองการดังกล่าวว่าพวกเขาจะไ

ตั้พบ ก็คือความขาดทุน
และเป็นนรกขุมหนึ่งซึ่งอยู่ในญะฮันนัม

บทบัญญัติและข้อชี้ขาดเฉพาะเกี่ยว
กับการละหมาดของสตรีมีหลายประการ
ดังนี้

๑. ไม่มีการอะซานและอิกอมะฮ์
เนื่องจากการอะซานต้องใช้เสียงดัง
ขณะเดียวกันไม่อนุญาตให้ผู้หญิงเปล่งเสียง
ดัง การ
อะซานและอิกอมะฮ์ของผู้หญิงนั้นใช้ไม่ได้
อิบนุ กุดามะฮ์กล่าวว่า “ในประเด็นนี้
เราไม่พบว่าปวงปราชญ์มีทัศนะที่ขัดแย้งกัน
เลย” (อัล-มุฆนีย์ : ๒/๒๖)

๒.

ต้องปกปิดทุกส่วนของร่างกายนอกจากใบหน้า

ส่วนมือและเท้าที่พ้นปวงปราชญ์มีทัศนะต่างกัน

และทั้งหมดนี้เฉพาะในกรณีที่ไม่มีผู้ชายที่แต่งงานกันได้มองเห็น

แต่หากมีผู้ชายที่แต่งงานกันได้เห็นอยู่ด้วยก็จำเป็นต้องปิดทุกส่วน

ดังที่ต้องปิดนอกละหมาด

ดังนั้นในละหมาดก็ต้องปิดศีรษะ บ่า

และทุกส่วนของร่างกาย

จนกระทั่งหลังเท้าทั้งสองด้วย

ดังรายงานจากท่านหญิงอาอิชะฮ์

เราะฎิยัลลอฮุอันฮา ท่านเราะสุล
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

«لَا يَقْبَلُ اللَّهُ صَلَاةَ حَائِضٍ إِلَّا بِخِمَارٍ»

ความว่า

“อัลลอฮ์จะไม่ตอบรับการละหมาดของสตรี
ที่บรรลู่ศาสนภาวะแล้ว

นอกจากต้องมีผ้าคลุม” (บันทึกโดยอบู

ดาูด : ๖๔๑, อัต-ติรมิซีย : ๓๗๗

และอิบนุ มาญะฮ์ : ๖๕๕)

คำว่า "ผ้าคลุม" คือ

ผ้าที่คลุมศีรษะและต้นคอ

และมีรายงานจากอุมมุสะละมะฮ์

เราะฎิยัลลอฮุอันฮา ว่า

أَنَّهَا سَأَلَتْ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَتُصَلِّي الْمَرْأَةُ فِي
دِرْعٍ وَخِمَارٍ لَيْسَ عَلَيْهَا إِزَارٌ قَالَ : «إِذَا كَانَ الدِّرْعُ
سَابِعًا يُغَطِّي ظُهُورَ قَدَمَيْهَا»

ความว่า แท้จริงเธอได้ถามท่านเราะสูล
คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัมว่า
ผู้หญิงจะละหมาดโดยใส่เสื้อและผ้าคลุม
โดยไม่ใส่ผ้าถุงได้หรือไม่?

ท่านเราะสูลตอบว่า “ได้
เมื่อเสื้อนั้นยาวพอที่จะปิดหลังเท้าของเธอ”
(บันทึกโดยอบู ดาูด : ๖๔๐)

หะดีษทั้งสองบทนี้บ่งชี้ว่า
เธอจะต้องคลุมศีรษะและบ่า
ดังหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์

และจะต้องปิดทุกส่วนของร่างกายตั้งหะดีษ
ของอุมมุ สะละมะฮ์

และอนุโลมให้เปิดใบหน้า
เมื่อไม่มีผู้ชายที่แต่งงานกันได้มองเห็น
เนื่องจากปวงปราชญ์มีมติเป็นเอกฉันท์ในเรื่องนี้

อิบนุ ตัยมียะฮ์ เราะหิมะฮ์ลลอฮ์
กล่าวว่า "หากผู้หญิงละหมาดคนเดียว
เพียงพอด้วยผ้าคลุมศีรษะ
และขณะที่เธออยู่ในบ้านนั้นสามารถเปิดศีรษะ
ได้เมื่อไม่ได้อยู่ในละหมาด
เพราะการแต่งกายในขณะที่ละหมาดนั้นคือห
นำที่ต่ออัลลอฮ์
เนื่องจากไม่อนุญาตแก่คนใดที่จะเวียนรอบ

กะบะฮ์ในสภาพที่เปลือย

แม้จะอยู่คนเดียวในยามค่ำคืนก็ตาม
และไม่อนุญาตแก่คนใดที่จะละหมาดในสภ
าพที่เปลือยแม้อยู่คนเดียวก็ตาม...

ดังนั้นส่วนที่ต้องปกปิดในละหมาดไม่ได้เกี่ยว
กับการปกปิดจากการมองของผู้คนเลย

ไม่ว่าในความเหมือนหรือความต่าง
(หมายถึง การปกปิดต่อหน้าผู้คนนั้น
ต่างกับการปกปิดในละหมาด

และขณะอยู่ในบ้าน)” (มััจญ์มูอ อัล-
พะตาวา : ๒๒/๑๑๓-๑๑๔)

อิบนุ กุดามะฮ์ เราะหิมะฮ์ลลอฮ์
กล่าวว่า “ในการละหมาดของสตรีที่เป็นไท
(มีไช่ทาส)

จำเป็นต้องปกปิดทุกส่วนของร่างกายของ
หากเปิดเผยส่วนใดการละหมาดก็ใช้ไม่ได้
นอกจากจะเปิดเผยเพียงเล็กน้อยเท่านั้น
และนี่เป็นทัศนะของมาลิก, อัล-เอาซาอีย์
และอัช-ซาฟีอีย์” (อัล-มุฆนีย์ : ๒/๓๒๘)

๓.

ผู้หญิงจะไม่กางมือออกกว้างขณะรูกูอ
และสุญูด

อิบนุ กุดามะฮ์ เราะหิมะฮ์ลลอฮ์ กล่าวว่า
“แท้จริงผู้หญิงจะเอามือแนบกับตัวของเธอ
ในขณะรูกูอและสุญูด
แทนการกางมือและแขน
และจะนั่งแบบขาชิดกันหรือปล่อยเท้าทั้งสอง
ไปทางด้านขวา แทนการนั่งบนเท้าซ้าย

และใช้เท้าขวายันพื้น (อิฟติรอซ)
หรือแทนการนั่งบนตะโพกโดยเท้าซ้ายสอด
ใต้ขาขวา และใช้เท้าขวายันกับพื้น
(ตะวัรรุก)

เพราะจะเป็นการปกปิดที่ดียิ่งกว่าสำหรับผู้ห
ญิง” (อัล-มุฆนีย์ : ๒/๒๕๘)

อิมาม อัน-นะวะวียี رحمهฮะฮ์ลลอฮ์
กล่าวว่า "อัช-ซาฟีอียกกล่าวว่า
ไม่มีความแตกต่างกันระหว่างผู้ชายและผู้ห
ญิงในการละหมาด

เพียงแต่ว่าผู้หญิงควรจะแนบอวัยวะต่างๆ
กับตัว หรือขาอ่อนจะแนบชิดกับท้อง
ในขณะที่สุญูด

เพราะนั่นเป็นการปกปิดที่ดียิ่งกว่าสำหรับเธอ

อ

และฉันชอบที่จะให้ปฏิบัติเช่นนี้ในขณะที่รุก
อและในการละหมาดทั้งหมด” (อัล-มััจญ์มูฮ
: ๓/๔๕๕)

๔.

การละหมาดญะมาอะฮ์ระหว่างผู้หญิงด้วยกัน
นโดยผู้หญิงเป็นอิมามนั้น
บรรดาผู้รู้มีทัศนะต่างกัน
ระหว่างผู้ที่ห้ามและผู้ที่อนุญาต

• ส่วนมากเห็นว่าอนุญาตให้ทำได้

“เนื่องจากท่านเราะสูล
คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام ได้สั่งให้มุ
วะรอเกาะฮ์นำละหมาดแก่คนในครอบครัว”
(บันทึกโดยอบู ดาหวูด : ๕๗๒)

- บางส่วนเห็นว่า
ไม่ส่งเสริมให้กระทำ

- บางส่วนเห็นว่า ไม่ควรกระทำ
(มักรูฮ์)

- บางส่วนเห็นว่า
อนุญาตให้กระทำในละหมาดภาคสมัครใจ
(ละหมาดสุนัต) ไม่ใช่ละหมาดภาคบังคับ
(ละหมาดฟัรฎู)

ทัศนะที่มีน้ำหนักมากที่สุด คือ
ส่งเสริมหรือชอบให้ปฏิบัติ
และเพื่อความรู้อเพิ่มเติมในประเด็นนี้
โปรดดูหนังสืออัล-มุฆนีย์ (๒/๒๐๒) และอัล-
มััจญ์มูอ (๔/๘๔-๘๕)

และพวกเธอสามารถที่จะอ่านเสียงดังได้
เมื่อไม่มีผู้ชายที่อนุญาตให้แต่งงานได้ยิน

๕.

อนุญาตให้ผู้หญิงออกไปละหมาดที่มัสญิด
พร้อมกับบรรดาผู้ชาย
แต่การละหมาดที่บ้านดียิ่งกว่าสำหรับพวกเ
เธอ ตามที่มีหลักฐานดังนี้

«لَا تَمْنَعُوا إِمَاءَ اللَّهِ مَسَاجِدَ اللَّهِ»

ความว่า

“พวกท่านอย่าได้ห้ามมิให้บรรดาผู้หญิงออก
ไปละหมาดที่มัสญิดของอัลลอฮ์”

(บันทึกโดยมุสลิม : ๙๘๙)

«لَا تَمْنَعُوا النِّسَاءَ أَنْ يَخْرُجْنَ إِلَى الْمَسَاجِدِ وَبُيُوتِهِنَّ خَيْرٌ لَّهُنَّ»

ความว่า

“พวกท่านอย่าได้ห้ามมิให้ผู้หญิงออกไปละหมาดที่มัสญิด และบ้านของพวกเธอนั้นดียิ่งกว่าสำหรับพวกเธอ” (บันทึกโดย อะหฺมัด : ๕๔๗๐ และอบู ดาวูด : ๕๗๖)

ดังนั้น

การละหมาดที่บ้านย่อมเป็นสิ่งที่ดีกว่า
อันเนื่องจากการปกปิดที่ดีกว่า

และในกรณีที่พวกเธอออกไปละหมาดที่มัสญิด ควรจะมีมารยาทดังนี้

๕.๑

ต้องสวมใส่อาภรณ์ที่มิดชิดและมีหิญาบ
ดังหะดีษ

كَانَ النِّسَاءُ يُصَلِّينَ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ثُمَّ
يَنْصَرِفْنَ مُتَلَفِّعَاتٍ بِمُرُوطِهِنَّ مَا يُعْرَفَنَّ مِنَ الْغَلَسِ

ความว่า “บรรดาผู้หญิงเคยละหมาด (ศบหฺ์)

พร้อมกับท่านเราะสูล

คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

จากนั้นพวกเธอแยกย้ายกลับโดยที่มีผ้าคลุม

ไม่มีใครรู้จักพวกเธออันเนื่องจากความมิด”

(บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์ : ๘๖๗ และมุสลิม :

๑๔๕๗)

๕.๒ ไม่ใช้น้ำหอม

เนื่องจากหะดีษของท่านเราะสูล
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

« لَا تَمْنَعُوا إِمَاءَ اللَّهِ مَسَاجِدَ اللَّهِ ، وَلْيَخْرُجْنَ تَفَلَاتٍ »

ความว่า

“พวกท่านอย่าได้ห้ามมิให้ผู้หญิงออกไปละ
หมาดที่มัสญิด

และพวกเธอจงออกไปโดยไม่ใช้น้ำหอม” (
บันทึกโดยอะหฺมัด : ๙๖๒๕ และอบู ดาวูด :
๕๖๕)

และมีรายงานจากอบู ฮุร็อยเราะฮ์
เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ท่านเราะสูล
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัมกล่าวว่า

«أَيُّمَا امْرَأَةٍ أَصَابَتْ بِخُورًا فَلَا تَشْهَدْ مَعَنَا الْعِشَاءَ
الْآخِرَةَ»

ความว่า “สตรีคนใดได้ใส่น้ำหอมแล้ว
เขาอย่าได้ร่วมละหมาด อิซฮ์พร้อมๆกับเรา”
(บันทึกโดยมุสลิม : ๙๙๗, อับูดาวูด :
๔๑๗๕ และอัน-นะสาอีบี : ๕๑๔๓)

และรายงานจากท่านหญิงซัยนับ
ภรรยาของอิบน์ มัสอูด เราะฎียัลลอฮุอันฮุ
ท่านเราะะสุล
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَامกล่าวว่า

«إِذَا شَهِدْتَ إِحْدَاكُنَّ الْمَسْجِدَ فَلَا تَمَسَّ طِيبًا»

ความว่า
“เมื่อคนใดจากพวกเธอต้องการไปละหมาด

ที่มัสนิด เธออย่าใส่น้ำหอม”
(บันทึกโดยมุสลิม : ๙๙๖)

อัช-เชากานีย์ กล่าวว่า
"หะดีษเหล่านี้บ่งชี้ว่า
อนุญาตให้สตรีไปละหมาดที่มัสนิด
เมื่อไม่มีสิ่งที่ก่อให้เกิดการยั่วยวน
หรือสิ่งที่อยู่ในข่ายการยั่วยวน
เช่นน้ำหอม... และหะดีษเหล่านี้บ่งชี้ว่า
การอนุญาตให้ภรรยาไปละหมาดที่มัสนิดนี้
น
เมื่อในการออกไปของพวกเธอไม่มีสิ่งที่นำสู่
การยั่วยวน เช่น น้ำหอม เครื่องประดับ
หรืออาการใดๆ” (นัยลุลเอาฎอร : ๓/๑๔๐-
๑๔๑)

๕.๓

เธอจะไม่ออกไปมัสญิดในสภาพที่ระดับประดาด้วยเสื้อผ้า หรือเครื่องประดับ
ท่านหญิงอาอิชะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา
กล่าวว่า

لَوْ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَأَى مِنْ النِّسَاءِ مَا
رَأَيْنَا لَمَنَعَهُنَّ مِنَ الْمَسْجِدِ كَمَا مَنَعَتْ بَنُو إِسْرَائِيلَ
نِسَاءَهُمْ.

ความว่า “หากท่านเราะสุล
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
ได้เห็นจากบรรดาสตรี ซึ่งสิ่งที่พวกเราเห็น
ท่านยอมหักห้ามมิให้พวกเธอไปมัสญิด
ดังที่ชาวอิสราเอลได้ห้ามภรรยาของพวกเขา

า” (บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์ : ๘๖๙
และมุสลิม : ๙๙๘)

อัช-เซากานียกกล่าวว่า

“คำว่าหากท่านเราะฮ์ลุส คือลัลลลอฮุ
อะลัยฮิวะลัลลัม ได้เห็นดังที่เราเห็น
หมายความว่า เห็นเสื้อผ้าที่สวยงาม
การใช้น้ำหอม เครื่องประดับ
และการอวดโฉม
และแท้จริงแล้วสมัยก่อนนั้น
บรรดาผู้หญิงจะออกไปมัสญิดโดยการสวม
ใส่ผ้าคลุม และเสื้อผ้าที่เนื้อหยาบๆ”

อิบนุล เญาซีย์ เราะหิมะฮุลลอฮุ
กล่าวว่า
"สตรีควรระวังเป็นอย่างยิ่งในการออกไปมัส"

สติ

แม้ว่าตัวเธอเองจะปลอดภัยจากการยั่ววน
ของคนอื่น

แต่คนอื่นอาจจะไม่ปลอดภัยจากการยั่ววน
ของเธอ

ดังนั้นเมื่อจำเป็นต้องออกไปก็ต้องได้รับอนุ
ญาติจากสามีของเธอ

ด้วยชุดที่ไม่ดึงดูดสายตา

เดินตามทางที่ไม่ปะปน เลี่ยงตลาด

และระวังมิให้ผู้คนได้ยินเสียงของเธอ

และเดินริมทางไม่ใช่กลางถนน” (อะห์กาม

อัน-นินาฮ์ : ๓๙)

๕.๔ หากผู้หญิงคนเดียว

ก็ให้ยืนหลังจากแถวของผู้ชาย

ตั้งหะดีษจากอะนัส เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ
กล่าวว่า

قُمْتُ أَنَا وَالْيَتِيمُ وَرَاءَهُ وَالْعَجُوزُ مِنْ وَرَائِنَا.

ความว่า

“ฉันและเด็กกำพร้าได้ยืนหลังท่านเราะสุล
คือลัลลอฮุ อะลัยฮิวะสัลลัม และหญิงชรา
(ย่าของฉัน) ได้ยืนหลังจากเรา”
(บันทึกโดยอัล-บุคอรี : ๓๘๐)

และยังมีรายงานจากอะนัส
เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ว่า

صَلَّيْتُ أَنَا وَالْيَتِيمُ فِي بَيْتِنَا خَلْفَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ وَأُمِّي أُمُّ سُلَيْمٍ خَلْفَنَا.

ความว่า

“ฉันและเด็กกำพร้าได้ละหมาดหลังท่านนบี
คือลัลลลอฮุ อะลัยฮิวะสลัลัม ที่บ้านของเรา
และแม่ของฉัน (อุมมุ สุลัยม์)
อยู่หลังจากเรา” (บันทึกโดยอัล-บุคอรี :
๓๒๓, ๘๓๔)

และจากอบู ฮุร็อยเราะฮ์
เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่า ท่านเราะสุล
คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสลัลัม กล่าวว่า

«خَيْرُ صُفُوفِ الرِّجَالِ أَوْلَاهَا وَشَرُّهَا آخِرُهَا وَخَيْرُ
صُفُوفِ النِّسَاءِ آخِرُهَا وَشَرُّهَا أَوْلَاهَا»

ความว่า

“ผลบุญมากที่สุดจากแถวของผู้ชายคือแถว
แรก และผลบุญน้อยที่สุดคือแถวหลังสุด

และดีที่สุดในแง่ของผู้หญิงคือหลังสุด
และผลบุญน้อยที่สุดคือแถวแรก”
(บันทึกโดยมุสลิม : ๙๘๔)

ดังนั้น หะดีษทั้งสองบทนี้บ่งชี้ว่า
บรรดาสตรีจะยืนหลังจากแถวของผู้ชายแล
ะจะไม่ละหมาดกันแบบกระจัดกระจาย
เมื่อพวกเขาละหมาดหลังผู้ชาย
ไม่ว่าจะเป็นละหมาดฟัรฎู (ภาคบังคับ)
หรือละหมาดตะรอวีหฺก็ตาม

๕.๕

เมื่ออิมามเกิดความผิดพลาดขึ้นในละหมาด
แท้จริงผู้หญิงจะเตือนอิมาม
โดยการใช้นิ้วมือตีกับหลังมืออีกข้าง

เนื่องจากท่านเราะสูล
คือลัลลอฮฺอะลัยฮิวะสَّلَام กล่าวว่

«إِذَا نَابَكُمْ شَيْءٌ فِي الصَّلَاةِ فَلْيُسَبِّحِ الرَّجَالَ وَلْيُصَفِّقِ
النِّسَاءُ»

ความว่

“เมื่อมีสิ่งใดเกิดขึ้นแก่พวกท่านในขณะที่ละหมาด
ดั่งนั้นผู้ชายจงกล่าวว่ สُبْحَانَ اللَّهِ
(เพื่อเป็นการส่งสัญญาณเตือน)
และผู้หญิงจงเตือนด้วยการตบมือ”
(บันทึกโดยอัล-บุคอรี : ๗๑๙)

นี่คือการอนุญาตให้ผู้หญิงตบมือในขณะที่ละหมาด
เมื่อมีสิ่งใดเกิดขึ้น เช่น
การเปลวของอิมาม
ทั้งนี้เนื่องจากเสียงของผู้หญิงนั้นเป็นสิ่งที่

วายนแก่ผู้ชาย

ตั้งนั้นเธอถูกใช้ให้ตบมือแทนการเปล่งเสียง

๕.๖

เมื่ออิมามให้สลามเสร็จจากการละหมาด

ให้ผู้หญิงรีบออกจากมัสญิด

และผู้ชายยังคงนั่งอยู่ต่อ

เพื่อมิให้ไปทันผู้หญิงที่แยกย้ายกลับไป

เนื่องจากอุมมุ สะละมะฮฺ กล่าวว่า

إِنَّ النِّسَاءَ كُنَّ إِذَا سَلَّمْنَ مِنَ الْمَكْتُوبَةِ قُمنَ وَتَبَّتْ رَسُولُ
اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَمَنْ صَلَّى مِنَ الرِّجَالِ مَا شَاءَ
اللَّهُ، فَإِذَا قَامَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَامَ الرِّجَالُ.

ความว่า

“แท้จริงบรรดาสตรีในยุคของท่านเราะสุล

เมื่อพวกเขาสลามจากการละหมาดฟัรฎุแล้ว

พวกเธอจะลุกขึ้นเพื่อแยกย้ายกลับ
และท่านเราะฮะลุล
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
และบรรดาผู้ชายที่ละหมาดยังคงนั่งอยู่ต่อต
ามที่อัลลอฮฺทรงประสงค์
(เพื่อมิให้ปะปนกับผู้หญิง)
ครั้นเมื่อท่านเราะฮะลุล
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัมได้ลุกขึ้น
บรรดาผู้ชายก็จะลุกขึ้น”

อัซ-ซุฮรียกเล่าว่า "เราเห็นว่า
การกระทำเช่นนั้น
เพื่อบรรดาผู้หญิงจะได้ออกไปก่อน” -
อัลลอฮฺทรงรู้ดียิ่ง- (บันทึกโดยอัล-บุคอรี :
๘๗๐)

อัช-เซากานีย์ กล่าวว่า

“ในหะดีษบทนี้บ่งชี้ว่า

แท้จริงอิมามควรจะทำใจใส่ต่อสภาพของม
ะอุมุมและควรป้องกันสิ่งที้อาจจะนำสู่การกร
ะทำอันต้องห้าม

เลียงสถานที่อันเกิดความระวาง

และอย่าให้มีการปะปนตามถนนหนทางระห
ว่างหญิงและชาย

นอกเหนือจากการปะปนกันในบ้าน”

(นัยลุลเอาฎอร : ๒/๓๒๖)

อัน-นะวะรียี เราะหิมะฮุลลอฮ์

กล่าวว่า

“ในการละหมาดญะมาอะฮ์นั้นผู้หญิงจะแต
กต่างจากผู้ชาย หลายประการ อาทิ

หนึ่ง

ไม่แน้นย่ำให้ละหมาดญะมาอะฮ์เหมือนกับผู้ชาย

สอง

อิหม่ามที่เป็นผู้หญิงจะยืนระหว่างกลางของพวกเธอ

สาม ผู้หญิงคนเดียวจะยืนหลังผู้ชาย
ไม่ใช่ด้านข้างซึ่งต่างกับผู้ชาย

สี่ เมื่อผู้หญิงละหมาดพร้อมกับผู้ชาย
แถวหลังจะเป็นแถวที่ดีที่สุด (อัล-มัจญ์มูด :
๓/๔๕๕)

และจากที่กล่าวมาทั้งหมดนั้นสรุปได้ว่า
การปะปนระหว่างหญิงและชายเป็นสิ่งต้อง
ห้าม

๕.๗ การออกไปละหมาดอีด
มีรายงานจากอุมมุ อะฎียะฮ์
เราะฎิยัลลอฮุอันฮา กล่าวว่า

أَمَرَنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنْ نُخْرِجَهُنَّ فِي
الْفِطْرِ وَالْأَضْحَى الْعَوَاتِقَ وَالْحَيْضَ وَذَوَاتِ الْخُدُورِ،
فَأَمَّا الْحَيْضُ فَيَعْتَزْنَ الصَّلَاةَ وَيَشْهَدْنَ الْخَيْرَ وَدَعْوَةَ
الْمُسْلِمِينَ.

ความว่า “ท่านเราะสูล

คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

สั่งให้เราพาผู้หญิงออกไปในวันอีดิลฟิฏรฺแ
ละอีดิลอัฎฮา ทั้งเด็กสาว ผู้ที่มีประจำเดือน

และหญิงโสด

ส่วนผู้มีประจำเดือนนั้นให้ออกห่างจากสถานที่ละหมาด และพวกเธอจะร่วมฟังคุฏบะฮ์ และการขอดุอาอ์ของบรรดาชาวมุสลิม”
(บันทึกโดยอัล-บุคอรี : ๙๗๔, มุสลิม : ๒๐๕๑, อับู ดาวูด : ๑๑๓๖, อัน-นะสาอี : ๑๕๕๘, อัต-ติรมิซีย์ : ๕๓๙ และอิบนุมาญะฮ์ : ๑๓๐๘)

อัช-เชากานีย์ กล่าวว่า

“หะดีษบทนี้และรวมถึงหะดีษอื่นๆ ที่มีความหมายในทำนองนี้ บ่งชี้ว่า ส่งเสริมให้ผู้หญิงทุกคนออกไปยังสถานที่ละหมาดอีด ไม่มีการแยกระหว่างเด็กสาว แม่หม้าย คนชรา คนมีประจำเดือน

ตราบใดที่ไม่ได้อยู่ในอิตตะฮ์
(เวลารอคอยสำหรับผู้หญิงที่สามีตายหรือห
ย่ำร้าง)

และในการออกไปไม่มีการยั่วยวนหรือมีอุป
สรรคที่ได้รับการอนุโลม...” (นัยลุลเอาฎอร
: ๓/๓๐๖)

อิบนุ ตัยมียะฮ์ กล่าวว่า

“แท้จริงท่านเราะฮ์ลุล คือลัลลลอฮ์
อะลัยฮิวะสَّلَام ได้บอกแก่บรรดาสตรีว่า
การละหมาดที่บ้านนั้น
ประเสริฐยิ่งกว่าการร่วมละหมาดวันศุกร์แล
ละหมาดญะมาอะฮ์นอกจากละหมาดอีด
เพราะท่านได้สั่งให้พวกเธอออกไป -
อัลลลอฮ์รู้ดียิ่ง- เนื่องจากสาเหตุต่อไปนี้

หนึ่ง วันอีดมี ๒ ครั้งในรอบปี
จึงเป็นสิ่งที่รับได้
ซึ่งต่างกับละหมาดวันศุกร์และญะมาอะฮ์
(มีอยู่ตลอด)

สอง วันอีดไม่มีสิ่งใดมาทดแทน
ต่างกับวันศุกร์และละหมาดญะมาอะฮ์
เพราะเธอละหมาดซุฮ์รที่บ้านได้

สาม การออกไปละหมาดอีด
เป็นการรำลึกถึงอัลลอฮ์
ซึ่งคล้ายกับกับการประกอบพิธีหัจญ์ในบาง
ด้าน และโดยเหตุนี้เองวันอีดิลอัฎฮา
จึงอยู่ในช่วงฤดูกาลหัจญ์
ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับคนทำหัจญ์
(มัจญ์มูอ อัล-พะตาวา : ๖/๔๕๗-๔๕๗)

บรรดาผู้รู้ในมัซฮับอัช-
ชาฟีอี๋ได้ตั้งเงื่อนไขว่า
การออกไปละหมาดอีดของเหล่าสตรีนั้นจะ
ต้องไม่มีลักษณะที่โดดเด่น

อัน-นะวะวีย์ กล่าวว่า "อัช-
ชาฟีอี๋และบรรดาสหายของท่านกล่าวว่า
ส่งเสริมแก่บรรดาสตรีที่ไม่มีลักษณะที่โดดเด่น
ต้นออกไปละหมาดอีด
ส่วนผู้ที่มีลักษณะที่โดดเด่นนั้นไม่ควรออกไป
และหากพวกเธอต้องการจะออกไปก็ควรสวม
เสื้อผ้าเก่าๆ
และไม่สวมเสื้อผ้าที่ทำให้โดดเด่น
ควรซักและทำความสะอาดด้วยน้ำและไม่ค

วรใช้น้ำหอม

ทั้งหมดนี้เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับผู้หญิงสูงวัย ซึ่งไม่เป็นที่ปรารถนาของผู้ชาย

ส่วนเด็กสาว และคนสวยๆ

และผู้ที่ยังเป็นที่ยุบายปองนั้นไม่ควรออกไป เนื่องจากเกรงว่าพวกเธอจะได้รับอันตราย หรือเกิดการยั่วยวน

หากมีคนแย้งว่าเรื่องนี้ขัดแย้งกับหะดีษของอุมมุ

อะฎียะฮฺซึ่งได้นำเสนอก่อนนี้แล้ว

เราขอตอบว่า มีรายงานในบันทึกของอัล-

บุคอรี: ๘๖๙ และมุสลิม: ๙๙๘

จากหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮฺ

เราะฎียัลลอฮฺอันฮา กล่าวว่า

لَوْ أَدْرَكَ رَسُولُ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - مَا أَخَدَتْ
النِّسَاءُ ، لَمَنْعَهُنَّ الْمَسَاجِدَ كَمَا مُنِعَتْ نِسَاءُ بَنِي إِسْرَائِيلَ .

ความว่า “หากท่านเราะสูล
คือลลลลลอะละอ์ยฮิวะลล์ลัม
ได้เห็นสิ่งที่เหล่าสตรีอุตริซึ้นมา

(จากการแต่งกายและการอวดโฉม)

แน่นอนท่านต้องห้ามมิให้พวกเธอไปมัสญิด
ดังที่เหล่าสตรีของวงศ์วานของอิสรออีลเคย
ถูกห้าม”

เนื่องจากอันตราย
และประตู่แห่งความชั่วในยุคนี้มีมากมาย
ซึ่งต่างจากยุคแรกๆ มากนัก –
วัลลอะอ์ยฮิวะลล์ลัม” (อัล- มัจญ์มูอ : ๕/๑๓)

ฉัน(ผู้เขียน)ขอกล่าวเสริมว่า
ในยุคของเรามีย่าแม่มากกว่าอีกหลาย
ท่าเลยทีเดียว

อิบนุล เกญาซีย์

ได้กล่าวในหนังสือของท่านว่า

"ฉันเคยแจกแจงแล้วว่า

แท้จริงการออกไปละหมาดของสตรีนั้นเป็น
สิ่งที่อนุมัติ

แต่เมื่อเกรงว่าจะเกิดอันตรายหรือการยั่วยว
น

การยับยั้งมิให้พวกเธอออกไปนั้นเป็นสิ่งที่ดี
ยิ่งกว่า

เนื่องจากบรรดาสตรีในยุคแรกของอิสลาม
ต่างกับสภาพของบรรดาสตรีในยุคนี้

และบรรดาบุรุษก็เช่นเดียวกัน” (อะห์กาม
อัน-นินาฮ์ : ๓๙) หมายถึงในยุคแรกๆ นั้น
จะมีความเคร่งครัดมากกว่า

จากที่กล่าวมานั้น เธอได้รู้ว่า
การออกไปละหมาดอีดเป็นสิ่งทีศาสนาอนุมัติ โดยต้องอยู่ในกรอบ
และมีเจตนาเพื่อภักดีต่ออัลลอฮ์
และมีส่วนร่วมในการวิงวอน
การแสดงออกถึงเอกลักษณ์ของอิสลาม
มิใช่เพื่อโชว์เครื่องประดับ และยั่วยวน
ดังนั้น จงพึงสังวรเถิด

บทที่ ๖

บัญญัติว่าด้วยการจัดการศพของผู้หญิง

พระองค์อัลลอฮ์ได้ทรงกำหนดความตายแก่
ทุกชีวิต

และพระองค์จะคงอยู่ตลอดกาลแต่เพียงพระ
องค์เดียว อัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า

{ وَيَبْقَىٰ وَجْهٌ رَبِّكَ ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ ۚ } [الرحمن :
[۲۷]

ความว่า

“และพระพักตร์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า
ผู้เป็นเจ้าของการยกย่องและการให้เกียรติ
จะคงอยู่ไปตลอดกาล” (อัล-เราะห์มาน :
๒๗)

พระองค์ทรงวางบทบัญญัติเกี่ยวกับศพลูกห
ลานของอาดัมเป็นการเฉพาะ
ซึ่งผู้ที่มีชีวิตจะต้องดำเนินตาม ในบทนี้

เราจะนำเสนอบัญญัติที่เกี่ยวกับการจัดการ
ศพผู้หญิงเป็นการเฉพาะ ดังนี้

๑. สตรีจะต้องอาบน้ำศพให้กับสตรี

ไม่อนุญาตให้ผู้ชายเป็นผู้อาบน้ำให้นอกจาก
สามีของนางเท่านั้น

เพราะเขามีสิทธิ์ในการอาบน้ำให้แก่ภรรยา
ของเขา

และผู้ชายจะทำหน้าที่ในการอาบน้ำศพผู้ช
าย

และไม่อนุญาตให้สตรีเป็นผู้อาบน้ำให้นอกจาก
ผู้เป็นภรรยาเท่านั้น

เพราะเธอมีสิทธิ์ในการอาบน้ำให้แก่ศพขอ
งเขา เนื่องจากท่านอะลีย์

เราะฎีลลอฮฺอันฮฺ ได้อาบน้ำให้แก่ภรรยา

ของท่าน –ท่านหญิงฟาฏิมะฮ์
เราะฎิยัลลอฮุอันฮา-
ซึ่งเป็นลูกสาวของท่านเราะสุล
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام และอัสมาฮ์
บินติ อุมัยส์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา
ได้อาบน้ำให้สามีของเธอคือท่านอบู บักร
อัศ-ศิดดีก เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ

๒.

ส่งเสริมให้ห่อศพสตรีด้วยผ้าสีขาวจำนวน
๕ ชั้น

ประกอบด้วย ผ้านุ่งหนึ่งผืน
ผ้าคลุมศีรษะ เลื่อ และผ้าห่มห่อ ๒ ผืน
ซึ่งอยู่ชั้นนอกสุด

เนื่องจากมีรายงานจากลัษลา อัษ-
ษะกอฟียะฮฺ กล่าวว่า

كُنْتُ فِيمَنْ غَسَّلَ أُمَّ كُثُومٍ بِنْتَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ عِنْدَ وَفَاتِهَا، وَكَانَ أَوَّلُ مَا أَعْطَانَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى
اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْحِقَاءَ، ثُمَّ الدَّرْعَ، ثُمَّ الْخِمَارَ، ثُمَّ الْمِلْحَفَةَ،
ثُمَّ أُدْرِجَتْ بَعْدُ فِي الثَّوْبِ الْآخِرِ.

ความว่า

“ฉันเป็นคนหนึ่งจากผู้ที่อาบน้ำให้แก่อุมม
กุลษุม ลูกสาวของท่านเราะสุล
คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม
ตอนที่นางเสียชีวิตและสิ่งแรกที่ท่านเราะสุล
ได้ให้แก่เรานั้นคือ ผ้าถุง เสื้อ ผ้าคลุมศีรษะ
หลังจากนั้นเป็นผ้าห่มห่อ

หลังจากนั้นนางได้ถูกห่มห่อทับด้วยผ้าอีกผืนหนึ่ง” (บันทึกโดยอบู ดาวูด : ๓๑๕๗)

อัช-เชากานีย์ กล่าวไว้ในหนังสือ
(นัยลุลเอาฎอร : ๔/๔๒)

"หะดีษบทนี้เป็นหลักฐานว่าแท้จริงสิ่งที่ถูกบัญญัติในการห่อศพผู้หญิงนั้น คือ ผ้านุ่ง เสื้อ ผ้าคลุมศีรษะ ผ้าห่มห่ออีกสองผืน"

๓. การจัดศพของศพผู้หญิง

ให้รวบหรือถักผมเป็นสามเปีย แล้วเอาไว้ด้านหลังของเธอ เนื่องจากมีหะดีษจากอุมมุ อะฎียะฮฺ เราะฎียัลลอฮฺอันฮา

ในการอาบน้ำศพลูกสาวของท่านเราะสูล
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ที่ว่า

فَضَّرْنَا شَعْرَهَا ثَلَاثَةَ قُرُونٍ وَأَلْقَيْنَاهُ خَلْفَهَا.

ความว่า

“แล้วเราได้ถักผมของเธอออกไปเป็นสามเป็
ย

แล้วเราได้เอามันไปไว้ทางด้านหลังของนา
ง” (บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์ : ๑๒๖๒

และมุสลิม : ๒๑๖๘)

๔.

บทบัญญัติเกี่ยวกับการติดตามไปส่งศพสตรี

มีรายงานจากอุมมุ อามิยะฮ์
เราะฎิยัลลอฮุอันฮา กล่าวว่

نُهَيْنَا عَنْ اتِّبَاعِ الْجَنَائِزِ وَلَمْ يُعْزَمْ عَلَيْنَا.

ความว่า “เราถูกห้ามมิให้ติดตามไปส่งศพ
และเราไม่ได้ถูกห้ามโดยเด็ดขาด”

(บันทึกโดยอัล-บุคอรี : ๓๑๓ และมุสลิม :
๒๑๖๔)

สิ่งที่เห็นได้จากการห้ามนั้น

คือไม่อนุญาตให้กระทำ

และคำกล่าวของเธอที่ว่า

“และเรามีได้ถูกห้ามโดยเด็ดขาด” นั้น

ชัยคุลอิสลาม อิบну ตัยมียะฮ์

เราะหิมะฮ์สลลอส ได้กล่าวไว้ในหนังสือ

(มัจญ์มูอ อัล-พะตาวา ๒๔/๓๕๕) ว่า

“บางทีความหมายที่เธอหมายถึงก็คือ

ไม่ได้ห้ามอย่างจริงจังหรือแน่นยำ

แต่นั้นก็ไม่ได้แปลว่าการห้ามดังกล่าวเป็นโ
มฆะ

และบางทีอาจจะเป็นความคาดเดาของเธอ
เองว่าเป็นการห้ามที่ไม่ถึงขั้นหะรอม

ในขณะที่ใจความของหลักฐานนั้นต้องดูที่
คำพูดของท่านเราะซูล

คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

ไม่ได้อยู่ที่การคาดเดาของคนใดคนหนึ่งอื่น
ไปจากท่าน”

๕. ห้ามสตรีมิให้ไปเยี่ยมหลุมฝังศพ

มีรายงานจากอบู ฮุร็อยเราะฮ์

เราะฎีลลอฮุอันฮุ ว่า

أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَعَنَ زَوَّارَاتِ الْقُبُورِ.

ความว่า “แท้จริงท่านเราะสูล
คือลัลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม
ได้สาปแช่งบรรดาผู้หญิงที่ไปเยี่ยมหลุมฝัง
ศพอยู่บ่อยครั้ง” (บันทึกโดยอะหฺมัด :
๒๐๓๐ และอัต-ติรมิซียฺ : ๒๓๐
และกล่าวว่าเป็นหะดีษเศาะฮีหฺ)

ชัยคุลอิสลาม อิบนุ ตัยมียะฮฺ
ได้กล่าวไว้ในมัจญ์มูอ อัล-พะตาวา เล่มที่
๒๔/๓๕๕-๓๕๖ ว่า “และเป็นที่ทราบกันดีว่า
ถ้าเรื่องนี้ถูกเปิดกว้างแก่ผู้หญิงแล้วย่อมเป็
นเหตุนำไปสู่การขาดความขันติ
การรำพึงรำพัน และการร้องไห้ร้องไห้
เนื่องจากนางอ่อนแอ มีความอดทนน้อย
อันจะเป็นสาเหตุให้ผู้ตายเดือดร้อนเพราะก

ารคร่ำครวญโหยหวนของเธอ
และเป็นสาเหตุของการยั่วยวนแก่ผู้ชาย
ด้วยน้ำเสียงและรูปร่างของเธอ
ดังที่มีรายงานในหะดีษหนึ่งว่า

«فَإِنَّكَ تَفْتِنُ الْحَيَّ وَتُؤْذِنُ الْمَيِّتَ»

ความว่า

“แท้จริงพวกเธอย่อมจะทำให้ผู้ที่มีชีวิตอยู่ต้องปั่นป่วน (ยั่วยวน)

และก่อความเดือดร้อนแก่คนตาย”

เมื่อการไปเยี่ยมหลุมฝังศพของบรรดาสตรีอาจจะเป็นที่มาและสาเหตุของเรื่องราวต่างๆ ที่ต้องห้ามในตัวของพวกเขาและแก่ผู้ชาย

—
ขณะที่เหตุผลทางบทบัญญัติตรงนี้ไม่มีกฎ

กณฑ์ตายตัว- ดังนั้น

จึงไม่สามารถกำหนดกรอบและปริมาณสิ่ง
อาจจะเป็นสาเหตุ

และไม่สามารถแยกแยะแต่ละประเภทได้

กรณีแบบนี้มีทฤษฎีทางบทบัญญัติกำหนดไว้
คือ

เมื่อเหตุผลแห่งบทบัญญัติเป็นสิ่งซ่อนเร้น
หรือไม่เป็นที่แพร่หลาย

ก็ให้ข้อชี้ขาดผูกพันกับแหล่งที่มาและสาเหตุ
ดังนั้น

เรื่องนี้จึงเป็นสิ่งต้องห้ามเพื่อเป็นการปิดช่องทาง

เช่นเดียวกับการห้ามมองเครื่องประดับของ
สตรีที่อยู่ภายในเนื่องจากเกิดการยั่วชวน

และเช่นเดียวกับที่ห้ามการอยู่กับผู้หญิงโดย

ลำพังและการมองผู้หญิง
และในการที่สตรีเย็บมหลุมฝังศพนั้น
ไม่มีผลดีมากพอที่จะเอามาเทียบกับผลเสีย
เพราะในการเย็บมั้นนั้นไม่มีความดีใดนอกจาก
การวิงวอนของเธอให้แก่ผู้ตายเท่านั้น
และนั่นเป็นสิ่งที่เธอสามารถทำได้ภายในบ้าน
ของเธอเอง(โดยไม่ต้องไปที่สุสาน)”

๖. ห้ามไม่ให้มีการร้องรำพันคร่ำครวญ

คือการรำพึงรำพันเสียงดัง
ฉีกเสื้อผ้า ตบตีแค้น โทณผม การย้อมสี
และขีดข่วนบนใบหน้า
อันเนื่องมาจากความท้อแท้เพราะสูญเสียผู้ตาย
การคร่ำครวญขอให้เกิดความหายนะ
และอื่นๆ

จากสิ่งที่บ่งบอกถึงความท้อแท้ในลิขิตของ
อัลลอฮ์ ไม่มีความอดทน
เหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่ต้องห้ามและเป็นบาปใ
หญ่ เนื่องจากหะดีษที่ว่า

«لَيْسَ مِنَّا مَنْ لَطَمَ الْخُدُودَ وَشَقَّ الْجُيُوبَ وَدَعَا بِدَعْوَى
الْجَاهِلِيَّةِ»

ความว่า “ไม่ใช่แนวทางของเรา
ผู้ที่ตบตีไบหน้า ฉีกเสื้อผ้า
และคร่ำครวญเยี่ยงพฤติกรรมสมัยญาฮิลียะ
ฮ์”(บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์ : ๑๒๙๔
และมุสลิม : ๒๘๑)

أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بَرِيءٌ مِنَ الصَّالِقَةِ
وَالْحَالِقَةِ وَالشَّاقَّةِ.

ความว่า “ท่านเราะสูลุลลอฮ์
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
ไม่ขอยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงที่ส่งเสียงดัง
ผู้หญิงที่โกนผม ผู้หญิงที่ฉีกเสื้อผ้า”

(บันทึกโดยอัล-บุคอรี : ๑๒๙๖ และมุสลิม
: ๒๘๓) กล่าวคือ

ผู้หญิงที่กระทำการเหล่านี้ในเวลาส่วนตัว
ระสบเคราะห์กรรม

และยังมีหะดีษอีกว่า

لَعَنَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ النَّائِحَةَ ،
وَالْمُسْتَمِعَةَ .

ความว่า “ท่านเราะสูลุลลอฮ์
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
ได้สาปแช่งหญิงที่ร้องไห้คร่ำครวญ

และผู้รับฟังเสียงร้องนั้นด้วย”

(บันทึกโดยอบู ดาวูด : ๓๑๒๘)

กล่าวคือผู้ที่มีเจตนารับฟังและพอใจเสียงร่ำ
พันคร่ำครวญนั้น

โอดไอน้องผู้ศรัทธา

จำเป็นที่เธอต้องหลีกเลี่ยงการกระทำเช่นนี้
เมื่อประสบกับการทดสอบ

จำเป็นที่เธอต้องอดทน

และหวังผลตอบแทนจากอัลลอฮ์

เพื่อให้บททดสอบของเธอลบล้างความผิดต
างๆ และเพิ่มพูนความดีให้แก่เธอ

อัลลอฮ์ได้ตรัสไว้

﴿وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ بِشَيْءٍ مِّنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِّنَ
الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَالثَّمَرَاتِ وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ ١٥٥ الَّذِينَ

إِذْ أَصَابَتْهُمْ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ١٥٦
أَوْلِيكَ عَلَيْهِمْ صَلَاتٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأَوْلِيكَ هُمُ
الْمُهْتَدُونَ ١٥٧ ﴿ [البقرة: ١٥٥ ، ١٥٧]

ความว่า

“และเราจะทดสอบพวกเจ้าด้วยส่วนหนึ่ง(สิ่งเล็กน้อย)จากความกลัว ความหวาดหวั่น

ความเสียหายในทรัพย์สิน ชีวิต

และผลผลิต

และเจ้าจงแจ้งข่าวดีแก่บรรดาผู้อดทนเถิด
บรรดาผู้ที่เมื่อมีบททดสอบได้มาประสบกับ
พวกเขา

พวกเขาก็กล่าวว่าแท้จริงเราเป็นกรรมสิทธิ์
ของอัลลอฮ์

และแท้จริงเราจะต้องกลับไปหาพระองค์
ชนเหล่านี้แหละ

จะได้รับพรและความเมตตาจากพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา

และชนเหล่านี้แหละคือผู้ที่ได้รับทางนำ”

(อัล-บะเกาะเราะฮ์ : ๑๕๕-๑๕๗)

อนุญาตให้ร้องไห้ได้

โดยที่ต้องไม่มีการรำพันคร่ำครวญ

และปราศจากการกระทำที่ต้องห้าม

ไม่โมโหโกรธเคืองต้อการกำหนดของอัลลอฮ์

เพราะว่าล้าพังการร้องไห้ นั้นถือว่าเป็นความเมตตาแก่ผู้ตายและความอ่อนโยนของหัวใจ

และมันเป็นสิ่งที่ไม่สามารถยับยั้งได้

ตั้งนั้นการร้องไห้จึงเป็นสิ่งที่อนุมัติ

และบางครั้งอาจจะเป็นสิ่งที่ชอบให้กระทำเสียอีกด้วย

ขออัลลอฮ์ทรงเป็นผู้ที่ให้ความช่วยเหลือ

บทที่ ๓

บัญญัติว่าด้วยการถือศีลอดของผู้หญิง

การถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอนเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับมุสลิมทุกคน และเป็นรูกันหรือองค์ประกอบหลักประการหนึ่งของศาสนาอิสลาม

อัลลอฮ์ตรัสไว้ว่า

(يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى
الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ۝ ١٨٣ [البقرة: ١٨٣])

ความว่า “โอ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย
การถือศีลอดได้ถูกกำหนดแก่พวกเจ้า
เหมือนกับที่ได้ถูกกำหนดแก่พวกที่มาก่อน
หน้าพวกเจ้า หวังว่าพวกเจ้าจะยำเกรง”
(อัล-บะเกาะเราะฮ์ : ๑๘๓)

คำว่า “ถูกกำหนด” หมายถึง ถูกบัญญัติ
ตั้งนั้นเมื่อเด็กสาวได้บรรลุนิติภาวะแล้ว
โดยมีเครื่องหมายหนึ่งจากเครื่องหมายในกา
รบรรลุนิติภาวะให้เห็น
เช่นเริ่มมีประจำเดือน
เมื่อนั้นการถือศีลอดก็เป็นวาญิบ(จำเป็น)สำ
หรับเธอ

เด็กสาวบางคนอาจจะมีประจำเดือน

เมื่ออายุ ๙ ปี

ซึ่งเธออาจจะยังไม่รู้ว่าจำเป็นจะต้องถือศีลอด
เธอเลยไม่ถือโดยที่เข้าใจว่าเธอนั้นยังเล็กอ
ยุ

และผู้ปกครองก็ไม่ได้สั่งเธอให้ทำการถือศีล
อด สิ่งนี้ถือว่าเป็นความบกพร่องอย่างยิ่ง
เพราะละทิ้งองค์ประกอบหลักอีกประการหนึ
งของอิสลาม เด็กสาวคนใดที่มีรอบเดือน
เกิดขึ้น

จะต้องถือศีลอดชดเชยตามจำนวนวันที่ขาด
ตั้งแต่ช่วงแรกของการมีประจำเดือน
ถึงแม้ว่าผ่านไปนานแล้วก็ตาม
เพราะว่าการถือศีลอดนั้น
ยังอยู่ในความรับผิดชอบของเธอ

การถือศีลอดจำเป็นแก่ผู้ใด?

เมื่อเดือนเราะมะฎอนได้มาถึงจำเป็น
ต่อมุสลิมทุกคนทั้งชายและหญิง
ผู้ซึ่งบรรลุนิติภาวะ มีสุขภาพดี
และไม่ได้เดินทาง (อยู่ประจำถิ่น)
จะต้องถือศีลอดในเดือนดังกล่าว
และบุคคลใดป่วย
หรือเดินทางในช่วงเดือนเราะมะฎอน
เขาจะได้รับก็ได้รับอนุญาตให้ละศีลอด
และชดใช้ตามจำนวนวันที่ขาดไป
อัลลอฮ์ตรัสไว้ว่า

(فَمَنْ شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ وَمَنْ كَانَ مَرِيضًا أَوْ
عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ) [البقرة: ١٨٥]

ความว่า “ตั้งนั้น
ผู้ใดในหมู่พวกเจ้าเข้าอยู่ในเดือนนั้นแล้ว
ก็จงถือศีลอด
และผู้ใดป่วยหรืออยู่ในการเดินทาง -
แล้วเขาละศีลอด-
ก็ให้เขาได้ถือชดใช้ในวันอื่นแทน” (อัล-
บะเกาะเราะฮ์ : ๑๘๕)

ในทำนองเดียวกัน
ผู้ที่มีชีวิตในเดือนเราะมะฎอนในขณะที่เขา
เป็นผู้แก่ชรามาก ไม่สามารถถือศีลอดได้
หรือผู้ป่วยเรื้อรังซึ่งไม่มีความหวังที่จะหายจ
ากโรคนั้น ไม่ว่าจะป็นชายหรือหญิงก็ตาม
แท้จริงให้เขาละศีลอดและให้จ่ายอาหารแก่

ผู้ขัดสนจำนวนหนึ่งลิตรต่อหนึ่งวันจากอาหารหลักของท้องถิ่น

อัลลอฮฺตรัสว่า

{وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهِ فِدْيَةٌ طَعَامُ مِسْكِينٍ} [البقرة: 184]

ความว่า

“และบรรดาผู้ที่ถือศีลอดได้ด้วยความยากลำบาก ก็ให้มีการจ่ายสิ่งชดเชย คือจ่ายอาหารแก่ผู้ขัดสน” (อัล-บะเกาะเราะฮฺ : ๑๘๔)

อิบนุ อับบาส เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่า
“บทบัญญัตินี้สำหรับคนชรา”
(บันทึกโดยอัล-บุคอรี : ๔๕๐๕)

ส่วนคนป่วยที่ไม่มีหวังจะหายก็ใช้บัญญัติเดียวกับคนชราได้ ไม่ต้องถือศีลอดชดใช้เนื่องจากขาดความสามารถ คำว่า “การถือศีลอดด้วยความลำบาก” คือ การถือศีลอดได้ด้วยความทุกข์ทรมาน

ข้อผ่อนปรนต่างๆ ในการถือศีลอดของผู้หญิง

สำหรับสตรีนั้นมีข้อผ่อนปรนหลายประการ
ให้ละศีลอดได้และชดใช้ในวันอื่นๆ
ตามจำนวนวันที่ขาดไป

๑. เลือดประจำเดือน และเลือดหลังคลอดบุตร

ห้ามสตรีที่มีประจำเดือนและเลือดหลังคลอด
ทำการถือศีลอด
และจำเป็นที่จะต้องถือชดเชยในวันอื่น
เนื่องจากหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์
เราะฎิยัลลอฮุอันฮา กล่าวว่

كُنَّا نُؤْمَرُ بِقَضَاءِ الصِّيَامِ وَلَا نُؤْمَرُ بِقَضَاءِ الصَّلَاةِ

ความว่ “เราถูกสั่งให้ชดเชยการถือศีลอด
และไม่ถูกใช้ให้ชดเชยการละหมาด”

(บันทึกโดยอัล-บุคอรี : ๓๒๑ , มุสลิม :
๗๕๙ , อับูดาวูด : ๒๖๒ , อัต-ติรมิซีย :
๑๓๐ และอัน-นะสาอีย : ๒๓๑๗)

และทั้งนี้

เนื่องจากมีสตรีผู้หนึ่งได้ถามเธอว่
ทำไมผู้มีประจำเดือนต้องถือศีลอดชดเชย

และไม่ต้องละหมาดชดเชย?

เธอก็ได้อธิบายว่า

“แท้จริงเรื่องนี้เป็นส่วนหนึ่งจากเรื่องราวที่ต้องยึดตามตัวบท”

เหตุผลที่ไม่ต้องถือศีลอด ชัยคุลอิสลาม
อิบนุ ตัยมียะฮฺ ได้กล่าวไว้ในมััจญ์มูฮฺ อัล-
พะตาวา เล่มที่ ๒๕/๒๕๑

“เลือดที่ออกมาเพราะการมีประจำเดือนนั้น
คือการออกมาของเลือด

และผู้ที่มีประจำเดือนสามารถที่จะถือศีลอด
ในเวลาที่ไม่มีการเลือดได้

ดังนั้นการถือศีลอดเวลาที่ไม่มีการเลือดนั้นเป็น
การถือศีลอดที่สมบูรณ์

ซึ่งเลือดเป็นองค์ประกอบที่ทำให้ร่างกายแข็ง

งแรง

และการถือศีลอดในขณะที่มีประจำเดือน ทำให้เกิดความบกพร่องและอ่อนแอต่อร่างกายของเธอ และการถือศีลอดไม่สมดุล ดังนั้นเธอจึงถูกสั่งใช้ให้ถือศีลอดในเวลาที่ไม่มีการประจำเดือน"

๒. การตั้งครรภ์และการให้นม

คือการตั้งครรภ์และการให้นมที่ทำให้เกิดอันตรายต่อสตรีต่อทารกในครรภ์ หรือทั้งต่อตัวของแม่และเด็กเอง เธอก็สามารถละศีลอดได้ในขณะที่กำลังตั้งครรภ์หรือช่วงให้นม

หากเธอละศีลอดเพราะเกรงว่าอันตรายจะเกิดกับเด็ก เธอจะต้องถือศีลอดชดเชยวันที่ได้ละศีลอด และให้จ่ายอาหารแก่ผู้ขาดส่นหนึ่งคนต่อจำนวนหนึ่งวันที่ได้ละเว้นการถือศีลอด

หากเธอละศีลอดเพราะเกรงอันตรายที่จะเกิดขึ้นกับเธอเอง ก็ให้ถือศีลอดชดเชยอย่างเดียวไม่ต้องจ่ายอาหาร ทั้งนี้เนื่องจากผู้ที่ตั้งครรรภ์และผู้ที่ไม่ให้นมเข้าข่ายในคำตรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า

(وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ فِدْيَةٌ طَعَامُ مِسْكِينٍ) [البقرة:

[۱۸۴

ความว่า

“และสำหรับผู้ที่ถือศีลอดได้ด้วยความยาก
ลำบาก

ให้จ่ายสิ่งชดเชยคืออาหารแก่ผู้ขัดสน”

(อัล-บะเกาะเราะฮ์ : ๑๘๔)

อิบนุ กะษีรฺ กล่าวไว้ในตัฟซีรของท่าน
เล่มที่ ๑/๓๗๙ ว่า

“และผู้ที่เกี่ยวข้องในความหมายนี้
คือผู้ที่ตั้งครุฑและผู้ให้นมบุตร
เมื่อเขาทั้งสองล้วนจะเป็นอันตรายต่อตัวเอง
หรือเป็นอันตรายต่อลูก”

ชัยคุลอิสลาม อิบนุตัยมียะฮ์
ได้กล่าวไว้ในหนังสือของท่าน เล่มที่
๒๕/๓๑๘

“หากว่าเธอกลัวว่าจะเป็นอันตรายต่อทารก
ในครรภ์ก็อนุญาตให้ละศีลอด
และจะต้องชดเชยตามจำนวนวันที่ขาดไป
และจะต้องจ่ายอาหารแก่ผู้ขัดสนหนึ่งคนจำ
นวนหนึ่งลิตรต่อหนึ่งวันที่ละศีลอด”

สิ่งที่จำเป็นต้องรู้

๑. ผู้ที่มีเลือดเสีย (อัล-

มุสตะหาฎาะฮฺ) –

คือผู้ที่มีเลือดมาโดยที่ไม่ใช่ประจำเดือนดัง
ที่กล่าวก่อนนี้แล้ว-

จำเป็นแก่เธอที่จะต้องถือศีลอด

และไม่อนุญาตให้ละทิ้งการถือศีลอดอันเนื่อง
งจากมีเลือดเสีย

ชัยคุลอิสลาม อิบนุตัยมียะฮ์
ได้กล่าวไว้ในหนังสือของท่าน เล่มที่
๒๕/๒๕๑
หลังจากที่กล่าวถึงการละศีลอดของผู้มีประจำเดือน “ซึ่งแตกต่างกับเลือดเสีย
เพราะว่าเลือดเสียนั้นไม่สามารถควบคุมเวลา
ได้
โดยเธอถูกใช้ให้ถือศีลอดในเวลานั้นและไม่สามารถจะระวังมันได้ เช่น
การอาเจียนออกมา
การมีเลือดออกมาตามแผล และฝีต่างๆ
การฝัน และในทำนองนั้น
ในบรรดาสิ่งที่ไม่สามารถควบคุมได้
มันจึงไม่มีผลกับการถือศีลอดเหมือนกับเลือดประจำเดือน”

๒. จำเป็นต่อผู้มีประจำเดือน
ผู้ที่ตั้งครรภ์ และผู้ที่ให้นม
เมื่อพวกเขาละทิ้งการถือศีลอด
จะต้องถือศีลอดชดใช้ตามจำนวนวันที่ได้ล
ะศีลอด
ในระหว่างเดือนเราะมะฎอนนี้กับเดือน
เราะมะฎอนที่จะมาถึง
และการรีบชดใช้เป็นสิ่งที่ประเสริฐที่สุด
และเมื่อเหลือไม่กี่วันที่เดือนเราะมะฎอนใหม่
จะมาถึงนอกจากเท่ากับวันที่ได้ละศีลอด
ก็จำเป็นที่จะต้องถือศีลอดชดใช้
เพื่อมิให้เดือนเราะมะฎอนใหม่มาถึงโดยที่ยัง
มิได้ชดเชยของก่อน ถ้าหากเข้า
เราะมะฎอนใหม่และยังมิได้ชดเชย
โดยที่ไม่มีอุปสรรคที่ได้รับการอนุโลมแล้ว

ก็จำเป็นที่จะต้องถือศีลอดชดเชย
พร้อมจ่ายอาหารแก่ผู้ขาดส่นหนึ่งคนต่อหนึ่ง
วัน

หากการล่าช้าเกิดจากอุปสรรคก็จะต้องถือศี
ลอดชดใช้อย่างเดียว (ไม่ต้องจ่ายอาหาร)

ผู้ที่จำเป็นต้องถือศีลอดชดเชย
ด้วยสาเหตุของการละทิ้งศีลอดอันเนื่องจาก
การเจ็บป่วย หรือการเดินทางนั้น
ก็ใช้บทบัญญัติและข้อชี้ขาดเดียวกับผู้มีปร
ะจำเดือน ดังที่แจกแจงมาก่อนแล้ว

๓.

ไม่อนุญาตให้สตรีถือศีลอดภาคสมัครใจ
(ตะฎาวุอ) เมื่อสามีของเธออยู่บ้าน
ไม่ได้เดินทาง

นอกจากด้วยการอนุญาตของสามีเท่านั้น
ตั้งหะดีษที่อิมามอัล-บุคอรีย์และมุสลิม
และท่านอื่นๆ ได้รายงานจากอบู
ฮุร็อยเราะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ว่าท่านนบี
คือลัลลอฮุอะละฮิวะสัลลัม กล่าวว่

«لَا يَحِلُّ لِلْمَرْأَةِ أَنْ تَصُومَ وَزَوْجُهَا شَاهِدٌ إِلَّا بِإِذْنِهِ»

ความว่

“ไม่อนุญาตให้ภรรยาถือศีลอดในขณะที่สามีของนางอยู่บ้าน ไม่ได้เดินทาง
นอกจากด้วยการอนุญาตของเขาเท่านั้น”
(บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์ : ๕๑๙๒ และมุสลิม : ๒๓๖๗)

และในบางสายรายงานของอะหฺมัดและอบู
ดาอูดที่ว่ “นอกจากเดือนเราะมะฎอน”

ถ้าสามีได้อนุญาตให้ถือศีลอดภาคสมัครใจ
หรือสามีไม่ได้อยู่กับเธอ หรือเธอไม่มีสามี
ก็ส่งเสริมให้เธอถือศีลอดโดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ในวันที่ส่งเสริมให้ถือ เช่น วันจันทร์
วันพฤหัสบดี สามวันของทุกๆ เดือน
หกวันของเดือนเซาวาล
สิบวันของเดือนซุลหิจญะฮ์ วันอะเราะาะฟะฮ์
วันอาชูรอฮ์
หนึ่งวันก่อนและหลังจากวันอาชูรอฮ์
เพียงแต่ไม่สมควรสำหรับเธอที่จะถือศีลอดส
สมัครใจ (สุนัต)
ในขณะที่ยังติดค้างศีลอดเดือนเราะมะฎอน
เธอจะต้องถือศีลอดชดเชยเสียก่อน
วัลลอฮูอะอ์ลัม

๔.

เมื่อสตรีสะอาดจากประจำเดือนในช่วงกลาง
วันของเดือนเราะมะฎอน
เธอจะต้องงดการรับประทานในช่วงเวลาส่วน
ที่เหลือของวันนั้น
และเธอยังต้องถือศีลอดชดของวันนั้นด้วย
พร้อมๆ กับวันอื่นๆ
ที่ได้ละเว้นการถือศีลอดเพราะมีประจำเดือน
และการงดอาหารในส่วนที่เหลือของวันที่เธ
อสะอาดนั้นเป็นวาญิบ/จำเป็น
ทั้งนี้เพราะเป็นการให้เกียรติเดือนเราะมะฎ
อน

บทที่ ๘

บัญญัติว่าด้วยการประกอบพิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์ของผู้หญิง

การประกอบพิธีหัจญ์ ณ บัยตุลลอฮ์ในทุกๆ ปีนั้น

เป็นข้อบังคับในภาพรวม(ฟัรฎูกิฟายะฮ์)สำหรับประชาชาติมุสลิมทั้งหมด

ส่วนที่เป็นวาญิบ(ฟัรฎุอัน)สำหรับมุสลิมทุกคนนั้นคือหนึ่งครั้งตลอดชีวิต

สำหรับผู้ที่มิมีเงื่อนไขในการทำหัจญ์ครบถ้วน

นอกเหนือจากนั้นก็เป็นหัจญ์ภาคสมัครใจ (ตะฎะอูฮ์)

การประกอบพิธีหัจญ์นั้นเป็นโครงสร้างหลักของศาสนาอิสลาม และเป็นรูปแบบการมีส่วนร่วมของบรรดาสตรีในภารกิจการต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮ์ (ญีฮาด)

เนื่องจากหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎียัลลอฮุอันฮา ได้กล่าวว่า

يَا رَسُولَ اللَّهِ هَلْ عَلَى النِّسَاءِ جِهَادٌ؟ قَالَ: «نَعَمْ، عَلَيْهِنَّ جِهَادٌ لَا قِتَالَ فِيهِ، الْحَجُّ وَالْعُمْرَةُ»

ความว่า “โอ้ท่านเราะสุลุลลอฮ์ สตรีต้องทำการต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮ์ใ ช้ใหม่ (ญีฮาด)? ท่านกล่าวว่า ใช่ จำเป็นแก่พวกเธอที่จะต้องทำการญีฮาด แต่เป็นการญีฮาดที่ไม่มีการฆ่าฟัน

คือการประกอบพิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์”
(บันทึกโดยอะห์มัด : ๒๕๑๙๘ และอิบนุ
มาญะฮ์ : ๒๙๐๑
ด้วยสายรายงานที่ถูกต้อง)

และในรายงานของอัล-บุคอรี
จากท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา
กล่าวว่า

: يَا رَسُولَ اللَّهِ نَرَى الْجِهَادَ أَفْضَلَ الْعَمَلِ أَفَلَا نُجَاهِدُ قَالَ :
«لَكِنَّ أَفْضَلَ الْجِهَادِ حَجٌّ مَبْرُورٌ»

ความว่า “โ้ศาสนาทูตของอัลลอฮ์
เรารู้ว่าการญิฮาดในหนทางของอัลลอฮ์เป็
นงานที่ประเสริฐยิ่ง
จะไม่ให้เราออกไปญิฮาดด้วยหรือ?
ท่านเราะฮ์สูล คือลลลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام

กล่าวว่า

แต่การนิฮาดที่ดียิ่ง(สำหรับพวกเธอ)คือการ
ทำหัจญ์ที่สมบูรณ์” (บันทึกโดยอัล-บุคอรี
: ๑๕๒๐)

บทบัญญัติในการประกอบพิธีหัจญ์ที่เกี่ยวกับ
บสตรีเป็นการเฉพาะ มีหลายประการได้แก่

๑. มะห์ร็อม

เงื่อนไขที่จำเป็นในการประกอบพิธี
หัจญ์ซึ่งครอบคลุมทั้งผู้ชายและผู้หญิงมีหล
ายประการ คือ เป็นมุสลิม

มีสติสัมปชัญญะ เป็นไท (มิใช่ทาส)

บรรลุนิติภาวะ

มีความสามารถในค่าใช้จ่าย

ส่วนเงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับผู้หญิง
ปีนการเฉพาะ
คือต้องมีมะหฺร็อมเดินทางไปประกอบพิธีหัจ
ญ์พร้อมกับเธอ คือสามี
หรือผู้ชายที่ถูกห้ามไม่ให้แต่งงานกับเธอแบบ
บถาวรเนื่องจากเป็นเครือญาติ เช่น พ่อ
ลูกชาย พี่ชาย หรือน้องชาย
หรือด้วยสาเหตุอื่น เช่น
พี่น้องชายจากการตีมนมร่วมแม่นมกับเธอ
หรือสามีของแม่(พ่อเลี้ยง)
หรือลูกชายของสามี (ลูกเลี้ยง)
หลักฐานในเรื่องนี้มีหะดีษจากอิบน์อับบาส
เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่
แท้จริงเขาได้ยินท่านเราะสุล

คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวคำปาฐกถาว่า

«لَا يَخْلُونَ رَجُلًا بِامْرَأَةٍ إِلَّا مَعَهَا ذُو مَحْرَمٍ، وَلَا تُسَافِرُ
الْمَرْأَةُ إِلَّا مَعَ ذِي مَحْرَمٍ فَقَامَ رَجُلٌ، فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ،
إِنَّ امْرَأَتِي خَرَجَتْ حَاجَّةً، وَإِنِّي اكْتَتَبْتُ فِي غَزْوَةٍ كَذَا
وَكَذَا، قَالَ: انْطَلِقْ، فَحُجَّ مَعَ امْرَأَتِكَ»

ความว่า

“ชายคนหนึ่งจะไม่อยู่ตามลำพังกับผู้หญิง
นอกจากจะมีผู้ที่เป็นมะห์ร็อมของเธออยู่ด้วย
เท่านั้น และผู้หญิงจะไม่เดินทาง
นอกจากจะมีผู้ที่เป็นมะห์ร็อมไปพร้อมกับเธอ
ด้วย” ชายคนหนึ่งได้ยืนขึ้น แล้วกล่าวว่า
โอ้ท่านศาสนทูตของอัลลอฮ์
แท้จริงภรรยาของฉันต้องการออกไปประก

อบพิธีหัจญ์

และแท้จริงฉันนี้ได้ถูกลงชื่อให้ร่วมสงคราม
ที่นั่นที่นี้ ท่านเราะฮ์ลุส

คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม จึงกล่าวว่า
“ท่านจงออกไป

แล้วจงประกอบพิธีหัจญ์พร้อมกับภรรยาของ
ท่าน” (บันทึกโดยอัล-บุคอรี : ๓๐๐๖
และมุสลิม : ๓๒๕๙)

และมีรายงานจากอิบน์ อุมร์

เราะฎียัลลลอฮุอันฮุ ท่าน เราะฮ์ลุส

คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

«لَا تُسَافِرُ الْمَرْأَةُ ثَلَاثًا إِلَّا مَعَ ذِي مَحْرَمٍ»

ความว่า

“สตรีจะไม่เดินทางระยะเวลาสามวัน

นอกจากจะต้องมีมะหฺร็อมเดินทางพร้อมกับเธอเท่านั้น” (บันทึกโดยอัล-บุคอรี : ๑๐๘๓ และมุสลิม : ๓๒๔๕)

หะดีษในทำนองนี้มีอีกมากมาย ซึ่งห้ามไม่ให้สตรีเดินทางไปประกอบพิธีหัจญ์และอื่นๆ โดยที่ไม่มีมะหฺร็อมไปด้วย เนื่องจากสตรีนั้นอ่อนแอ อาจจะมีสาเหตุไม่คาดคิด หรือความลำบากในการเดินทางมาประสบกับเธอ ซึ่งสิ่งเหล่านั้นไม่มีใครที่จะเผชิญได้นอกจากผู้ชาย และผู้หญิงนั้นก็เป็นที่ปรารถนาของคนชั่วทั้งหลาย ดังนั้น

จึงจำเป็นต้องมีมะหฺร็อมคอยปกป้องรักษาเร
อ
ให้รอดพ้นจากการก่อความเดือดร้อนของค
นเหล่านั้น

เงื่อนไขของผู้ที่จะเป็นมะหฺร็อมในการประก
อบพิธีหัจญ์

- มีสติสัมปชัญญะ
- บรรลุนิติภาวะ
- เป็นมุสลิม

หากเธอหาบุคคลที่เป็นมะหฺร็อมไม่ไ

ก็จำเป็นต้องหาคนมาทำหัจญ์แทนให้กับเธอ

๒. ได้รับอนุญาตจากสามี

หากการประกอบพิธีหัจญ์ภาคสมัครใจ จะต้องได้รับอนุญาตจากสามี เพราะสิทธิของสามีที่เธอต้องปฏิบัติจะขาดหายไป เจ้าของตำราอัล-มุฆนีย์ได้กล่าวว่า “สามีมีสิทธิยับยั้งมิให้เธอไปประกอบพิธีหัจญ์ภาคสมัครใจได้ อิบнул มุนซิรุ กล่าวว่า “ปวงปราชญ์ทุกคนที่ฉันได้จดจำมาจากพวกเขา มีมติเป็นเอกฉันท์ว่า สามีมีสิทธิยับยั้งมิให้เธอออกไปประกอบพิธีหัจญ์ภาคสมัครใจได้ เนื่องจากหน้าที่ต่อสามีนั้นเป็นภาคบังคับ

(วาญิบ) ดังนั้น

เธอจะเอาสิ่งที่ไม่ใช่เป็นภาคบังคับมาทำให้
สิ่งที่เป็นภาคบังคับต้องขาดหายไปมิได้
ก็เช่นเดียวกับทาสที่ต้องได้รับอนุญาตจาก
ผู้เป็นนาย” (อัล-มุฆนีย์ : ๓/๒๔๐)

๓. การทำหัจญ์และอุมเราะฮ์แทนผู้ชาย

สตรีสามารถทำหัจญ์และอุมเราะฮ์แทน
ผู้ชายได้ ชัยคุลอิสลาม อิบน์ ตัยมียะฮ์
ได้กล่าวไว้ในตำราของท่านว่า
“อนุญาตให้ผู้หญิงทำหัจญ์แทนผู้ชายได้โดย
มติเอกฉันท์ของปวงปราชญ์
ไม่ว่าจะเป็นลูกสาวของเธอหรือไม่ก็ตามแต่
และเช่นเดียวกันอนุญาตให้ผู้หญิงทำหัจญ์
แทนผู้ชายได้

ตามทัศนะของอิมามทั้งสี่และผู้รู้ส่วนมาก
ตั้งที่ท่านเราะสูล
คือลัลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม
ได้สั่งให้หญิงเฝ้าคือซอฮัมคนหนึ่งทำหัจญ์แ
แทนบิดาของเธอ เมื่อตอนที่เธอได้กล่าวว่า
“โอ้ท่านศาสนทูตของอัลลอฮฺ
แท้จริงบทบัญญัติที่ให้ปวงบ่าวของอัลลอฮฺ
ประกอบพิธีหัจญ์ได้มาถึงบิดาของฉัน
ขณะที่เขามีอายุมากแล้ว” ท่านเราะสูล
คือลัลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัมก็เลยสั่งให้เธอ
ทำหัจญ์แทนบิดาของเธอ
ทั้งที่การทำหัจญ์ของผู้ชายนั้นสมบูรณ์ยิ่งก
ว่าการทำหัจญ์ของผู้หญิง (มััจญ์มูอ อัล-
พะตาวา : ๒๖/๑๓)

๔.

เลือดประจำเดือนและเลือดหลังการคลอด

เมื่อสตรีเกิดมีประจำเดือนหรือเลือด
หลังการคลอด
ในขณะที่เธออยู่ในพิธีหัจญ์ก็ให้ดำเนินต่อไป

ถ้าหากสิ่งนั้นได้เกิดขึ้นตอนที่เข้าพิธีหัจญ์หรืออุมเราะฮ์ ก็ให้เธอเข้าพิธี (อิห์รอม) เหมือนกับสตรีคนอื่นๆ
เนื่องจากการเข้าพิธีนั้นไม่มีเงื่อนไขว่าจะต้องมีความสะอาด

อิบนุ กุดามะฮ์

ได้กล่าวไว้ในตำราของท่าน (อัล-มุฆนีย์ : ๓/ ๒๙๓-๒๙๔) “สรุปจากที่ได้กล่าวมานั้น

แท้จริงการอาบน้ำชำระล้างร่างกายสำหรับ
 ผู้หญิงขณะเข้าพิธีนั้น
 เป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้ปฏิบัติเช่นเดียวกับผู้ชาย
 เพราะเป็นพิธีกรรมชนิดหนึ่ง
 และสำหรับผู้ที่มีประจำเดือนและเลือดหลังค
 ลอด ก็เน้นย้ำเป็นอย่างยิ่ง
 เนื่องจากมีรายงานจาก ญาบิร
 เราะฎียัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่

حَتَّى أَتَيْنَا ذَا الْحُلَيْفَةِ فَوَلَدَتْ أَسْمَاءُ بِنْتُ عُمَيْسِ مُحَمَّدَ بْنَ
 أَبِي بَكْرٍ فَأَرْسَلْتُ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
 كَيْفَ أَصْنَعُ ؟ ، قَالَ : «اغْتَسِلِي وَاسْتَنْفِرِي بِتَوْبٍ
 وَأَحْرَمِي»

ความว่
 จนกระทั่งพวกเราได้มาถึงซุลหุลัยพะฮ

แล้วอัสมาอ์ บินตุ อุมัยส
ได้คลอดบุตรชื่อมุหัมมัด อิบนุ อบี บักร
แล้วเธอได้ส่งคนไปถามท่านเราะสูล
คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัมว่า
ฉันจะทำอย่างไร? ท่านเราะสูล
คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ตอบว่า
เธอจงอาบน้ำชำระร่างกายและใช้ผ้าซับเล็
อดไว้ และจงเข้าพิธีหัจญ์” (บันทึกโดยอัล-
บุคอรี : ๑๖๕๐ และมุสลิม :
๒๙๔๑/๒๙๐๐)

และมีรายงานจากอิบนุ อับบาส
เราะฎียัลลอฮุอันฮุ ท่านเราะสูล
คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

«الْحَائِضُ وَالنَّفْسَاءُ إِذَا أَتَتَا عَلَى الْوَقْتِ تَغْتَسِلَانِ وَ تُحْرِمَانِ وَتَقْضِيَانِ الْمَنَاسِكَ كُلَّهَا غَيْرَ الطَّوَافِ بِالْبَيْتِ»

ความว่า “สตรีที่มีประจำเดือน และสตรีที่มีเลือดหลังคลอด เมื่อทั้งสองมาถึงมิกอต (เขตกำหนดเพื่อการเข้าพิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์) ก็จะไม่อาบน้ำชำระร่างกายและเข้าพิธี และปฏิบัติภารกิจหัจญ์และอุมเราะฮ์ทุกประการนอกจากการแหวะวาฟเท่านั้น” (บันทึกโดยอับดุลดาอูด : ๑๗๔๔)

และท่านเราะสูล
คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม
ได้สั่งใช้ให้ท่านหญิงอาอิชะฮฺอาบน้ำชำระ

ล้างร่างกายเข้าพิธีหัจญ์ในขณะที่เธอมีประจำเดือน (บันทึกโดยมุสลิม : ๒๙๒๙)

เหตุผลของการอาบน้ำชำระล้างร่างกายสำหรับผู้มีประจำเดือน และเลือดหลังคลอดนั้นคือการทำความสะอาด และขจัดกลิ่นอันไม่พึงประสงค์ เพื่อไม่ให้รบกวนผู้อื่นในขณะที่มีการรวมตัวกัน และทำให้นะญิส (มูลเหตุที่ต้องอาบน้ำชำระร่างกาย) เบบางลง

หากเกิดมีประจำเดือนหรือเลือดหลังคลอด ในขณะที่อยู่ในพิธีแล้ว ก็จะไม่มีการกระทบอันใดและให้อยู่ในพิธีต่อไป และยังต้องหลีกเลี่ยงจากข้อห้ามต่างๆ

ของหัจญ์และอุมเราะฮ์
และจะต้องไม่แกะวาฟนกว่าเลือดจะหยุด
และได้อาบน้ำชำระร่างกายเสียก่อน

หากวันอะเราะเราะฮ์มาถึงในขณะที่
ธอຍังไม่สะอาด และยังอยู่ในพิธีอุมเราะฮ์อีก
ก็ให้เธอเข้าพิธีหัจญ์โดยควบรวมกับอุมเราะฮ์
ที่เดียวเลย

ซึ่งกรณีนี้ก็จะเปลี่ยนเป็นการทำหัจญ์แบบกิ
รอนแทน

(หัจญ์และอุมเราะฮ์ในคราวเดียวกัน)

หลักฐานในเรื่องดังกล่าวคือ

حَاضَتْ أَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا حَاضَتْ وَكَانَتْ أَهَلَّتْ
بِعُمْرَةٍ فَدَخَلَ عَلَيْهَا النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَهِيَ
تُبْكِي، قَالَ: «مَا يُبْكِيكِ لَعَلَّكَ نَفْسَتْ؟» قَالَتْ نَعَمْ قَالَ:

«هَذَا شَيْءٌ قَدْ كَتَبَهُ اللَّهُ عَلَى بَنَاتِ آدَمَ، افْعَلِي مَا يَفْعَلُ
الْحَاجُّ، غَيْرَ أَنْ لَا تَطُوفِي بِالْبَيْتِ»

ความว่า

“แท้จริงท่านหญิงอาอิชะฮ์ได้มีประจำเดือน
ขณะที่เธอได้อยู่ในพิธีฮัจญ์

แล้วท่านเราะสูล

คือลัลลลอฮ์อะลัยฮิวะสَّلَام เข้ามาหาเธอ
โดยที่เธอกำลังร้องไห้ ท่านเราะสูลถามว่า
อะไรทำให้เธอร้องไห้ มีประจำเดือนหรือ?

เธอตอบว่า ใช่ค่ะ ท่านเราะสูล กล่าวว่า
นี่เป็นสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ลิขิตแก่ลูกสาวของอาดัม

จงปฏิบัติภารกิจเยี่ยงกับผู้ทำหัจญ์ทุกอย่าง
เพียงแต่เธออย่าเวียนรอบบัยตุลลอฮ์”

(บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์ : ๓๐๕ และมุสลิม : ๒๙๑๑)

และในรายงานของญาบิร
เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ซึ่งบันทึกโดยอัล-
บุคอรีย์และมุสลิม

ثُمَّ دَخَلَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلَى عَائِشَةَ ،
فَوَجَدَهَا تَبْكِي فَقَالَ : «وَمَا شَأْنُكَ ؟» فَقَالَتْ : شَأْنِي أَنِّي
قَدْ حَضْتُ وَقَدْ حَلَّ النَّاسُ وَلَمْ أُحِلِّ وَلَمْ أَطْفِ بِالْبَيْتِ
وَالنَّاسُ يَذْهَبُونَ إِلَى الْحَجِّ الْآنَ ، فَقَالَ : «إِنَّ هَذَا أَمْرٌ كَتَبَهُ
اللَّهُ عَلَى بَنَاتِ آدَمَ فَاغْتَسِلِي ثُمَّ أَهْلِي بِالْحَجِّ» ، ففَعَلْتُ
وَوَقَفْتُ الْمَوَاقِفَ حَتَّى إِذَا طَهَّرْتُ طَافْتُ بِالْبَيْتِ
وَبِالصَّفَا وَالْمَرْوَةِ ثُمَّ قَالَ : «قَدْ حَلَلْتِ مِنْ حَجِّكَ
وَ عُمْرَتِكَ جَمِيعًا»

ความว่า หลังจากนั้นท่านเราะฮ์ลุ
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام

ก็เข้ามาหาท่านหญิงอาอิชะฮ์ แล้วพบว่าเธอกำลังร้องไห้ ท่านเราะสูลจึงถามว่า “เป็นอะไรหรือ?” แล้วเธอก็ตอบว่า ฉันมีประจำเดือน ในขณะที่ผู้คนได้ปลดเปลื้องจากการทำอุมเราะฮ์แล้ว แต่ฉันยังมิได้ปลดเปลื้อง และยังมิได้เวียนรอบบัยตุลลอฮ์เลย และขณะนี้ผู้คนต่างเข้าสู่พิธีหัจญ์กันแล้ว ท่านเราะสูลกล่าวว่า “แท้จริงนี่เป็นสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ลิขิตแก่ลูกสาวของอาดัม ดังนั้นจงอาบน้ำ แล้วเข้าสู่พิธีหัจญ์เสีย” แล้วเธอก็ได้กระทำ และได้ไปตามจุดต่างๆ ของภารกิจหัจญ์ จนกระทั่งเมื่อเธอสะอาดแล้ว เธอได้เวียนรอบบัยตุลลอฮ์

ภูเขาเศาะฟาและมัรวะฮ์
จากนั้นท่านเราะฮ์ลุส
คือลัลลอฮ์อะลัยฮิวะสَّلَام กล่าวแก่เธอว่า
“แท้จริงเธอได้ปลดเปลื้องทั้งจากหัจญ์และอุมเราะฮ์ด้วยแล้ว” (บันทึกโดยอัล-บุคอรี : ๓๐๕ และมุสลิม : ๒๙๒๙)

อิบนุล ก็อยยิม
ปราชญ์อาวุโสกล่าวไว้ในหนังสือ
(ตะฮะฮ์บ์สูสุนัน : ๒/๓๐๓) “หะดีษต่างๆ
ซึ่งเป็นที่เชื่อถือได้
บ่งชี้อย่างชัดเจนว่าท่านหญิงอาอิชะฮ์ได้ปร
ะกอบพิธีอุมเราะฮ์ก่อน
จากนั้นเมื่อเธอมีประจำเดือน ท่านเราะฮ์ลุส
คือลัลลอฮ์อะลัยฮิวะสَّلَام

ก็สั่งให้เธอเข้าสู่พิธีหัจญ์
จึงกลายเป็นหัจญ์แบบกิรอน
(หัจญ์พร้อมกับ อุมเราะฮ์)
และโดยเหตุนี้ท่านเราะฮ์ลุส
คือลัลลอฮ์อะลัยฮิวะสัลลัม
ได้กล่าวแก่เธอว่า
การเฆาะวาฟเวียนรอบบัยตุลลอฮ์
และการสะแอเวียนระหว่างภูเขาศะฟากับ
มัรวะฮ์
เป็นการเพียงพอแล้วสำหรับการประกอบพิ
ธีหัจญ์และอุมเราะฮ์ของเธอ”

๕. สิ่งที่สตรีจะต้องปฏิบัติขณะเข้าพิธีหัจญ์

สตรีจะปฏิบัติเยี่ยงผู้ชาย
ไม่ว่าจะเป็นการอาบน้ำ

และการทำความสะอาด โดยการขจัดขน
ผม เล็บ และกลิ่นอันไม่พึงประสงค์
เพื่อที่จะไม่ต้องทำสิ่งเหล่านั้นอีกในขณะที่
เข้าพิธีแล้ว เพราะเป็นที่ต้องห้าม
แต่ถ้าหากเธอไม่มีขน เล็บ
และกลิ่นที่ต้องขจัด ก็ไม่จำเป็นต้องทำ
เพราะเรื่องเหล่านี้ไม่ใช่เงื่อนไขของการ
อิห์รอมเข้าพิธีแต่อย่างใด
และไม่เป็นไรถ้าหากเธอจะใช้เครื่องหอมต่าง
ๆ ตามร่างกาย ซึ่งสิ่งที่ไม่มิกลิ่นฟุ้งกระจาย
เนื่องจากหะดีษ จากท่านหญิงอาอิชะฮ์
เราะฎิยัลลอฮุอันฮา

كُنَّا نَخْرُجُ مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَغَضِمَ جِبَاهَنَا
بِالْمِسْكِ عِنْدَ الْإِحْرَامِ ، فَأِذَا عَرَفْتِ إِحْدَانَا سَالَ عَلَى
وَجْهِهَا فَيَرَاهَا النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَلَا يَنْهَاهَا .

ความว่า

“พวกเราได้ออกไปพร้อมกับท่านเราะสูล
คือลัลลลอฮุ อะลัยฮิวะสัลลัม
แล้วเราได้พันหน้าผากของเราด้วยผ้าที่มี
น้ำหอม เมื่อจะเข้าพิธีอิห์รอม
และเมื่อคนหนึ่งจากพวกเรามีเหงื่อไหลออก
มา เหงื่อก็ไหลลงมาที่ใบหน้าของเธอ
แล้วท่านก็เห็นและไม่ได้ห้ามแต่อย่างใด”
(บันทึกโดยอบู ดาวูด : ๑๘๓๐)

อิมาม อัช-เซากานีย์

กล่าวไว้ในหนังสือ (นัยลุลเอาฎอร : ๕ / ๑๒)

“การนุ่งเฉยของท่านเราะสูล
คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
นั้นบ่งบอกถึงการอนุญาต

เพราะว่าท่านจะไม่นิ่งเฉยต่อสิ่งที่ไม่ถูกต้อง
”

๖. ชุดที่สวมใส่ในพิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์

เมื่อสตรีต้องการจะเข้าพิธีหัจญ์หรือ
อุมเราะฮ์
เธอจะต้องถอดบรูกุและนิกอบออก -
หากเธอสวมใส่อยู่ก่อน- บรูกุและ นิกอบ
คือ สิ่งที่ใช้นำมาปิดหน้า ซึ่งมีสองรูตรงที่ตา
ซึ่งสตรีจะมองผ่านรูทั้งสองนั้น
และบรูกุนั้นจะมิดชิดกว่านิกอบ
เนื่องจากท่านเราะฮ์ลุส
คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

«وَلَا تَنْتَقِبِ الْمَرْأَةُ»

ความว่า

“สตรีที่อยู่ในพิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์นั้นจะไม่สวมใส่ निकอบ” (บันทึกโดยอัล-บุคอรี :

๑๘๓๘)

เธอจะไม่สวมถุงมือทั้งสองข้าง แต่เธอจะปกปิดใบหน้าด้วยสิ่งที่ไม่ใช่ निकอบและบรูกอได้

โดยนำเอาผ้าคลุมศีรษะหรือเสื้อผ้ามาปิดหน้า ขณะที่ผู้ชายซึ่งมิใช่ มะหฺรอมมองมา

และเช่นเดียวกันเธอจะปิดมือทั้งสองจาก การมองของผู้ชายโดยไม่ใช้ถุงมือ

แต่โดยการเอาเสื้อผ้ามาคลุม

เนื่องจากใบหน้าและมือทั้งสองเป็นสิ่งที่ต้อง

ปกปิดมิให้เพศชายมอง
ทั้งในขณะที่อยู่ในพิธีหัจญ์และอื่นๆ

ชัยคุลอิสลาม อิบน์ ตัยมียะฮ์
กล่าวว่า “สตรีนั้นเป็นสิ่งพึงสงวน
(เอาเราะฮ์)
ด้วยเหตุนี้จึงอนุญาตให้เธอสวมใส่เสื้อผ้าที่ปก
ปิดตัวของเธอ
และใช้สิ่งของที่แบกถือเป็นร่มเงา
แต่ทว่าท่านเราะฮ์ลุส
คือลัลลอฮ์อะลัยฮิวะสَّلَام
ห้ามมิให้เธอสวมใส่ निकอบ หรือถุงมือ
(กัฟฟาซ) และหากสตรีได้นำเอาสิ่งใดมาปก
ปิดใบหน้าโดยไม่สัมผัสกับใบหน้า
ก็เป็นที่ยอนุญาตโดยมติเอกฉันท์ของปวงปร

าชญ์

และหากปกปิดด้วยเป็นสิ่งสัมผัสกับใบหน้า
ตามทัศนะที่ถูกต้องแล้ว

ถือว่าเป็นที่อนุญาตเช่นเดียวกัน

สตรีนั้นไม่ได้ถูกสั่งให้เอาผ้าคลุมหน้าแยก
ออกห่างไม่ให้ติดแนบกับใบหน้า

ไม่ว่าด้วยไม้ ด้วยมือ หรือด้วยสิ่งอื่นๆ

เพราะว่าท่านเราะสูล

คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام

ไม่ได้แบ่งแยกระหว่างใบหน้าและมือของเธอ

และทั้งสองก็เหมือนกับร่างกายของผู้ชาย

มิใช่เหมือนกับศีรษะ

และบรรดาภรรยาของท่านเราะสูล

คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام

จะปล่อยผ้าคลุมศีรษะลงมาปิดที่ใบหน้า

โดยไม่มีการคำนึงถึงเรื่องการให้ติดแนบหรือ
 ให้ออกจากใบหน้า
 และไม่มีผู้รู้คนใดเลยรายงานจากท่านเราะ
 สูล คือลลลลลลอฮูอะลัยฮิวะสัลลัม ว่า
 ท่านได้กล่าวว่า
 การเข้าพิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์ของผู้หญิงคือ
 การเปิดใบหน้าของเธอ
 แต่เป็นคำพูดของบางคนจากยุคสะลัฟเท่านั้น”

อิบนุล ก็อยยิม ได้กล่าวไว้ในหนังสือ
 (ตะฮะชีบัสสุนัน : ๒/๓๕๐)

“ไม่มีรายงานจากท่านเราะสูล
 คือลลลลลลอฮูอะลัยฮิวะสัลลัม เลยว่า
 สตรีต้องเปิดใบหน้าขณะเข้าพิธีหัจญ์และอุม

มเราะฮ์

เพียงแต่ท่านห้ามมิให้สวมใส่ निकอบ...

และเป็นที่ยืนยันว่า

แท้จริงอัสม่าฮ์ได้ปิดใบหน้าของเธอ

ขณะอยู่ในพิธี และท่านหญิงอาอิชะฮ์

เราะฎียัลลอฮุอันฮา กล่าวว่า

كَانَ الرُّكْبَانُ يَمْرُونَ بِنَا وَنَحْنُ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ
عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مُحْرِمَاتٍ فَإِذَا حَازُوا بِنَا سَدَّتْ إِحْدَانَا جِلْبَابَهَا
مِنْ رَأْسِهَا عَلَى وَجْهِهَا فَإِذَا جَاوَزُونَا كَشَفْنَا

ความว่า

“ขบวนผู้ชายได้เดินผ่านมาทางพวกเรา

ในขณะที่เราอยู่พร้อมกับท่านเราะฮ์ลุล

คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

โดยทุกคนอยู่ในพิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์

เมื่อพวกเขาเข้ามาใกล้
คนหนึ่งจากพวกเรา ก็ปล่อยเสื้อคลุมของเธอ
มาปิดหน้า โดยลงมาทางศีรษะ
ครั้นเมื่อพวกเขาได้ผ่านไป
เราก็จะเปิดมันออก (บันทึกโดยอับู ดาวูด :
๑๘๓๓)

พึงทราบเถิด โอ้สตรีผู้ศรัทธาเอ๋ย
เธอถูกห้ามไม่ให้ปกปิดใบหน้าและมือทั้งสอง
ด้วยสิ่งที่มีการตัดเย็บเป็นชุดเฉพาะ เช่น
นิกอบและถุงมือ
และแท้จริงแล้วเธอจะต้องปิดใบหน้าและมือ
ทั้งสอง
เพื่อมิให้ชายที่ไม่ได้เป็นมะหฺร็อมเห็น
โดยใช้ผ้าคลุมศีรษะ เสื้อผ้า และอื่นๆ

และแท้จริงไม่มีหลักฐานใดที่สั่งให้วางสิ่งข
องเพื่อกันมิให้ผ้าคลุมสัมผัสกับใบหน้า
ไม่ว่าด้วยไม้ และอื่นๆ

๗. อาการที่อนุญาตให้สวมใส่

อนุญาตให้สตรีที่อยู่ในพิธีหัจญ์และ
อุมเราะฮ์ สวมใส่อาการของผู้หญิง
ซึ่งไม่มีการประดับประดา
ไม่เลียนแบบอาการผู้ชาย
ไม่รู้รูปจนทำให้เห็นทรวดทรงของอวัยวะ
ต่างๆ ไม่บางจนทำให้มองเห็นทรวดทรงใน
และไม่สั้นจนไม่สามารถปิดมือและเท้าได้
แต่จะต้องเป็นอาการที่หลวม หนา
และกว้าง

อิบนุล มุนซิร ได้กล่าวใน (อัล-
มุฆนีย์ : ๓/๓๒๘) ว่า
“และปวงปราชญ์มีมติเป็นเอกฉันท์ว่าแท้จริง
สำหรับสตรีที่ทำหัจญ์และอุมเราะฮ์นั้น
เธอมีสิทธิที่จะสวมใส่เสื้อผ้า กางเกง
ผ้าคลุมศีรษะ และรองเท้าหุ้มส้น”
และไม่มีการเจาะจงให้สวมใส่เสื้อผ้าสีใดเป็น
นการเฉพาะ เช่น สีเขียวเป็นต้น
แท้จริงเธอสามารถสวมใส่สีที่ปรารถนาได้
จากสีที่อนุโลมเฉพาะสำหรับผู้หญิง เช่น
แดง เขียว หรือดำ
และอนุโลมให้เปลี่ยนอาภรณ์ได้ตามความปล
ระสงค์

๘. การกล่าวตัลบียะฮ์

หลังจากเข้าพิธีแล้ว

ส่งเสริมให้กล่าวคำตลบียะฮ์ด้วยเสียงที่ตัวเองได้ยิน อิบน์ อับดิลบัร กล่าวไว้ว่า

“ปวงปราชญ์มีมติเป็นเอกฉันท์ว่าแท้จริงแบบอย่างสำหรับสตรีในการกล่าวคำตลบียะฮ์คือจะไม่ส่งเสียงดัง

และให้เธอออกเสียงเท่าที่เธอได้ยิน

ไม่ส่งเสริมให้กล่าวเสียงดัง

เนื่องจากกลัวว่าจะเกิดความเสียหาย

และความเดือดร้อนแก่เธอ

และด้วยเหตุนี้เองการอาซานและการอิกอมะฮ์จึงไม่มีแบบอย่างให้ปฏิบัติสำหรับสตรี

ส่วนแนวปฏิบัติสำหรับสตรีในการเตือนอิมามในขณะที่ละหมาดนั้นคือการตบมือ

“ไม่ใช้การกล่าวซุบห่าน์ลลอฮ์” (อัล-มุฆนีย์ :
๒/๓๓๐-๓๓๑)

๙.

หลักปฏิบัติในการเฆาะวาฟเวียนรอบบัยตุลล ลอฮ์

ในการเฆาะวาฟเวียนรอบบัยตุลล
ฮ์นั้น สตรีจะต้องมีการปกปิดอย่างมิดชิด
ลดเสียง ลดสายตา

และไม่ไปเบียดเสียดกับผู้ชาย

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่ออยู่ที่มุหมินดำหรือมุ
มยะมะนี

การพยายามเวียนรอบบัยตุลลลอฮ์บริเวณส่วน
นไกลสุดของลาน

โดยไม่เบียดเสียดกับผู้ชายนั้นย่อมประเสริฐ

กว่าการเวียนในส่วนที่ใกล้สุดกับกะอับะฮฺ
พร้อมกับมีการเบียดเสียด
เพราะการเบียดเสียดกับผู้ชายเป็นสิ่งที่ต้อง
ห้าม เนื่องจากความปั่นป่วนจะเกิดขึ้น

ส่วนการอยู่ใกล้กับกะอับะฮฺและการ
จูบхинดำนั้น เป็นการกระทำที่ส่งเสริม
ในกรณีที่มีความสะดวกเท่านั้น
และเธอจะต้องไม่กระทำการที่ต้องห้ามเพื่อ
ให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ศาสนาส่งเสริม
แต่ในสภาพที่มีการเบียดเสียดนั้น
การจูบхинดาก็ไม่เป็นที่ส่งเสริมแก่เธอ
เมื่อมาถึงแนวเขตของхинด่า
ก็ให้เธอชี้ไปยังхинด่า

อิมาม อัน-นะวะวี๋ย กล่าวไว้ในหนังสือ (อัล-มััจญ์มูอ : ๘/๓๗) ว่า
“บรรดาสหายนของเรา (ปราชญ์ในสายอัช-ชาฟีอีย้) ได้กล่าวว่า
“ไม่ส่งเสริมให้สตรีจูบและสัมผัสหินด้านนอกจากในตอนทีลานเวียนว่างเท่านั้นจะเป็นเวลากลางคืนหรือเวลาอื่นๆ เพราะจะเกิดอันตรายแก่พวกเธอเองและเป็นอันตรายต่อคนอื่นด้วยๆ”

และอิบนุ กุดามะฮฺ ได้กล่าวไว้ในหนังสือ (อัล-มุฆนีย้ : ๓/ ๓๗) ว่า
“ส่งเสริมให้สตรีทำการเวียนรอบบัยตุลลอฮฺในเวลาค้ำคืน

เพราะเป็นการปกปิดที่ดียิ่งสำหรับเธอ
และการแก่งแย่งจะน้อยกว่า
เธอสามารถเข้าไปใกล้บัลย์ตุลลอฮ์
และสามารถสัมผัสหิญาบได้”

๑๐. เดินภูษาวาฟและสะแอโดยไม่ต้องวิ่ง

อิบนุ กุดามะฮ์ กล่าวว่า

"การภูษาวาฟและสะแอ (เดินเวียน)
ของสตรีนั้นคือการเดินอย่างเดียวไม่ต้องวิ่ง
อิบนุ ล มุนซิรฺ กล่าวว่า
“ปวงปราชญ์มีความเห็นพ้องต้องกันว่า
ไม่มีการวิ่งเหยาะๆ
สำหรับสตรีในการภูษาวาฟและสะแอ และ
ไม่จำเป็นที่พวกเธอจะต้องสวมใส่ผ้าอิหฺรอม
พาดเฉียง (อิฎฎิบาอ)

เนื่องจากหลักการเดิมของการวิงเหยาะๆ และการใส่ผ้าอิห์รอมพาดเฉียงนั้น เป็นการแสดงออกถึงความเข้มแข็ง และการแสดงออกเช่นนั้นมิได้มีเป้าหมายไปยั้งสตรี

แต่เป้าหมายสำหรับสตรีคือการปกปิด และในการวิงเหยาะๆ และใส่ผ้าอิห์รอมพาดเฉียงอาจจะเป็นเหตุ นำไปสู่การเผยเอาเราะฮ์” (อัล-มุฆนีย์ : ๓/๓๙๔)

๑๑.

พิธีกรรมหัจญ์ที่ผู้มีประจำเดือนปฏิบัติได้และห้ามปฏิบัติ

สตรีที่มีประจำเดือนให้ปฏิบัติพิธีกรรม
หัจญ์ได้ทุกประการ
ได้แก่การเจตนาเข้าพิธี/อิห์รอม
การไปกุฟ ญ อะเราะอะพะฮ์ การค้ำแรม ญ
มุซตะลียะฮ์ การขวางเสาหิน
ยกเว้นการเฆาะวาฟเวียนรอบบัยตุลลอฮ์จน
กว่าจะสะอาด เพราะท่านเราะสุล
คือลัลลลอฮ์ อะลัยฮิวะสَّلَام
ได้กล่าวแก่ท่านหญิงอาอิชะฮ์
เราะฎียัลลอฮุอันฮา
ขณะที่เธอมีประจำเดือนว่า

«أَفْعَلِي مَا يَفْعَلُ الْحَاجُّ غَيْرَ أَنْ لَا تَطُوفِي بِالْبَيْتِ حَتَّى
تَطْهُرِي»

ความว่า “จงปฏิบัติเยี่ยงคนทำหัจญ์
เพียงแต่เธอจะต้องไม่เวียนรอบบัยตุลลอฮ์จนกว่าเธอจะสะอาด”(บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์
: ๓๐๕, ๕๕๔๘ และมุสลิม : ๒๙๒๙)

และในสายรายงานของมุสลิม กล่าวว่า

«فَأَقْضِي مَا يَقْضِي الْحَاجُّ غَيْرَ أَنْ لَا تَطُوفِي بِالْبَيْتِ
حَتَّى تَغْتَسِلِي»

ความว่า “จงปฏิบัติเยี่ยงผู้ประกอบพิธีหัจญ์
เพียงแต่เธอจะต้องไม่เวียนรอบบัยตุลลอฮ์จนกว่าจะได้อาบน้ำชำระล้างร่างกาย”
(บันทึกโดยมุสลิม : ๒๙๑๐)

อิมาม อัช-เชากานีย์ ได้กล่าวไว้ในหนังสือ
(นัยลุลเอาฎอร : ๕/๔๙) ว่า

“หะดีษบทนี้เป็นที่ประจักษ์ชัดว่า
ห้ามมิให้สตรีที่มีประจำเดือนทำการอาบน้ำ
ฟเวียนรอบบัยตุลลอฮ์
จนกว่าเลือดของเธอจะหยุดและได้อาบน้ำ
ชำระล้างร่างกายแล้ว
และการห้ามได้บ่งบอกถึงความเป็นโมฆะที่
หมายถึงการใช้ไม่ได้ ดังนั้น
การเวียนรอบบัยตุลลอฮ์ของสตรีที่มีประจำ
เดือนนั้น เป็นสิ่งที่ใช้ไม่ได้
ซึ่งเป็นคำกล่าวของบรรดาผู้รู้ส่วนมาก”

สตรีที่มีประจำเดือนจะยังไม่มีการสะ
แอะระหว่างเศาะฟาและมัรวะฮ์
เนื่องจากการสะเอนั้นต้องทำหลังจากการ
อาบน้ำเท่านั้น

(ฎะอ์วาฟุกุดุมหรือฎะอ์วาฟอิฟาฎะฮ์
ทั้งสองเป็น ฎะอ์วาฟภาคบังคับ)

เพราะท่านเราะสุล

คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام

ไม่เคยสะเอนอกจากหลังการฎะอ์วาฟเท่า
นั้น

อิمام อัน-นะวะวีญ์

ได้กล่าวไว้ในหนังสือ (อัล-มััจญ์มูอ ๘/๘๒)

ว่า “ประเด็นปัญหา

หากเขาสะเอนก่อนที่จะฎะอ์วาฟ การ

สะเอนของเขาจะใช้ไม่ได้ตามทัศนะของเรา

และเป็นทัศนะของผู้รู้ส่วนมาก

และเราเคยนำเสนอจาก อัล-มาวัรดียว่า

เขาได้รายงานมติเอกฉันท์ของปวงปราชญ์

ในเรื่องดังกล่าว ซึ่งเป็นทัศนะของ อิมาม
มาลิก, อับู หะนีฟะฮ์ และอะหฺมัด

อิบนุล มุนซิร

ได้เล่าจากอะฏอ์และบางคนจากนักวิชาการ
รหะดีษว่า

“การสะแอก่อนฎะวาฟนั้นใช้ได้”

บรรดาสหายนของเรา (ของอัน-นะวะวีย์)

ได้เล่าจากอะฏอ์และดาวูด

หลักฐานของเราคือ ท่านเราะฮ์ลุล

คือลัลลลอฮ์อะลัยฮิวะสَّلَام

ทำการสะแอหลังจากฎะวาฟ และกล่าวว่า

«لَتَأْخُذُوا مَنَاسِكَكُمْ»

ความว่า

“จงยึดแบบอย่างของฉันในการทำหัจญ์ของพวกท่าน” (บันทึกโดยมุสลิม : ๑๓๒๔)

ส่วนหะดีษของอุสามะฮ์ อิบนุ ซะริก
กล่าวว่า

قَالَ خَرَجْتُ مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حَاجًّا فَكَانَ
النَّاسُ يَأْتُونَهُ ، فَمِنْ قَائِلٍ : يَا رَسُولَ اللَّهِ سَعَيْتُ قَبْلَ أَنْ
أَطُوفَ ، أَوْ أَخَرْتُ شَيْئًا ، أَوْ قَدَّمْتُ شَيْئًا ؟ فَكَانَ يَقُولُ
لَهُمْ : لَا حَرَجَ ، لَا حَرَجَ ، إِلَّا عَلَى رَجُلٍ اقْتَرَضَ
عِرْضَ رَجُلٍ مُسْلِمٍ وَهُوَ ظَالِمٌ ، فَذَلِكَ الَّذِي حَرَجَ وَهَلَكَ .

ความว่า

“ฉันได้ออกไปทำหัจญ์พร้อมกับท่านศาสน
ทูตของอัลลอฮ์
แล้วผู้คนที่ทั้งหลายก็มาหาท่าน

บางคนกล่าวว่า

โ้ท่านศาสนทูตของอัลลอฮ์

ฉันสะแอก่อนแฐาะวาฟ หรือทำลิ่งนั้นก่อน

ทำลิ่งนี้หล้ง แล้วท่านก็ตอบว่า

“ไม่เป็นบาปแต่อย่างใดนอกจากผู้ที่ทำลาย
ชื่อเสียงของมุสลิม โดยที่เขาเป็นผู้ธรรม
นั้นแหละคือผู้ที่หายนะและมีบาป”

(บันทึกโดยอบู ดาวูด : ๑๖๙๕)

ด้วยสายสืบที่ถูกต้อง

ผู้รายงานหะดีษทุกคนเป็นผู้รายงานของ

อัล-บุคอรีย์และมุสลิม นอกจากอุสามะฮ์

อิบนุ ชะริก

เขาคือเศาะหาบะฮ์ของท่านเราะสูล

คือลัลลอฮ์อะลัยฮิวะสَّلَام

และหะดีษบทนี้มีความเป็นไปได้ตาม
การอธิบายของอัล-ค็อฏฏอบีย์
และท่านอื่นๆ ว่า
"การสะแอก่อนเงาะวาฟนั้น
คือการสะแอหลังจากเงาะวาฟกุดุม
(เงาะวาฟเมื่อมาถึง
ซึ่งเป็นเงาะวาฟอุมเราะฮ์
หรือเงาะวาฟของหัจญ์กิรอน หรืออิฟรอด)
ไม่ใช่เงาะวาฟอิฟาเงาะฮ์ (เงาะวาฟหัจญ์)
– จบการอ้างคำพูดของ อัน-นะวะวียี

ชัยค์มุหัมมัด อัล-อะมีน อัช-ชันกีฎีย์
ได้กล่าวไว้ในหนังสือ (อ็ฏวาว์ อัล-บะยาน :
๕/๒๕๒) “พึงทราบเถิดว่า
แท้จริงทัศนะของนักวิชาการส่วนมากคือกา

รสะแจะใช้ไม่ได้

นอกจากหลังการฎาะวาฟเท่านั้น

ถ้าหากว่าเขาสะแก่อนฎาะวาฟ

แน่นอนการสะแของเขาที่ใช้ไม่ได้

ตามทัศนะของนักวิชาการส่วนมาก

ซึ่งได้แก่ อิมามทั้งสี่ท่าน อัล-มาวัรดีย

และท่านอื่นๆ

ได้รายงานมติเอกฉันท์ของปวงปราชญ์ใน

เรื่องดังกล่าว” หลังจากนั้น ชัยค์อัช-

ชันก็ฎียได้อ้างคำพูดของอัน-นะวะวีย

ดังที่กล่าวก่อนนี้

และชัยค์ได้ชี้แจงเกี่ยวกับหะดิษของ อิบนุ

ชะริก โดยอธิบายคำที่ว่า สะแก่อน

ฎาะวาฟนั้นคือสะแก่อนฎาะวาฟอิฟาฎะ

ฮ์ (ฎาะวาฟหัจญ์)

ซึ่งเป็นรูกนหลักสำคัญของหัจญ์ และก็ไม่ได้ขัดแย้งว่าเขาสะแอหลังเภาะวาฟกุดุมซึ่งมิใช่รูกนของหัจญ์”

อิบนุ กุดามะฮ์

ได้กล่าวไว้ในหนังสือ (อัล-มุฆนีย์ : ๕/๒๔๐)

“การสะแอนั้นอยู่หลังการเภาะวาฟ การสะแอจะใช้ไม่ได้นอกจากจะต้องเภาะวาฟก่อน ดังนั้นหากเขาทำการสะแอก่อนก็ใช้ไม่ได้ นี่คือทัศนะของมาลิก อัช-ชาฟีอีญ์ และสหายของอบูหะนีฟะฮ์ ส่วนอัล-อะฆอธ์ กล่าวว่าใช้ได้ และมีรายงานจากอะหฺมัดว่า ถือว่าใช้ได้หากเขาลืม และใช้ไม่ได้หากเขาตั้งใจ

เนื่องจากเมื่อท่าน เราะสุล
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
ถูกถามเกี่ยวกับการกระทำก่อนและหลัง
ในขณะที่ขาดความรู้และลืม ท่านก็กล่าวว่า
“ไม่เป็นบาปแต่ประการใด”

และต้องให้น้ำหนักกับทัศนะที่หนึ่ง
เนื่องจากท่านเราะสุล
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
ได้สะแอหลังจากฎะวาฟ และได้กล่าวว่า
“จงยึดแบบอย่างของฉันในการทำหัจญ์ของ
พวกท่าน”

จากที่กล่าวมาเป็นที่รับรู้ได้ว่า
แท้จริงหะดีษที่ถูกอ้างเป็นหลักฐานว่าการสะ
แอก่อนการฎะวาฟใช้ได้นั้น

ในหะดีษไม่มีสิ่งใดที่เป็นหลักฐาน
เนื่องจากมีความเป็นไปได้หนึ่งจากสองประ
การนี้

หนึ่ง

อาจจะเกี่ยวกับผู้ที่สะอ่อก่อนฎะวาฟอิฟา
ฎะฮ์

และเขาได้สะอ่เพื่อฎะวาฟกุดุมมาแล้ว
ดังนั้นการสะอ่ของเขาจึงอยู่หลังจากฎะวา
ฟนั่นเอง

สอง

หรือมีความเป็นไปได้ว่าหะดีษจำกัดเฉพาะ
สำหรับผู้ที่ไม่รู้หรือลืมโดยมิได้ตั้งใจ
และที่ฉันได้อธิบายยาวในปัญหานี้
เพราะในปัจจุบันได้มีผู้เชี่ยวชาญปัญหาศาสนา

ว่า อนุญาตให้สะอ่อก่อน ฎาะวาฟได้
อัลลอฮฺลมุสตะอาน

คำเตือน

หากสตรีได้ฎาะวาฟเสร็จแล้ว
จากนั้นเธอก็มีประจำเดือน
ในสภาพเช่นนี้เธอจะทำการสะอ่อได้
เนื่องจากการ
สะอ่อนั้นไม่มีเงื่อนไขว่าจะต้องมีความสะอ
ด

อิบนุ กุดามะฮฺ กล่าวใน (อัล-มุฆนีย์
: ๕/๒๔๖) ว่า

นักวิชาการส่วนมากมีความเห็นว่า
ความสะอาดไม่ใช่เงื่อนไขของการสะอ
และส่วนหนึ่งจากผู้รู้ที่มีทัศนะเช่นนี้ คือ

อะฏอ์, มาลิก, อัช-ชาฟีอี , อับู เซาร
และสหายของอับู หะนีฟะฮ์

อับู ดาวูดได้กล่าวว่า “ฉันได้ยินอะหฺมัด บิน
หับบ์ล กล่าวว่า “เมื่อสตรีได้เฎาะวาฟแล้ว
หลังจากนั้นเธอมีประจำเดือน ก็ให้เธอสะเแ
จากนั้นเธอก็ออกเดินทางกลับภูมิลำเนา”

และมีรายงานจากท่านหญิงอาอิชะ
ฮ์ และอุมมุ สะละมะฮ์ ทั้งสองได้กล่าวว่า

«إِذَا طَافَتِ الْمَرْأَةُ بِالْبَيْتِ ثُمَّ صَلَّتْ رَكَعَتَيْنِ ثُمَّ حَاضَتْ
فَلْتَطُفْ بَيْنَ الصَّافَا وَالْمَرْوَةِ»

ความหมาย

“เมื่อสตรีได้เฎาะวาฟและละหมาดสองร็อกอ
ะฮ์แล้ว (สุนนะฮ์หลังเฎาะวาฟ)

จากนั้นเธอมีประจำเดือน
เธอก็จึงสะแอะระหว่างเคาะฝาและม้ระฮตต่อ
ไปได้” (บันทึกโดยอัล-อษรอม
ถ่ายทอดโดยอิบน์ อบี ซัยบะฮ : ๑๔๓๗๖)

๑๒.

อนุโลมให้สตรีออกจากมุชตะลียะฮ์ก่อน

อนุญญาตให้สตรีและคนอ่อนแอออกจาก
มุชตะลียะฮ์ก่อนคนทั่วไป
หลังจากที่ดวงจันทร์ได้หายไปจากขอบฟ้า
แล้ว
และอนุญญาตให้ขว่างเสาหินต้นแรกเมื่อได้
ไปถึงมีนา
อันเนื่องจากเกรงว่าเธอจะได้รับความเดือด
ร้อนจากความแออัด

อิบนุ กุฎามะฮฺ ได้กล่าวไว้ใน (อัล-
มุฆนีย์ : ๕/๒๘๖) ว่า
“ไม่เป็นไรในการที่จะให้คนอ่อนแอและกลุ่ม
มสตรีได้ออกจาก มุชตะลีพะฮ์ก่อน”
และส่วนหนึ่งจากผู้ที่ทำให้คนในครอบครัวที่อ่อน
แอได้ออกก่อน ได้แก่ อับดุลเราะห์มาน
บิน เอาฟ และท่านหญิง อาอิชะฮ์
และผู้ที่มีทัศนะเช่นนี้ คือ อะฎอฮ์, อัช-
เชารีย์, อัช-ซาฟีอีย์, อับู เซารุ
และสหายของอับู หะนีพะฮ์
และเราไม่ทราบว่ามีผู้ใดมีความเห็นขัดแย้ง
เพราะว่าในการให้ออกก่อนนั้นเป็นการผ่อน
ปรนแก่พวกเขา
และป้องกันความลำบากที่เกิดจากการแออัด

และเป็นการตามแบบอย่างของท่านเราะสูล
คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม”

อิมาม อัช-เซากานีย์

ได้กล่าวไว้ในหนังสือ (นัยลุลเอาฎอร :
๕/๗๐) ว่า หลักฐานต่างๆ ได้บ่งชี้ว่า
เวลาของการขว้างเส้าหินนั้นคือหลังจากดวง
อาทิตย์ขึ้น

สำหรับผู้ที่ไม่ได้รับการผ่อนปรนแก่เขา
และสำหรับผู้ที่ได้รับการผ่อนปรน เช่น
บรรดาสตรีและผู้ที่อ่อนแอก็อนุโลมให้ขว้าง
ก่อนหน้านั้นได้”

อิมาม อัน-นะวะวี

ได้กล่าวไว้ในหนังสือ (อัล-มััจญ์มูอ :
๘/๑๒๕) ว่า “อัช-ซาฟีฮีย์

และบรรดาสหายของเรา กล่าวว่า
แบบอย่างของท่านเราะสูล
คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
คือให้นำบรรดาสตรีและผู้ที่ย่อแอออกจาก
มุชตะลีฟะฮ์สู่มีนาก่อน
หลังจากที่เลยเที่ยงคืนไปแล้ว
เพื่อให้พวกเขาจะได้ขว่างเส้าหินต้นแรกก่อน
ที่จะมีการแออัดของผู้คน” -
หลังจากนั้นเขา (อัน-นะวะวียฺ)
ได้ยกหลักฐานจากหะดีษมาอ้างอิง

๑๓. การตัดผมของสตรี

สตรีจะตัดผมของเธอในการประกอบ
พิธีหัจญ์และ
อุมเราะฮ์โดยตัดส่วนปลายของเส้นผมปริมา

ณข้อนี้ว่ามีส่วนบน
และไม่อนุญาตให้โกนศีรษะ

อิบนุ กุดามะฮฺ กล่าวใน (อัล-มุฆนีย์
: ๕/๓๑๐) ว่า

“และสิ่งที่ถูกบัญญัติแก่สตรีนั้นคือการตัดผม
ไม่ใช่การโกน

ซึ่งไม่มีความขัดแย้งอันใดในเรื่องดังกล่าว
อิบนุล มุนซิร กล่าวว่า

“ปวงปราชญ์มีมติเป็นเอกฉันท์ในเรื่องนี้
เนื่องจากการโกนศีรษะสำหรับสตรีนั้นเป็น
การทำให้เสียโฉม” มีหะดีษจาก อิบนุ
อับบาส เราะฎียัลลอฮุอันฮุ ท่านเราะสูล
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

«لَيْسَ عَلَى النِّسَاءِ حَلْقٌ إِنَّمَا عَلَى النِّسَاءِ التَّقْصِيرُ»

ความว่า

“ไม่มีการโกนศีรษะสำหรับบรรดาสตรี
แท้จริงสำหรับพวกเธอคือมีการตัดเท่านั้น”
(บันทึกโดยอบู ดาวูด : ๑๙๘๔)

และจากอะลี เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่า

نَهَى رَسُولُ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - أَنْ تَخْلُقَ الْمَرْأَةُ
رَأْسَهَا

ความว่า “ท่านเราะสูล
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
ได้ห้ามมิให้สตรีโกนศีรษะของเธอ”
(บันทึกโดยอัต-ติรมิซีย์ : ๙๑๔)

อิมาม อะหฺมัด กล่าวว่า

“ให้เธอตัดออกจากทุกเปี้ยว

ปริมาณหนึ่งข้อนิ้วมือส่วนบน”
ซึ่งเป็นทัศนะของอิบนุ อุมร์, อัช-ชาฟีอี, อิสะฮาก และอบู เซาร

และอบู ดาวูด กล่าวว่า
“ฉันได้ยินอิมามอะหมัดถูกถามเกี่ยวกับสตรี
ว่าเธอจะตัดผมทั่วศีรษะใช่หรือไม่?
ท่านตอบว่า ใช่
โดยที่เธอรวบผมของเธอไปยังท้ายทอย
แล้วตัดปลายผมประมาณหนึ่งข้อนิ้วมือ”

อิมาม อัน-นะวะวี ได้กล่าวใน (อัล-
มััจญ์มูอ : ๘/๑๕๐,๑๕๔) ว่า
“ปวงปราชญ์มีมติเป็นเอกฉันท์ว่า
สตรีมิถูกสั่งให้โกนศีรษะ
แต่หน้าที่ของเธอ นั่นคือการตัดผมบนศีรษะ

ของเธอ...เพราะการโกนเป็นสิ่งที่ถูกอูตริในศาสนาสำหรับพวกเธอ และทำให้เสียโฉม”

๑๔.

การเปลื้องอิหฺรอมของสตรีที่มีประจำเดือน

เมื่อสตรีที่มีประจำเดือนได้ขว่างเสา
หินตันแรก(ญัมเราะฮ์ ฮะเกาะบะฮ์)
และได้ตัดผมของเธอแล้ว
เธอก็สามารถปลดเปลื้อง(ตะหฺลุล)จากพิธี
หัจญ์ได้
และสิ่งที่เคยต้องห้ามปฏิบัติเกี่ยวกับการทำ
หัจญ์ก็จะกลายเป็นที่อนุญาต
เพียงแต่เธอยังไม่เป็นที่อนุญาตสำหรับสามี
ดังนั้น จึงไม่อนุญาตให้มีเพศสัมพันธ์
จนกว่าเธอจะได้แกะวาฟอิฟาแกะฮุเสียก่อน

น ถ้าหากมีเพศสัมพันธ์ในระหว่างนั้น ก็จำเป็นที่เธอจะต้องจ่ายค่าชดเชย คือการเชือดแพะหรือแกะหนึ่งตัวที่มักกะฮฺ อดยแจกจ่ายให้แก่ผู้ขัดสนในเขตมักกะฮฺ เพราะว่าการกระทำดังกล่าวได้เกิดขึ้นหลังจากการปลดเปลื้องครั้งที่หนึ่งแล้ว

๑๕.

มีประจำเดือนหลังจากภาวะวาฟอิฟาภาวะฮฺ

เมื่อสตรีมีประจำเดือนหลังจากภาวะวาฟอิฟาภาวะฮฺแล้ว เธอสามารถเดินทางเมื่อไหร่ก็ได้ตามความประสงค์ และเธอไม่ต้องภาวะวาฟอ์ลา(วะดาอ)อีกต

อไป เนื่องจากหะดีษของท่านหญิง อาอิชะฮ์
เราะฎีลลอฮ์อันฮา กล่าวว่า

أَنَّ صَفِيَّةَ بِنْتَ حُبَيْبٍ زَوْجَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
حَاضَتْ فَذَكَرْتُ ذَلِكَ لِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
فَقَالَ: «أَحَابِسُنُنَا هِيَ؟»، قُلْتُ إِنَّهَا قَدْ أَفَاضَتْ قَالَ: «فَلَا
إِذْنَ»

ความว่า เศาะฟียะฮ์ บินตุ หุัยบ์

ได้มีประจำเดือนหลังจากภาวะวาฟอิฟาภาวะ
ฮแล้ว

ฉันจึงบอกเรื่องดังกล่าวแก่ท่านเราะฮ์ลุล

คือลลลอฮ์อะลัยฮิวะสَّلَام

แล้วท่านเราะฮ์ลุลก็กล่าวว่า

“เธอจะมาขัดขวางเรามิให้กลับมะดีนะฮ์หรือ
อ?” ฉัน(อาอิชะฮ์)กล่าวว่า

โอ้ท่านเราะสูลลอฮ์ แท้จริงเธอได้เข้าสู่มัจกะฮ์และฎะวะวาฟอิฟาฎะฮ์เสร็จเรียบร้อยแล้ว

และมีประจำเดือนหลังจากฎะวะวาฟอิฟาฎะฮ์ ท่านเราะสูล คือลัลลอฮ์อะลัยฮิวะสَّلَام กล่าวว่่า “ถ้าเช่นนั้นก็ให้เธอเดินทางได้”
(บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์ : ๑๗๓๓ และมุสลิม : ๓๒๐๙)

และจากอิบนุ อับบาส เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่่า

أَمَرَ النَّاسُ أَنْ يَكُونَ آخِرُ عَهْدِهِمْ بِالْبَيْتِ ، إِلَّا أَنَّهُ خُفِّفَ
عَنْ الْمَرْأَةِ الْحَائِضِ

ความว่่า

“ผู้คนที่ทั้งหลายถูกใช้ให้ทำภารกิจสุดท้ายพ

วกของเขาด้วยการแฉะวาฟบัยตุลลอฮ์
เพียงแต่ถูกผ่อนปรนให้แก่สตรีที่มีประจำเดือน” (บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์ : ๑๗๕๕
และมุสลิม : ๓๒๐๗)

และมีรายงานจากอิบนุ อับบาส
เราะฎียัลลอฮุอันฮุ เช่นเดียวกัน กล่าวว่า

رَخَّصَ لِلْحَائِضِ أَنْ تَصْدُرَ قَبْلَ أَنْ تَطُوفَ إِذَا كَانَتْ قَدْ
طَافَتْ فِي الْإِفَاضَةِ

ความว่า “ท่านเราะสูล
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
ได้ผ่อนปรนแก่สตรีที่มีประจำเดือนให้ออก
เดินทางก่อนที่จะแฉะวาฟอ์ลา
เมื่อเธอได้แฉะวาฟอิฟาแฉะฮ์แล้ว”
(บันทึกโดยอะหฺมัด : ๓๕๐๕)

อิมาม อัน-นะวะวียีได้กล่าวใน (อัล-มััจญ์มูอ : ๘/๒๘๑) อิบнул มุนซิร กล่าวว่า
“และบรรดาผู้รู้ทั่วไปก็ได้กล่าวเช่นนี้
ส่วนหนึ่งจากพวกเขาได้แก่ มาลิก, อะห์มัด,
อิสฮาก, อับดู เชาร, อับดู หะนีฟะฮ์
และท่านอื่นๆ”

อิบนุ กุดามะฮ์ (อัล-มุฆนีย์ : ๓/๖๕)
กล่าวว่า
“นี่คือทัศนะของบรรดานักนิติศาสตร์อิสลาม
ส่วนมากจากเมืองต่างๆ
และกล่าวว่า...บทบัญญัติเกี่ยวกับผู้ที่มีเลือด
หลังคลอด
ก็เหมือนกับบทบัญญัติที่เกี่ยวกับผู้ที่มีประจำ
เดือน เพราะบัญญัติต่างๆ

เกี่ยวกับเลือดหลังคลอด
คือบทบัญญัติของเลือดประจำเดือนในสิ่งที่
บังคับ และสิ่งที่ไม่ต้องทำ”

๑๖. การเยือนมัสญิดนะบะวี

ส่งเสริมให้สตรีไปเยือนมัสญิดนะบะ
วี ณ

นครมะดีนะฮ์เพื่อละหมาดและทำการเคารพ
ภักดีต่างๆ (ไปพร้อมกับมะห์ร็อม)

แต่ไม่อนุญาตให้เยี่ยมสุสานของท่านเราะสุ
ล คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام

เนื่องจากเธอถูกห้ามจากการเยี่ยมสุสาน

ชัยค์มุหัมมัด บิน อิบรอฮีม อาล อัช-
ชัยค์

ผู้ชี้ขาดปัญหาศาสนาแห่งประเทศไทยซาอูดิอา
ระเบีย กล่าวว่า
“ความถูกต้องในประเด็นนี้คือห้ามมิให้สตรีเ
เยียมสุสานของท่านเราะสูล คือลัลลอฮ์
อะลัยฮิวะสัลลัม
เนื่องจากเหตุผลสองประการ

หนึ่ง

ความครอบคลุมของหลักฐานที่ห้าม
และเมื่อมีหลักฐานที่ครอบคลุมแล้ว
ก็ไม่อนุญาตแก่คนใดมาหาข้อยกเว้น
นอกจากจะมีหลักฐานอื่นมารองรับ
อีกประการหนึ่งก็คือ
เหตุผลที่ห้ามเยียมสุสานก็ยังคงมีอยู่” (ดู
มััจญ์มูอะฟะตาวา : ๓ / ๒๓๙)

ชัยค์ अबดุลอะซีซ บิน บาซ

กล่าวไว้ในหนังสือการทำหัจญ์ของท่าน

เมื่อกล่าวถึงการเยี่ยมสุสาน

สำหรับคนที่เยี่ยมมัสญิดนะบะวีว่า

“การเยี่ยมสุสานถูกบัญญัติเฉพาะสำหรับผู้ชายเท่านั้น

ส่วนสตรีไม่มีบทบัญญัติให้เยี่ยมสุสานเลย

ดังที่มียืนยันจากท่านเราะสูล

คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام

ว่าท่านสาปแช่งบรรดาสตรีที่เยี่ยมสุสาน

และผู้สร้างมัสญิดและประดับไฟบนสุสาน

ส่วนการมุ่งไปยังมะดีนะฮ์เพื่อละหมาดในมัสญิดของท่านเราะสูล

คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام

และเพื่อทำการกั๊กดีอื่นๆ นั้น

และเพื่อทำการกั๊กดีอื่นๆ นั้น

ถูกบัญญัติให้แก่ทุกคน” (อัต-ตะหีกีก วัล-อิฎอห : หน้า ๑๙)

บทที่ ๙ บัญญัติว่าด้วยการเป็นสามีภรรยา และการสืบสภาพ

อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿ وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوا إِلَيْهَا
وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةً إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ
يَتَفَكَّرُونَ ﴿ ۲۱ ﴾ [الروم: ۲۱]

ความว่า “และส่วนหนึ่งจากสัญญาณต่างๆ
แห่งอาณาภาพของพระองค์
คือพระองค์ได้ทรงสร้างคู่ครองแก่พวกเจ้า
ซึ่งมาจากพวกเจ้าเอง

เพื่อพวกเขาจะได้มีความสุขกับพวกเขา
และพระองค์ได้ทรงทำให้มีขึ้นระหว่างหมู่พว
กเจ้า ซึ่งความรักและความเมตตา
แท้จริงในสิ่งดังกล่าวนั้น
ย่อมเป็นสัญญาณต่างๆ
สำหรับกลุ่มชนที่ใคร่ครวญ” (อฺร-รุม : ๒๑)

﴿ وَأَنْكِحُوا الْأَيْمَىٰ مِنْكُمْ وَالصَّالِحِينَ مِنْ عِبَادِكُمْ وَإِمَائِكُمْ
إِنْ يَكُونُوا فُقَرَاءَ يُغْنِهِمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَاللَّهُ وَسِيعٌ عَلِيمٌ ۝ ۳۲
﴿ [النور : ۳۲]

ความว่า

“และจงสมรสให้แก่ผู้เป็นโสดจากหมู่พวกเขา
เจ้า

และบรรดาคนดีจากทาสชายและทาสหญิง
ของพวกเขา หากพวกเขาอยากจน

อัลลอฮ์จะทำให้พวกเขาั่งมี
ด้วยความโปรดปรานของพระองค์
และอัลลอฮ์ ทรงเป็นผู้กว้างใหญ่ไพศาล
ทรงรอบรู้เสมอ” (อัน-นุร : ๓๒)

อิมาม อิบน์ กะซีรฺ กล่าวว่า
“นี่คือคำสั่งให้จัดการสมรส แท้จริง
ผู้รู้กลุ่มหนึ่งมีความเห็นว่า
การสมรสนั้นเป็นภาคบังคับแก่ผู้ที่มีความสา
มารถ โดยยึดหลักฐานจากหะดีษที่ว่า

«يَا مَعْشَرَ الشَّبَابِ مَنْ اسْتَطَاعَ مِنْكُمُ الْبَاءَةَ فَلْيَتَزَوَّجْ فَإِنَّهُ
أَغْضُ لِلْبَصْرِ وَأَحْصَنُ لِلْفَرْجِ وَمَنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَعَلَيْهِ
بِالصَّوْمِ فَإِنَّهُ لَهُ وَجَاءٌ»

ความว่า “โอ้บรรดาคนหนุ่มทั้งหลาย
ผู้ใดจากหมู่พวกเจ้าถึงวัยที่สามารถมีเพศส

มพันธ์และค่าใช้จ่ายในการสมรส
เขาจึงทำการสมรส
เพราะการสมรสนั้นทำให้ลดสายตาจากการ
มองสิ่งต้องห้าม
และรักษาอวัยวะเพศให้บริสุทธิ์ยิ่งกว่า
และผู้ใดไม่มีความสามารถ เขาจึงถือศีลอด
เพราะการถือศีลอดนั้นเป็นสิ่งป้องกันสำหรับ
เขา” (บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์ : ๕๐๖๕
และมุสลิม : ๓๓๘๔ จากอิบนุ มัสอูด)

หลังจากนั้นท่านได้กล่าวถึงการสมร
สว่าเป็นสาเหตุของความมั่งมี
โดยยึดหลักฐานที่ว่า

(إِنْ يَكُونُوا فُقَرَاءَ يُغْنِهِمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ) [النور : ๓๒]

ความว่า “หากพวกเขาอยากจน
อัลลอฮ์จะทำให้พวกเขามั่งมี
ด้วยความโปรดปรานของพระองค์” (อัน-
นุร : ๓๒)

และมีรายงานจาก อบู บักร อัศ-
ชิดดีก เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่า
“ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังอัลลอฮ์ในการสมร
สตามที่พระองค์ทรงสั่งใช้
แล้วพระองค์จะให้ความมั่งมีที่พระองค์สัญญา
ไว้แก่พวกท่านได้ลุล่วง อัลลอฮ์ตรัสว่า

(إِنْ يَكُونُوا فُقَرَاءَ يُغْنِهِمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ) [النور : ๓๒]

ความว่า “หากพวกเขาอยากจน
อัลลอฮ์จะทำให้พวกเขามั่งมี

ด้วยความโปรดปรานของพระองค์” (อัน-
นุร : ๓๒)

และมีรายงานจากอิบน์ มัสอูด
เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าววา
“ท่านทั้งหลายจงแสวงหาความมั่งมีในการ
แต่งงานเถิด อัลลอฮฺตรัสวา
หากวาพวกเขาอยากจน
อัลลอฮฺจะทำให้พวกเขามั่งมี
ด้วยความโปรดปรานของพระองค์
และอัลลอฮฺทรงกว้างใหญ่ไพศาล
ทรงรอบรู้เสมอ” (รายงานโดยอิบน์-ญะร็ร)
และในทำนองเดียวกันนี้ อัล-
บะฆอวีก็ได้อายงานจากอุมัร (อิบน์ กะษ็ร
: ๕/๓๔ - ๓๕)

ชัยคุลอิสลาม อิบน์ ตัยมียะฮ์

กล่าวว่า

“อัลลอฮ์ได้อนุมัติการสมรสแก่บรรดาผู้ศรัทธา

การหย่าร้าง

และการสมรสกับสตรีที่ถูกหย่า

หลังจากที่เธอได้สมรสกับชายอื่น

ในขณะที่ชาวคริสต์ห้ามการแต่งงานกับคน

ที่เคยสมรสกับชายอื่น

และผู้ใดที่พวกเขาอนุญาตให้สมรสแล้ว

พวกเขาก็จะไม่อนุญาตให้ทำการหย่าร้าง

ในขณะที่ชาวยิวอนุญาตให้มีการหย่าร้าง

แต่เมื่อสตรีที่ถูกหย่าได้ไปสมรสกับคนอื่น

เธอก็เป็นที่ต้องห้ามสำหรับสามีเดิม

ในทัศนะของพวกเขา

ในขณะที่ชาวคริสต์นั้นไม่มีการหย่าร้าง ณ

ที่พวกเขา และชาวยิวนั้นไม่มีการคืนดีกัน
หลังจากที่เธอได้ไปสมรสกับคนอื่น
ในขณะที่อัลลอฮ์ได้อนุมัติแก่บรรดาผู้ศรัทธา
ซึ่งสิ่งนี้และสิ่งนั้น” (มัจญ์มูอ ๒๒ :
๓๒/๓๐)

อิบนุล ก้อยยิม

กล่าวแจกแจงถึงประโยชน์ของการมีเพศสัมพันธ์

ซึ่งเป็นหนึ่งจากวัตถุประสงค์ของการสมรส
ว่า

แท้จริงการมีเพศสัมพันธ์นั้นถูกกำหนดขึ้น
เพราะเหตุผล ๓ ประการ
ซึ่งเป็นเป้าหมายหลัก

หนึ่ง รักษาไว้ซึ่งการสืบเชื้อสาย
และการคงอยู่ของมนุษย์ไปจนกระทั่งครบ
จำนวนที่อัลลอฮ์ทรงกำหนดไว้

สอง นำเอาน้ำออกจากร่างกาย
ซึ่งจะทำให้เกิดอันตรายหากกักเก็บไว้

สาม
ขจัดกำหนดและอารมณ์ใคร่ทางเพศ
การได้ลิ้มรสความสุข
และมีความสำราญกับความโปรดปรานของ
อัลลอฮ์

การสมรสมีประโยชน์มากมาย
ที่สำคัญที่สุดได้แก่ :

- ป้องกันจากการผิดประเวณี
และยับยั้งจากการมองสิ่งที่ต้องห้าม

- ทำให้ได้มาซึ่งเชื้อสาย
และรักษาไว้ซึ่งวงศ์ตระกูล

-

ทำให้เกิดความสุขระหว่างสามีภรรยา
และมีความสงบทางอารมณ์

-

ความร่วมมือระหว่างสามีภรรยาในการสร้า
งครอบครัวที่ดี
ซึ่งครอบครัวที่ดีนั้นเปรียบเสมือนกับอิฐก้อน
หนึ่งของสังคม

-

สามีทำหน้าที่ดูแลและปกป้องภรรยา
และภรรยาปฏิบัติงานภายในบ้าน
และปฏิบัติหน้าที่ของเธอในการใช้ชีวิต
ซึ่งต่างคำกล่าวอ้างของบรรดาศัตรูว่าเธอมี
ส่วนร่วมกับสามีในการทำงานนอกบ้าน
พวกเขาจึงนำเธอออกไปนอกบ้านของเธอ
ถอดถอนเธอออกจากหน้าที่ที่เหมาะสม
และมอบหมายงานคนอื่นให้กับเธอ
และมอบงานของเธอให้แก่คนอื่น
ระบบครอบครัวจึงขาดเสถียรภาพ
และเกิดความไม่เข้าใจกันระหว่างสามีภรรยา
ซึ่งบ่อยครั้งนำไปสู่การหย่าร้าง
หรืออยู่ร่วมกันด้วยความเจ็บปวดและทุกข์ท
รมาน (อัล-ฮัดยฺ อัน-นะบะวียฺ : ๓/๑๔๙)

ชัยค์ มุหัมมัด อัล-อะมีน อัช-
ชันกีฎีย์
กล่าวไว้ในตำราอธิบายความหมายอัลกุรอ
าน (อ้ฎว้าห์ อัล-บะยาน : ๓ / ๔๒๒)
“พึงทราบเถิด –
ขออัลลอฮฺโปรดชี้้นำฉันและท่าน
เพื่อสิ่งที่พระองค์รักและพอพระฤทัย-
แท้จริงปรัชญาที่ค้ำกับอิสลาม
ซึ่งมีความผิดพลาดและลุ่มหลง
ขัดแย้งกับความรู้สึก สติปัญญา
ค้ำกับโองการของอัลลอฮฺที่มาจากปากฟ้า
และค้ำกับบัญญัติของผู้ทรงสร้าง
โดยพยายามอ้างว่าต้องการให้มีความเสมอ
ภาคระหว่างสตรีกับผู้ชาย
ในทุกบทบัญญัติและในเวทีต่างๆ นั้น

ล้วนแล้วทำให้เกิดความเสื่อมเสีย
และทำให้เกิดความบกพร่องในระบบสังคม
มนุษย์ ซึ่งทุกคนสามารถรับรู้ได้
นอกจากคนที่อัลลอฮ์ให้สติปัญญาของเขา
มีติดบอด

ทั้งนี้เนื่องจากอัลลอฮ์ให้ผู้หญิงมีลักษณะพิ
เศษ

ซึ่งเหมาะสมที่จะมีส่วนร่วมในการสร้างสังคม
มนุษย์ –

ความเหมาะสมที่ไม่มีใครทำแทนได้ เช่น
การตั้งครรภ์ การคลอด การให้นม
การเลี้ยงดูลูก การดูแลบ้าน
การทำงานภายในบ้านอันประกอบไปด้วยก
การปรุงอาหาร การนวดแป้ง
การปิดกวาดบ้าน และอื่นๆ

และงานเหล่านี้ที่เธอปฏิบัติเพื่อสังคมมนุษย์
ภายในบ้านนั้น มีความมิดชิด
และปกป้องแก่เธอ มีความบริสุทธิ์ผุดผ่อง
รักษาเกียรติ และคุณค่าต่างๆ
ของการเป็นมนุษย์
ซึ่งการปฏิบัติงานของเธอไม่น้อยกว่ากา
รหารรายได้ของผู้ชายเลย

ดังนั้น

คำกล่าวอ้างของบรรดาผู้ปฏิเสธที่โง่เขลาแ
ละพวกพ้องว่า
แท้จริงสตรีนั้นมีสิทธิ์ในการทำงานนอกบ้าน
เหมือนกับผู้ชาย
ทั้งที่ในเวลาตั้งครรภ์ให้นมลูกและอยู่ไฟ
เธอไม่สามารถที่จะทำงานใดซึ่งมีความยาก

ลำบากได้ซึ่งเป็นสิ่งที่ประจักษ์ชัด
เมื่อเธอและสามีได้ออกทำงานนอกบ้าน
งานบ้านทั้งหมดก็บกพร่องไม่ว่าจะเป็นการ
ดูแลลูกๆ ที่ยังเล็ก
การให้นมแก่ลูกที่อยู่ในวัยให้นม
และการจัดเตรียมอาหารและเครื่องดื่มแก่ส
ามีเมื่อกลับมาจากทำงาน
ถ้าหากว่าเขาได้ว่าจ้างคนหนึ่งคนใดมาทำ
หน้าที่แทนเธอ คนนั้นก็ย่อมอยู่เฉยๆ
ภายในบ้านร้าง ซึ่งสตรีไม่ยอมอยู่กับบ้าน
สุดท้ายก็ลงรอยเต็มคือการออกนอกบ้าน
และการปล่อยปละละเลยของสตรี
ทำให้เกิดการสูญเสียดีกรีและศาสนา”

โอสตรีผู้ศรัทธา

เธอจงอย่าเกรงอัลลอฮ์เถิดและอย่าหลงการโ
ฆษณาชวนเชื่อนี้

เพราะสภาพของบรรดาสตรีที่โดนหลอกนั้น
คือหลักฐานที่บ่งบอกถึงความเสื่อมเสียและ
ความล้มเหลวได้ดีที่สุด

ในขณะที่ประสบการณ์เป็นหลักฐานที่ดียิ่ง

ดังนั้น

จงรีบแต่งงานเถิดโอ้พี่น้องผู้ศรัทธา

ตราบใดที่เธอยังเป็นหญิงสาว

เป็นที่ปรารถนาของผู้คน

อย่าได้ประวิงเวลาเนื่องจากการศึกษาต่อห

รือทำงาน เพราะแท้จริงการแต่งงานที่ลงตั

ว จะมีความผาสุกและสบาย

ซึ่งทดแทนการเรียนและการงานได้
การเรียนและตำแหน่งหน้าที่ไม่สามารถทด
แทนการแต่งงานได้
แม้จะสูงสักปานใดก็ตาม

จงปฏิบัติหน้าที่ภายในบ้านของเธอ
และจงดูแลลูกๆ
เพราะนี่คืองานหลักของเธอ
ซึ่งส่งผลในการใช้ชีวิตของเธอ
อย่าได้แสวงหาสิ่งอื่นมาแลกเปลี่ยน
เพราะไม่มีสิ่งใดเทียบได้
เธออย่าปล่อยให้โอกาสการแต่งงานกับคน
ดีๆ หลุดลอยไป เพราะท่านเราะฮ์ลุส
คือลัลลลอฮ์อะลัยฮิวะสَّلَام กล่าวว่

«إِذَا جَاءَكُمْ مَنْ تَرْضَوْنَ دِينَهُ وَخُلُقَهُ فَأَنْكِحُوهُ، إِلَّا تَفْعَلُوا
تَكُنْ فِتْنَةً فِي الْأَرْضِ، وَفَسَادٌ»

ความว่า

“เมื่อมีคนทีพวกเขาพอใจในศาสนาของเขา
า

และมารยาทของเขาได้เข้ามาสู่ขอยังพวกเขา
าน ก็จงจัดการแต่งงานให้กับเขา

หากพวกเขาไม่กระทำแล้ว

ก็จะมีคามยุ่งเหยิงและความเสียหายบนแผ่นดิน” (บันทึกโดย อัต-ติรมิซีย์ : ๑๐๘๕

โดยมีหะดีษอื่นๆ

มาสนับสนุนในความถูกต้อง)

สภาพของสตรีที่จะแต่งงานด้วย

มี ๓ สภาด้วยกัน

บางครั้งเป็นสาวพรหมจรรย์ที่ยังไม่บรรลุนิติ
สภาวะ

หรือสาวพรหมจรรย์ที่บรรลุนิติสภาวะแล้ว
หรือเป็นสตรีที่เคยผ่านการแต่งงานมาแล้ว
และแต่ละประเภทจะมีบทบัญญัติเฉพาะ

๑.

สาวพรหมจรรย์ซึ่งยังไม่บรรลุนิติสภาวะ

ผู้รู้ไม่มีการขัดแย้งกันว่า

พ่อของเธอมีสิทธิ์ที่จัดการสมรสโดยไม่ต้อง
ขออนุญาตจากเธอ

เนื่องจากสถานะของเธอยังให้การอนุญาตไป
ไม่ได้ (เพราะเป็นผู้เยาว์)

เพราะอบูบักรุได้จัดการแต่งงานท่านหญิงอ

าอิชะฮฺให้แก่ท่านเราะสูล
คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม
ในขณะที่เธอมีอายุ ๖ ขวบ
และให้เธอได้อยู่ร่วมห้องหอกับท่านในขณะ
ที่เธอมีอายุ ๙ ขวบ” (บันทึกโดยอัล-
บุคอรี : ๓๘๙๖ และมุสลิม : ๓๔๖๔)

อิมาม อัช-เซากานีย์
กล่าวไว้ในหนังสือ (นัยลุลเอาฏอร :
๖/๑๒๘-๑๒๙)
ในหะดีษข้างต้นเป็นหลักฐานว่าอนุญาตให้
พ่อแต่งงานลูกสาวก่อนที่จะบรรลุนิติภาวะ
ได้ และอัช-เซากานีย์ยังกล่าวอีกว่า
ในหะดีษข้างต้นบ่งบอกชี้ว่า
อนุญาตให้แต่งงานเด็กผู้หญิงที่ยังเยาว์วัยใ

ห้แก่ชายที่มีอายุมากได้ ซึ่งอิมามอัล-
บุคอรีย์ ได้ตั้งชื่อบทในตำราหะดีษเช่นนั้น
และได้นำเอาหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮุม
มาอ้างอิง และอิบนุ หะญัวร์
ได้อ้างมติเอกฉันท์ของปวงปราชญ์
ไว้ในหนังสือฟัตหุลบารีย์ของท่าน

อิบนุ กุตามะฮฺ ได้กล่าวไว้ในอัล-
มุฆนีย์ (๖/๔๘๓)

“บรรดาผู้รู้ทุกคนที่เราได้จดจำมาจากพวกเ
ขา มีมติเป็นเอกฉันท์ว่า
อนุญาตให้พ่อแต่งงานลูกสาวที่ยังเยาว์วัยโ
ดยมิต้องขออนุญาตได้
เมื่อแต่งให้กับบุคคลที่มีคุณสมบัติเหมาะสม
กัน”

ฉัน (ซัยด์เฟาซาน) กล่าวว่า
“และในการที่อบูบักร์จัดสมรสท่านหญิงอา
อิชะฮ์ให้แก่ท่านเราะสูล
คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام
ในขณะที่เธออายุได้ ๖ ขวบ
เป็นการโต้ตอบที่ล้าลึกยิ่งต่อพวกที่ตำหนิก
ารแต่งงานผู้เยาว์ให้แก่ชายที่อายุมาก
และสร้างความเสียหายในประเด็นนี้
และพวกเขาถือว่าเป็นสิ่งที่น่าเกลียด
และนี่มิใช่อื่นใดเลยนอกจากความโง่เขลาข
องพวกเขาเท่านั้น
หรือพวกเขาต้องการที่จะสร้างความปั่นปว
น”

๒.

สาวพรหมจรรย์ซึ่งบรรลุนิสาภิสาแล้ว

เธอจะไม่ถูกแต่งงานนอกจากต้องไป
ได้รับอนุญาตจากเธอเสียก่อน
และการอนุญาตของเธอคือการนิ่งเฉย
เนื่องจากท่านเราะฮ์ลุส
คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า

«وَلَا تُنْكَحُ الْبِكْرُ حَتَّى تُسْتَأْذِنَ» قَالُوا يَا رَسُولَ اللَّهِ ،
فَكَيْفَ إِذْنُهَا؟ قَالَ: «أَنْ تَسْكُتَ»

ความว่า

“และสาวพรหมจรรย์จะไม่ถูกแต่งงานจนกว่าจะมีการขออนุญาตจากเธอ”

พวกเขาถามว่า โอ้ท่านเราะฮ์ลุส ลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม การอนุญาตของเธอเป็นอย่างไรเล่า?

ท่านกล่าวว่า “คือการนิ่งเฉยของเธอ”
(บันทึกโดยอัล-บุคอรี : ๕๑๓๖ และมุสลิม : ๓๔๕๘)

ดังนั้น

จึงต้องได้รับการยินยอมจากเธอ
แม้ว่าพ่อของเธอจะเป็นผู้แต่งงานให้ก็ตาม
ตามทัศนะที่ถูกต้องจากสองทัศนะของบรรดา
ผู้รู้

อิบนุล ก็อยยิม

ปราชญ์อาวุโสกล่าวว่า
“และนี่คือทัศนะของบรรพชนส่วนมาก
และทัศนะของอบู หะนีฟะฮ์
และอะหมัดในรายงานหนึ่งจากหลายๆ
รายงานของท่าน

และเป็นทัศนคติที่เรานำมาปฏิบัติ
ซึ่งเราไม่ยึดถืออื่นใดนอกจากนี้
ซึ่งเป็นสิ่งที่สอดคล้องกับการตัดสินชี้ขาดข
องท่านเราะสูล คือลัลลลอฮุอะลยฮิวะลัลลัม
และสอดคล้องกับการสั่งใช้และการห้ามขอ
งท่าน” (อัล-ฮัดยฺ อัน-นะบะวียฺ : ๕/๗๖)

๓. สตรีที่ผ่านการแต่งงานแล้ว

เธอจะไม่ถูกแต่งงานนอกจากด้วยก
ารอนุญาตของเธอเท่านั้น
และการอนุญาตของเธอนั้นด้วยวาจา
ซึ่งต่างกับสาวพรหมจรรย์เพราะการอนุญาต
ของเธอคือการนิ่งเฉย

นอกจากด้วยการยินยอมของเธอเท่านั้น
ตั้งที่ท่านเราะฮ์ลุส
คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَامได้สั่งใช้
ถ้าหากเธอไม่ยินยอมก็ไม่มีคนใดบังคับเธอ
ได้ นอกจากสาวพรหมจรรย์ที่ยังเยาว์วัย
พ่อของเธอสามารถแต่งงานให้กับเธอได้
และไม่มีการอนุญาตใดๆ จากเธอ
(เพราะยังเป็นผู้เยาว์)
ส่วนสตรีที่เคยแต่งงาน
ซึ่งบรรลุปุศาสนภาวะแล้ว
ต้องได้รับการยินยอมจากเธอ
ไม่ว่าจะเป็นพ่อหรือคนอื่น
โดยมติเอกฉันท์ของปวงประชาญ์
และเช่นเดียวกันสาวพรหมจรรย์ที่บรรลุปุศาสนภาวะแล้ว

คนอื่นจากพ่อและปู่ไม่มีสิทธิ์บังคับเธอ
(หรือแต่งแบบคลุมถุงชนหรือขึ้นใจ)

โดยมติเอกฉันท์ของปวงปราชญ์
ส่วนพ่อและปู่ควรที่จะได้รับความยินยอมเสีย
ก่อน

และบรรดาผู้รู้มีความเห็นแตกต่างกันไปใน
เรื่องของการอนุญาต

เป็นสิ่งที่บังคับหรือควรกระทำ

(วาญิบหรือมุสตะฮับ)

และทัศนะที่ถูกต่องั้นคือ มันเป็นที่บังคับ
และจำเป็นต่อผู้ปกครองของสตรีต้องมีความ
ม

ยำเกรงต่ออัลลอฮ์ในเรื่องของผู้ที่เขาจะจัด
การแต่งงานแก่เธอ

และต้องพิจารณาถึงคนที่จะเป็นคู่ครองของ

เธอรว่าเหมาะสมหรือไม่
เพราะว่าเขาแต่งงานให้เธอเพื่อผลดีแก่เธอ
ไม่ใช่ผลดีแก่เขาอย่างเดียว”

วะลีย์ในการแต่งงาน

จำเป็นต้องมีวะลีย์หรือผู้ปกครองของ
ฝ่ายหญิงในการแต่งงานและเหตุผลที่ต้อง
มีผู้ปกครอง

การให้สิทธิ์แก่สตรีในการเลือกคู่ครอง
ที่เหมาะสมกับเธอนั้นไม่ได้หมายความว่าป
ล่อยให้เธอกระทำได้ตามอำเภอใจ
จะแต่งงานกับใครตามที่เธอประสงค์
และหากเป็นเช่นนั้น
ย่อมจะเป็นพิษภัยต่อญาติและครอบครัวขอ

งเธอ

แต่แท้ที่จริงแล้วเธอต้องอาศัยผู้ปกครอง
ซึ่งคอยดูแลการเลือกของเธอ ให้คำปรึกษา
และจัดการแต่งงานแก่เธอ
เธอไม่สามารถจะแต่งงานให้กับตัวเองได้
หากเธอแต่งงานให้กับตัวเอง
การแต่งงานนั้นก็เป็นการโมฆะ
เนื่องจากหะดีษจากท่านหญิงอาอิชะฮ์
เราะฎิยัลลอฮุอันฮา

«أَيُّمَا امْرَأَةٍ نَكَحَتْ بِغَيْرِ إِذْنِ وَلِيِّهَا فَنِكَاحُهَا بَاطِلٌ»

ความว่า

“สตรีคนใดแต่งงานให้กับตัวเองโดยไม่ได้รับ
อนุญาตจากผู้ปกครองของเธอ
การแต่งงานของเธอก็เป็นโมฆะ (๓ ครั้ง)”

(บันทึกโดยอັต-ติรมิซีย์ : ๑๑๐๒ , อับนูดาวูด : ๒๐๘๓ , อิบน์ มาญะฮ์ : ๑๘๗๙ และอັต-ติรมิซีย์ : ๑๑๙๐ และกล่าวว่า เป็นหะดีษหะสัน)

และท่านเราะสูล

คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام กล่าวว่

«لَا نِكَاحَ إِلَّا بِوَلِيِّ»

ความว่ “ไม่มีการแต่งงานใดๆ

นอกจากจะต้องมีผู้ปกครองของฝ่ายหญิง”

(บันทึกโดยอັต-ติรมิซีย์ : ๑๑๐๑, อับนูดาวูด

: ๒๐๘๕, อิบน์ มาญะฮ์ : ๑๘๘๑

และท่านอื่นๆ)

ทั้งสองหะดีษนี้และหะดีษที่มีความหมายในทำนองเดียวกัน บ่งชี้ว่าการแต่งงานจะเป็นโมฆะ นอกจากจะต้องมีผู้ปกครองของฝ่ายหญิงเท่านั้น เพราะว่าหลักพื้นฐานของคำว่า "ไม่" คือไม่ถูกต้อง และอัต-ติรมิซีย์ กล่าวว่า “นี่คือแนวปฏิบัติของปวงปราชญ์ เช่น อุมัร, อะลี, อิบน์ อับบาส, อับดู ฮุร็อยเราะฮ์ และท่านอื่นๆ และในทำนองเดียวกันนี้ มีรายงานจากบรรดานักวิชาการสาขานิติศาสตร์อิสลามของบรรดา تابعีอื่นว่าแท้จริงพวกเขา กล่าวว่า ไม่มี การแต่งงาน นอกจากจะต้องมีผู้ปกครองของฝ่ายหญิง ซึ่งเป็นทัศนะของอิมามอัช-

ซาฟีอีฮ์, อะห์มัด และอิสหาก” (โปรดดูอัล-
มุฆนีย์ : ๖/๔๔๙)

การตีกลองเพื่อประกาศการแต่งงาน

ส่งเสริมให้มีการตีกลองของเหล่าสตรีเพื่อให้รู้ว่าการแต่งงาน และนั่นจะปฏิบัติกันในหมู่ของสตรีเป็นการเฉพาะโดยไม่มีดนตรี อุปกรณ์บันเทิงต่างๆ และไม่มีการขับร้องของนักร้อง และไม่เป็นไรในการที่สตรีจะเอาบทกวีมาขับร้องในโอกาสนี้ โดยที่ไม่ให้บรรดาบุรุษได้ยินท่านเราะฮ์ลุล ค็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสลัลัม กล่าวว่า

«فَصَلُّ مَا بَيْنَ الْحَلَالِ وَالْحَرَامِ الدُّفُّ وَالصَّوْتُ فِي
النِّكَاحِ»

ความว่า “การประกาศให้รู้ว่
ระหว่างชายหญิงคู่ไหนที่ฮาลาล(ร่วมชีวิตเ
ป็นสามีภรรยาแล้ว)หรือหะรอม(ยังไม่ได้
เป็นสามีภรรยา)

ก็คือกลองและการขบร้องในการแต่งงานนี้
นเอง” (บันทึกโดยอะหฺมัด : ๑๕๔๕๑, อัต-
ติรมิซียฺ : ๑๐๘๘, อัน-นะสาอียฺ : ๓๓๖๙ ,
อิบนุ มาญะฮฺ : ๑๘๙๖ และอัต-ติรมิซียฺ
กล่าวว่าป็นหะดีษหะสัน)

อิมาม อัช-เชากานียฺ กล่าวว่า
“ในสิ่งดังกล่าวนี้เป็นสิ่งที่ชี้ชัดว่าในงานแ
ต่งนั้นอนุญาตให้มีการตีกลองและใช้เสียงด้
ง โดยนำถ้อยคำต่างๆ มากล่าวขาน เช่น
เราได้มายังท่านทั้งหลายแล้ว

เราได้มายังท่านทั้งหลายแล้ว และอื่นๆ
ที่ไม่ใช่เพลงยั่วยุเพื่อสิ่งเลวร้าย
พรรณนาความงามของสตรี ลามก
และการดื่มเหล้า
เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ต้องห้ามในงานแต่งแ
ละในโอกาสอื่นๆ
และในทำนองเดียวกันกับการละเล่นต่างๆ
ที่ต้องห้าม”

โอิสตรีผู้ศรัทธา

อย่าได้ฟุ่มเฟือยในการซื้อเครื่องประดับและ
เสื้อผ้า
เนื่องในโอกาสงานแต่งเพราะอยู่ในความสุ
รุษสุร่ายที่อัลลอฮฺทรงห้ามไว้

และพระองค์ไม่รักคนที่สุรุษสุร่าย
จงใช้จ่ายโดยพอประมาณและอย่าโอ้อวด

(وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ ۝ ۳۱) [الأعراف : ۳۱]

“และพวกเจ้าอย่าได้ฟุ่มเฟือย
แท้จริงพระองค์ไม่รักผู้บรรดาที่ฟุ่มเฟือย”
(อัล-อันอาม : ๑๔๑)

ภรรยาต้องเชื่อฟังสามีและไม่อนุญาตให้ฝึ
าฝืน

โธ่สตรีผู้ศรัทธาเอ๋ย
จำเป็นที่เธอจะต้องเชื่อฟังสามีด้วยดี
มีรายงานจากอบู ฮุร็อยเราะฮ์

เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่่า ท่านเราะสุล
คือลัลลอฮุอะลยฮิวะลัลลัม กล่าวว่่า

«إِذَا صَلَّتِ الْمَرْأَةُ خَمْسَهَا ، وَصَامَتْ شَهْرَهَا ، وَحَفِظَتْ
فَرْجَهَا ، وَأَطَاعَتْ زَوْجَهَا دَخَلَتْ الْجَنَّةَ مِنْ أَيِّ أَبْوَابِ
الْجَنَّةِ شَاءَتْ»

ความว่่า “เมื่อสตรีได้ละหมาดห้่าเวลา
ถือคือลอด รักษาอวัยวะเพศของเธอ
และเชื่อฟังสามี
เธอก็จะได้เข้าสวรรค์จากประตูใดก็ได้ตาม
ที่เธอประสงค์” (บันทึกโดย อิบนุ หีบบาน :
๔๒๕๒)

มีรายงานจากอบู ฮุร็อยเราะฮ์
เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ท่าน เราะสะล
คือลัลลอฮุอะลยฮิวะลัลลัม ได้กล่าวว่่า

«لَا يَحِلُّ لِلْمَرْأَةِ أَنْ تَصُومَ وَرَوْجُهَا شَاهِدٌ إِلَّا بِإِذْنِهِ»

ความว่า “ไม่อนุญาตให้ภรรยาถือศีลอด (ภาคสมัครใจ) ขณะที่สามีไม่ได้เดินทาง นอกจากจะได้รับการอนุญาตจากสามี และเธอจะไม่อนุญาตให้คนใดเข้าบ้านของสามี นอกจากสามีจะอนุญาต”

(บันทึกโดยอัล-บุคอรี : ๕๑๙๒ และมุสลิม : ๒๓๖๗)

«إِذَا دَعَا الرَّجُلُ امْرَأَتَهُ إِلَى فِرَاشِهِ فَأَبَتْ فَبَاتَ غَضْبَانَ عَلَيْهَا لَعَنَتَهَا الْمَلَائِكَةُ حَتَّىٰ تُصْبِحَ»

ความว่า “เมื่อสามีได้เรียกภรรยาของเขาไปยังที่นอน แล้วเธอปฏิเสธ แล้วได้เขานอนในสภาพที่โกรธเธอ

บรรดามะลาอิกะฮ์สาปแช่งเธอจนถึงยามเช้า” (บันทึกโดยอัล-บุคอรี : ๕๑๙๓, ๓๒๓๗, มุสลิม : ๓๕๒๖ และท่านอื่นๆ) และในอีกรายงานของมุสลิม

«وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، مَا مِنْ رَجُلٍ يَدْعُو امْرَأَتَهُ إِلَى فِرَاشِهَا فَتَأْتِي عَلَيْهِ إِلَّا كَانَ الَّذِي فِي السَّمَاءِ سَاخِطًا عَلَيْهَا حَتَّى يَرْضَى عَنْهَا»

ความว่า

“ฉันขอสาบานต่อผู้ที่ชีวิตของฉันอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์
ไม่มีสามีคนใดที่เรียกภรรยาของเขาไปยังที่นอน แล้วเธอปฏิเสธ
นอกจากผู้ที่อยู่บนฟากฟ้าได้โกรธกริ้วเธอ

จนกว่าเขาจะพอใจต่อเธออีกครั้ง”
(บันทึกโดยมุสลิม : ๓๕๒๕)

และส่วนหนึ่งจากสิทธิของสามีที่มีต่อ
ภรรยา
คือเธอจะต้องทำหน้าที่ดูแลรักษาบ้านเรือน
ของสามี
และจะไม่ออกไปจากบ้านนอกจากจะได้รับ
อนุญาตจากเขาเท่านั้น ท่านเราะสูล
คือลัลลอฮ์ อะลัยฮิเวสَّلَام กล่าวว่

«وَالْمَرْأَةُ فِي بَيْتِ زَوْجِهَا رَاعِيَةٌ وَهِيَ مَسْئُولَةٌ عَنِ
رَاعِيَتِهَا»

ความว่า

“และภรณานั้นเป็นผู้ดูแลอยู่ในบ้านของสามี

และเธอจะถูกสอบสวนจากหน้าของเธอ”
(บันทึกโดยอัล-บุคอรี: ๕๒๐๐, มุสลิม:
๔๗๐๑, อับู ดาวูด: ๒๙๒๘ และอัตติรมิซีย์:
๑๗๐๕)

และส่วนหนึ่งจากสิทธิของสามีที่มีต่อภรรยา
คือเธอจะต้องทำงานบ้าน
และไม่ทำให้สามีต้องหาคนใช้ที่เป็นสตรี
ซึ่งทำให้สามีต้องลำบากใจ เขาและลูกๆ
อาจจะได้รับอันตรายเพราะคนใช้

ชัยคุลอิสลาม อิบнутัยมียะฮ์
ได้กล่าวว่า “อัลลอฮ์ตรัสว่า

(فَالصَّلَاتُ قِنْتُ حَفِظْتُ لِلْغَيْبِ بِمَا حَفِظَ اللَّهُ) [النساء :

“ผู้ที่เห็นว่าการปรนนิบัติต่อสามีเป็นหน้าที่ข
องภรรยา

โดยนับว่าเป็นสิ่งที่ชอบธรรมได้อ้างหลักฐาน
จากอัลกุรอาน

ส่วนการให้ภรรยาอยู่อย่างฟุ้งเฟ้อ

ปล่อยให้สามีคอยบริการเธอ กวาดบ้าน

โม่แป้ง นวดแป้ง ซักเสื้อผ้า ปูที่นอน

และการบริการภายในบ้านนั้น

ย่อมเป็นสิ่งที่น่าเกลียด ในขณะที่อัลลอฮ์ไ

ด้ตรัสว่า

{وَلَهُنَّ مِثْلُ الَّذِي عَلَيْهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ} [البقرة: ๒๒๘]

ความว่า

“และสำหรับพวกเธอต้องได้รับการปฏิบัติด้

วยดี ดังที่พวกเธอต้องปฏิบัติ” (อัล-
บะเกาะเราะฮ์ : ๒๒๘)

(الرِّجَالُ قَوُّمُونَ عَلَى النِّسَاءِ) [النساء : ๓๔]

ความว่า

“และบรรดาสามีเป็นผู้ดูแลรักษาภรรยา”
(อัน-นินฮา : ๓๔)

หากภรรยาไม่ได้ปรนนิบัติต่อเขา
แต่เขาทำหน้าที่ดูแลรับใช้เธอ
เธอก็จะกลายเป็นผู้ปกครองเหนือสามีแทน
(ซึ่งตรงกันข้ามกับที่อัลกุรอานบัญญัติไว้)
...แท้จริงอัลลอฮ์ได้กำหนดให้สามีจ่ายค่าค
รองชีพ เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัยของเธอ
เพื่อแลกกับการหาความสุขจากตัวเธอ

และการปรนนิบัติของเธอ
ตามจารีตประเพณีของคู่ครอง

และเช่นเดียวกันนี้ แท้จริง

ข้อตกลงต่างๆ

ที่ศาสนาไม่ได้กำหนดกรอบไว้ก็ให้เป็นไปตาม
จารีต

ซึ่งโดยจารีตแล้วนั้นภรรยาต้องปรนนิบัติสามี
และรักษาผลประโยชน์ภายในบ้าน

และไม่ถูกต้องที่แยกระหว่างสตรีที่มีศักดิ์แล
ะที่ไม่มีเกียรติ ที่ยากจนและร่ำรวย

ตั้งตัวอย่างของสตรีผู้มีตระกูลที่สุด –

หมายถึง ฟาฏิมะฮฺ บุตรี ของท่านเราะสูล

คือลัลลอฮฺอะลัยฮิวะสَّلَام –

เธอได้รับใช้สามีของเธอ

และเธอได้ร้องทุกข์ต่อท่านเราะฮ์ลุส
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
ในเรื่องของการรับใช้
ท่านก็ไม่ได้ตอบสนองของการร้องทุกข์ของ
เธอ” (อัล-ฮัดยฺ อัน-นะบะวียฺ : ๕/๑๘๘-
๑๘๙)

คำถาม

เมื่อภรรยาสามีไม่ปรารถนาในตัวของเธอ
โดยที่เธอประสงค์จะอยู่กับเขาต่อไป
เธอจะทำอย่างไร?

คำตอบ อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿وَإِنْ أَمْرًا خَافَتْ مِنْ بَعْلِهَا نُشُوزًا أَوْ إِعْرَاضًا فَلَا
جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يُصَلِّحَا بَيْنَهُمَا صَلْحًا وَاصْلِحْ خَيْرٌ﴾
[النساء : ๑๒๘]

ความว่า

“และหากภรรยากลัวว่าสามีของเธอจะปล่อย
ยวางหรือผินหลังให้ ก็ไม่เป็นบาปใดๆ

แก่ทั้งสอง

ในการที่ทั้งสองจะประนีประนอมกัน
และการประนีประนอมนั้นเป็นสิ่งที่ดียิ่ง”

(อัน-สาห์ : ๑๒๘)

อิบนุกะซีร ได้กล่าวว่า

หากภรรยากลัวว่าสามีจะหนีจากหรือทอดทิ้ง

เธอมีสิทธิ์ที่จะตัดสิทธิ์ของเธอที่มีต่อสามีทั้ง
หมดหรือบางส่วน เช่น ค่าครองชีพ เสื้อผ้า
การร่วมหลับนอน หรืออื่นๆ

และให้สามีรับข้อเสนอของเธอ

และไม่เป็นบาปอันใดแก่เธอที่จะสละให้แก่
เขา และไม่เป็นบาปอันใดที่เขาจะตอบรับ
และด้วยเหตุนี้อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

(فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يُصَلِّحَا بَيْنَهُمَا صُلْحًا وَالصُّلْحُ خَيْرٌ
[النساء : ๑๒๘])

ความว่า

“ก็ไม่เป็นบาปอันใดแก่ทั้งสองที่จะประนีประ
นอนระหว่างทั้งสอง

และการประนีประนอนนั้นเป็นสิ่งที่ดียิ่ง”

(อัน-นินสาอ์ : ๑๒๘)

กล่าวคือดีกว่าการแยกทาง...แท้จริงท่านห

ญิงเสาดะฮฺ บินติ ซัมอะฮฺ

เมื่อเธอมีอายุมากขึ้น และท่านเราะสูล

คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม

ตั้งใจจะแยกทางกับเธอ
และเธอก็ได้เจรจากับท่าน
โดยให้คงสภาพการเป็นภรรยาไว้
และสละเวรของเธอแก่ท่านหญิง อาอิชะฮ์
ท่านเราะสูล คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام
ก็ตกลง และคงเธอไว้เหมือนเดิม (ตัฟซีร
อิบนุกะซีร : ๒/๔๐๖)

คำถาม เมื่อภรรยาเกลียดชังสามี
และไม่ต้องการที่จะเป็นภรรยาอีกต่อไป
เธอจะทำอย่างไร?

ตอบ อัลลอฮ์ตรัสว่า

(فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا فِيمَا
أَفْتَدَتْ بِهِ) [البقرة: ๒๒๙]

ความว่า

“หากพวกเจ้ากลัวว่าเขาทั้งสองจะไม่สามารถ
ถด่างไว้ซึ่งขอบเขตของอัลลอฮ์
ก็ไม่ใช่บาปอันใดแก่ทั้งสองในสิ่งที่เรอนำ
มาไถ่ตัว” (อัล-บะเกาะเราะฮ์ : ๒๒๙)

อิบนุ กะซีรฺ กล่าวว่

“เมื่อสามีภรรยาเกิดความขัดแย้งกัน
และภรรยาไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ต่อสามี
และเธอมีความเกลียดชังสามี
และเธอไม่สามารถที่จะอยู่ร่วมกันได้แล้ว
เธอสามารถที่จะเอาสินสอดที่สามีเคยมอบใ
ห้แก่เธอมาไถ่ตัวได้
และไม่ใช่บาปอันใดแก่เธอที่จะจ่าย

และไม่เป็นบาปที่เขาจะตอบรับ” (ตัฟซีร์
อิบนุ กะษีร : ๑/๔๘๓) นี่คือการซื้อหย่า

คำถาม เมื่อเธอขอแยกทางกับสามี
โดยไม่มีอุปสรรคที่ได้รับการอนุโลม
เธอจะได้รับโทษอย่างไร?

คำตอบ มีรายงานจาก เชาบาน
ท่านเราะสูล คือลัลลลอฮุ อะลัยฮิวะสَّلَام
กล่าวว่า

«أَيُّمَا امْرَأَةٍ سَأَلَتْ زَوْجَهَا طَلَاقًا فِي غَيْرِ مَا بَأْسٍ فَحَرَامٌ
عَلَيْهَا رَائِحَةُ الْجَنَّةِ»

ความว่า

“ภรรยาคนใดก็ตามที่ขอให้สามีหย่าเธอ
โดยที่ไม่มีมูลเหตุแห่งปัญหาใดๆ ดังนั้น

กลืนของสวรรค์ย่อมเป็นที่ต้องห้ามสำหรับ
ธอ” (บันทึกโดยอบู ดาวูด : ๒๒๒๖
และอัตติรมิซีย์ : ๑๑๘๗)

นั่นก็เพราะว่าการหย่าร้าง
เป็นสิ่งอนุมัติที่อัลลอฮ์เกลียดชังยิ่ง
และแท้จริงจะกระทำเช่นนั้นได้ก็ต่อเมื่อมีความ
จำเป็น หากไม่มีความจำเป็นแล้ว
ก็ย่อมเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ
เนื่องจากสิ่งเลวร้ายต่างๆ
ที่จะติดตามมา ซึ่งเป็นที่ประจักษ์ชัด
และความจำเป็นที่ทำให้ภรรยาหันไปพึ่งพา
การหย่าร้างนั้น
คือการที่สามีไม่ปฏิบัติหน้าที่ของเขาที่พึงมี

ต่อเธอ โดยเธอได้รับความเดือดร้อน
หากยังอยู่ร่วมกันอีกต่อไป อัลลอฮฺตรัสว่า

{فَأَمْسَاكَ بِمَعْرُوفٍ أَوْ تَسْرِيحُ بِإِحْسَنٍ} [البقرة: ๒๒๙]

ความว่า

“จากนั้นจงยับยั้งเธอไว้โดยชอบธรรม
หรือปล่อยเธอไปด้วยดี” (อัล-บะเกาะเราะฮะฮ์
: ๒๒๙)

และอัลลอฮฺตรัสว่า

{لِّلَّذِينَ يُؤْلُونَ مِن نِّسَائِهِمْ تَرَبُّصُ أَرْبَعَةِ أَشْهُرٍ فَإِن فَاءُوا
فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ۚ ۲۲۶ وَإِن عَزَمُوا الطَّلَاقَ فَإِنَّ اللَّهَ
سَمِيعٌ عَلِيمٌ ۚ ۲۲۷} [البقرة: ๒๒๖, ๒๒๗]

ความว่า

“สำหรับผู้ที่สาบานว่าพวกเขาจะไม่มีเพศสัมพันธ์

มพันธ์กับภรรยา นั้น ให้มีการรอกอยสี่เดือน
ถ้าหากพวกเขากลับมาคืนดี

(ในเวลาดังกล่าว)

แน่นอนอัลลอฮ์เป็นผู้ทรงอภัยโทษ
ทรงเมตตาเสมอ

และถ้าหากพวกเขาตัดสินใจหย่า

แท้จริงอัลลอฮ์ทรงได้ยิน ทรงรอบรู้” (อัล-

บะเกาะเราะฮ์ : ๒๒๖-๒๒๗)

สิ่งที่สตรีต้องปฏิบัติเมื่อสิ้นสภาพจากการเป็น
นภรรยา

การแยกทางระหว่างสามีกับภรรยา
นั้น มี ๒ ประเภทด้วยกัน

หนึ่ง

การแยกทางกันในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่

สอง การแยกทางกันด้วยการตาย
ในทั้งสองประเภทนี้
จำเป็นที่ภรรยาจะต้องอยู่ในอิตตะฮ์

อิตตะฮ์ คือ

ระยะเวลาการรอคอยตามศาสนบัญญัติโดย
มีวัตถุประสงค์ คือ

เพื่อให้เธอเป็นที่ต้องห้ามมิให้แต่งงาน
จนกว่าการแต่งงานเดิมจะจบสิ้นอย่างสมบูรณ์
และทำให้มดลูกสะอาดจากการตั้งครรภ์
เพื่อมิให้ชายอื่นซึ่งมิใช่สามีที่แยกทางกับเธอ
อมามีเพศสัมพันธ์

เพราะเป็นเหตุให้เกิดความคลุมเครือ

และสับสนในการสืบตระกูล
และในการกระทำดังกล่าวนั้นเป็นการรักษา
สิทธิของการแต่งงานที่ผ่านมา
และรักษาสิทธิของสามีที่แยกทาง
(เพื่อให้สิทธิในการคืนดี)
และเพื่อให้ประจักษ์ถึงผลกระทบจากการแ
ยกทางกับสามี

อิดตะฮมี ๔ ประเภท

ประเภทที่หนึ่ง สตรีที่ตั้งครรภ์
อิดตะฮของนางคือการคลอด
ไม่ว่าในกรณีใดๆ
จะเป็นการหย่าที่มีสิทธิคืนดีหรือไม่มีสิทธิค
ินดีก็ตาม

หรือแยกทางกันโดยการเสียชีวิตของสามี
อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿وَأُولَاتُ الْأَحْمَالِ أَجَلُهُنَّ أَنْ يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ
يَجْعَلْ لَهُ مِنْ أَمْرِهِ يُسْرًا ۝﴾ [الطلاق : ๔]

ความว่า “และบรรดาสตรีที่ตั้งครรภ์นั้น
กำหนดเวลาของพวกเธอคือการคลอด”

(อัญ-ฎะลาท : ๔)

ประเภทที่สอง สตรีที่ถูกหย่า
ซึ่งยังเป็นผู้ที่ยังมีประจำเดือน
ฮิดดะฮ์ของนางคือ ต้องให้ผ่านประจำเดือน
๓ ครั้ง ดังที่อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿وَالْمُطَلَّاتُ يَتَرَبَّصْنَ بِأَنْفُسِهِنَّ ثَلَاثَةَ قُرُوءٍ ۝﴾ [البقرة:
[๒๒๘]

ความว่า “และบรรดาสตรีที่ถูกหย่านั้น พวกเธอจะรอคอยสามีของเธอ สำหรับตัวของพวกเธอ” (อัล-บะเกาะเราะฮ์ : ๒๒๘) คำว่า “๓ กุรூฮ์” หมายถึง ประจำเดือนมา ๓ ครั้ง

ประเภทที่สาม สตรีที่ไม่มีประจำเดือน ซึ่งมีอยู่ ๒ ประเภท ได้แก่ ผู้เยาว์ที่ยังไม่มีประจำเดือน และสตรีที่มีอายุมากซึ่งหมดประจำเดือนแล้ว

อัลลอฮ์ได้แจกแจงอิตตะฮ์ของทั้งสองประเภทนี้ ด้วยโองการที่ว่า

﴿وَأَلْيَ يَيْسَنَ مِنَ الْمَحِيضِ مِنْ نِسَائِكُمْ إِنْ أَرْتَبْتُمْ فَعِدَّتُهُنَّ ثَلَاثَةَ أَشْهُرٍ وَأَلْيَ لَمْ يَحِضْنَ﴾ [الطلاق : ๔]

ความว่า

“และบรรดาภรรยาของพวกเขาเจ้าที่หมดหวังในการมีประจำเดือนแล้ว

และบรรดาผู้ที่ยังไม่มีประจำเดือน

หากพวกเจ้าสงสัยอดีตของพวกเธอ

อดีตของพวกนางคือสามเดือน” (อัญ-

ฎะลาเก : ๔)

ประเภทที่สี่ สตรีที่สามมีเสียชีวิต

อัลลอฮ์ได้แจกแจงถึง อดีตของพวกเธอ

ด้วยโองการที่ว่า

﴿ وَالَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذُرُونَ أَزْوَاجًا يَتَرَبَّصْنَ بِأَنْفُسِهِنَّ
[البقرة: ๒๓๔] (أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَعَشْرًا) ﴾

ความว่า

“และบรรดาผู้ที่ตายไปจากพวกเจ้า

และได้ทิ้งเหล่าภรรยาไว้

พวกเธอจะรอคอยด้วยตัวของพวกเธอเป็น
เวลาสี่เดือนกับสิบวัน” (อัล-บะเกาะเราะฮ์ :
๒๓๔)

อิดตะฮ์สำหรับภรรยาที่สามีเสียชีวิต
(สี่เดือนสิบวัน)

ครอบคลุมถึงสตรีที่ได้มีเพศสัมพันธ์กับเธอแ
ล้วหรือไม่ก็ตาม เป็นผู้เยาว์หรือมีอายุมาก
แต่ไม่ครอบคลุมถึงสตรีที่ตั้งครรภ์
เนื่องจากอิดตะฮ์ของเธอคือการคลอด (อัล-
ฮัฎยฺ อัน-นะบะวียฺ ของอิบนุลกัอยยิม :
๕/๕๙๔-๕๙๕)

ข้อห้ามสำหรับสตรีที่อยู่ในอิดตะฮ์

๑. การส่ขอเพื่อแต่งงาน

๑.๑

สตรีที่อยู่ในอิดดะฮ์ซึ่งมีสิทธิ์คินดีได้
(คือการหย่าหนึ่งหรือสองครั้งสำหรับภรรยา
ที่ได้มีเพศสัมพันธ์กันแล้ว)

ห้ามมิให้ส่ขอเพื่อแต่งงานโดยสำนวนขัดถ้
อยขัดคำหรือคำที่เป็นนัย

เนื่องจากเธอยังคงเป็นภรรยา ดังนั้น
จึงไม่อนุญาตแก่คนใดที่จะส่ขอเธอเพื่อแต่ง
งาน

เพราะเธอยังอยู่ในการครอบครองของสามี

๑.๒

สตรีที่อยู่ในอิดดะฮ์ซึ่งไม่มีสิทธิ์คินดี
(เช่นหย่า ๓ ครั้งหรือเสียชีวิต)

ห้ามมิให้สูกขอโดยสำนวนที่ชัดเจน
แต่อนุญาตให้ใช้สำนวนที่เป็นนัย
เนื่องจากอัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا عَرَّضْتُمْ بِهِ مِنْ خِطْبَةِ النِّسَاءِ﴾
[البقرة: ๒๓๕]

ความว่า

“และไม่มีบาปใดอันแก่พวกเจ้าในการสูกขอ
หญิงด้วยถ้อยคำที่เป็นนัย(สำหรับหญิงที่อยู่
ในอิดดะฮ์ที่สามมีเสียชีวิต
หรืออิดดะฮ์ที่สามมีหย่า ๓ ครั้ง)” (อัล-
บะเกาะเราะฮ์ : ๒๓๕)

และสำนวนที่ชัดเจน

คือการแสดงเจตจำนงในการแต่งงานกับเธอ
อ เช่นคำว่า

“ฉันต้องการจะแต่งงานกับเธอ”

เพราะบางทีเธออาจจะบอกว่าหมดฮิตตะฮ์แล้ว

ทั้งที่ในความเป็นจริงยังไม่หมดเพราะเธอต้องการแต่งงาน ซึ่งต่างกับสำนวนที่เป็นนัย เนื่องจากไม่ได้บอกอย่างชัดเจนว่าจะแต่งงานกับเธอ ดังนั้น

สิ่งที่เป็นข้อห้ามก็จะไม่ตามมา

และเนื่องจากตามความเข้าใจจากโองการนี้ (ในโองการนี้อนุญาตให้ใช้สำนวนที่เป็นนัย ดังนั้นเข้าใจได้ว่าห้ามสำนวนที่ชัดเจน)

ตัวอย่างของสำนวนที่เป็นนัย

เช่นคำว่า

“แท้จริงฉันปรารถนาผู้ที่มีลักษณะเหมือนเธ

อ” และอนุญาตให้สตรีที่อยู่ใน
อิดดะฮ์ซึ่งไม่มีสิทธิ์คืนดีตอบรับการส่ขอที่เป็น
นัยด้วยสำนวนที่เป็นนัย
และไม่อนุญาตให้เธอตอบรับการขอที่ชัดเจน
น
และสตรีที่อยู่ในอิดดะฮ์ซึ่งคืนดีได้นั้นไม่อนุ
ญาติให้ตอบรับการส่ขอ
ไม่ว่าจะเป็นสำนวนที่ชัดเจนหรือสำนวนที่
เป็นนัยก็ตามที่

๒.

ไม่อนุญาตแต่งงานสตรีที่อยู่ในอิดดะฮ์ให้แ
ก่ชายอื่นที่ไม่ใช่สามีคนเดิม

อัลลอฮ์ตรัสว่า

(وَلَا تَعَزَّمُوا عُقْدَةَ النِّكَاحِ حَتَّىٰ يَبْلُغَ الْكِتَابُ أَجَلَهُ) [البقرة:
[۲۳۵]

ความว่า

“และพวกเจ้าอย่าได้ตัดสินใจจัดการแต่งงาน จนกว่าจะบรรลุเวลาที่ถูกกำหนดไว้ (คือหมดเวลาของฮิดดะฮ์)” (อัล-บะเกาะเราะฮ์ : ๒๓๕)

อิบนุ กะซีรฺ เราะหิมะฮุลลอฮ์
กล่าวในตัฟซีรฺ (๑/๕๐๗) ว่า
“หมายถึงพวกเจ้าอย่าได้จัดการแต่งงาน จนกว่าฮิดดะฮ์จะหมดเสียก่อน แท้จริงปวงปราชญ์มีมติเป็นเอกฉันท์ว่าการแต่งงานในช่วงเวลาของฮิดดะฮ์นั้นใช้ไม่ได้”

เกร็ดความรู้ ๒ ประการ

หนึ่ง

สตรีที่ถูกหย่าก่อนที่จะมีเพศสัมพันธ์จะไม่มี
อิตตะฮ์ใดๆ สำหรับเธอ

อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا نَكَحْتُمُ الْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ طَلَقْتُمُوهُنَّ مِنْ
قَبْلِ أَنْ تَمْسُوهُنَّ فَمَا لَكُمْ عَلَيْهِنَّ مِنْ عِدَّةٍ تَعْتَدُونَهَا ﴾
[الأحزاب : ๔๙]

ความว่า “โائبรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย
เมื่อพวกเจ้าได้สมรสกับบรรดาหญิงผู้ศรัทธ
า

ต่อมาพวกเจ้าได้หย่าพวกเธอก่อนที่จะมีเพ
ศสัมพันธ์กับพวกเธอ

ดังนั้นจะไม่มีสิทธิ์สำหรับพวกเจ้าที่จะนับอิด
ตะฮฺใดๆ ต่อพวกเธอ” (อัล-อะห์ซาบ : ๔๗)

อิบนุ กะซีรฺ เราะหิมะฮุลลอฮฺ

กล่าวในตัฟซีร (๕/๔๗๗) ว่า

“นี่เป็นสิ่งที่ปวงปราชญ์มีความเห็นพ้องกันว่า
า

แท้จริงสตรีที่ถูกหย่าก่อนที่จะมีเพศสัมพันธ์
นั้นก็ไม่มีอิดตะฮฺใดๆ ต่อเธอ

เธอจะไปแต่งงานได้ทันทีกับใครก็ได้ตามที่
เธอประสงค์”

สอง สตรีที่ถูกหย่าก่อนที่จะมีเพศสัมพันธ์

แต่ได้มีการกำหนดสินสมรสหรือมะฮฺร์แก่เธอ
แล้วเธอมีสิทธิ์ได้รับครึ่งหนึ่ง

และสตรีใดที่ไม่ได้มีการกำหนดสินสมรสให้

แก่เธอ เธอมีสิทธิ์ได้รับของปลอมใจ
ด้วยสิ่งที่สามีหาได้อย่างสะดวก เช่น
เครื่องนุ่งห่มและอื่นๆ

และสตรีที่ถูกหย่าหลังจากมีเพศสัมพันธ์แล้ว เธอมีสิทธิ์ได้รับสินสมรสทั้งหมด
อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿ لَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ طَلَقْتُمْ النِّسَاءَ مَا لَمْ تَمْسُوهُنَّ أَوْ
تَقَرَّبُوا لَهُنَّ فَرِيضَةً وَمَتَّعُوهُنَّ عَلَى الْمَوْسِعِ قَدَرَهُ
وَعَلَى الْمُقْتَرِ قَدَرَهُ مَتَّعًا بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُحْسِنِينَ
۲۳۶ وَإِنْ طَلَقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَمْسُوهُنَّ وَقَدْ فَرَضْتُمْ
لَهُنَّ فَرِيضَةً فَنِصْفُ مَا فَرَضْتُمْ ﴾ [البقرة: ۲۳۶-۲۳۷]

ความว่า “ไม่มีบาปอันใดสำหรับพวกเจ้า
หากพวกเจ้าได้หย่าสตรี
ตราบใดที่ยังไม่มีเพศสัมพันธ์กับพวกเธอ

หรือยังมีได้กำหนดสินสมรสให้แก่พวกเธอ และพวกเจ้าจงมอบสิ่งปลอบใจให้แก่พวกเธอ ใครที่มั่งมีก็ให้ตามความสามารถของเขา และผู้ยากจนก็ให้ตามความสามารถของเขา เป็นการมอบให้โดยชอบธรรม เป็นหน้าที่ของคนมีคุณธรรมทั้งหลาย และหากพวกเจ้าได้หย่าก่อนที่จะมีเพศสัมพันธ์กับพวกเธอ ในขณะที่พวกเจ้าได้กำหนดสินสมรสแก่พวกเธอแล้ว ดังนั้นจงจ่ายครึ่งหนึ่งของสิ่งที่พวกเจ้าได้กำหนด” (อัล-บะเกาะเราะฮ์ : ๒๓๖-๒๓๗)

หมายความว่าไม่มีบาปอันใดสำหรับพวกเจ้าในการหย่าภรรยาก่อนที่จะมีเพศสัมพันธ์ และก่อนกำหนดสินสมรส ถึงแม้ในการกระทำดังกล่าวเป็นการสร้างความเจ็บปวดแก่เธอก็ตาม แท้จริงแล้วควรจะทดแทนด้วยสิ่งปลอบใจ และนั่นก็คือตามสภาพของสามี ขัดสนหรือมั่งมี ก็ให้ปฏิบัติกันตามจารีต หลังจากนั้น อัลลอฮ์ได้กล่าวถึงภรรยาที่มีการกำหนดสินสมรสแก่เธอแล้ว โดยที่พระองค์ทรงสั่งใช้ให้สามีมอบครึ่งหนึ่งของสินสมรสให้แก่เธอ

อิบนุ กะซีรฺ เราะหิมะฮุลลอฮฺ
กล่าวในตัฟซีรฺ (๑/๕๑๒) ว่า
“การแบ่งสินสมรสออกเป็นสองส่วน -
ในกรณีเช่นนี้-
เป็นเรื่องที่ปวงปราชญ์เห็นพ้องกันโดยไม่มี
การขัดแย้งอันใด”

๓.

ห้าสิ่งต้องห้ามสำหรับสตรีซึ่งอยู่ในอิดตะฮฺจ
ากการตายของสามีซึ่งเรียกว่า “อัล-หิดาด”
(การไว้ทุกข์)

หนึ่ง เครื่องหอมทุกชนิด
(สำหรับการแต่งตัว
ไม่ใช่เครื่องหอมเพื่อทำความสะอาด)
ดังนั้น เธอจะไม่ใช่เครื่องหอมตามร่างกาย

เสื้อผ้า และเธอจะไม่ใช้สิ่งที่ถูกทำให้หอม
เนื่องจากท่านเราะสูล
คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

«وَلَا تَمَسُّ طِيْبًا»

ความว่า “และเธอจะไม่แตะต้องน้ำหอม”
(บันทึกโดยอบู ดาวูด : ๒๒๙๙)

สอง

การประดับประดาตามเรือนร่างของเธอ
ดังนั้นห้ามมิให้เธอย้อมด้วยใบเทียน
และการตกแต่งทุกประเภท เช่น
การทำขอบตา การย้อมสีของผิวหนัง
นอกจากภาวะความจำเป็นที่จะต้องทำขอบ
ตาเพื่อการรักษาเยียวยาเท่านั้น
มิใช่เพื่อการตกแต่ง

เธอสามารถที่จะทาขอบตาได้ในเวลาค่ำคืน
และลบออกในเวลากลางวัน
และไม่เป็นไรที่เธอจะรักษาตาของเธอด้วยสิ่ง
อื่น
ซึ่งไม่ใช่ยาทาขอบตาจากสิ่งที่ไม่ใช่เครื่อง
ประดับ

สาม

การประดับประดาด้วยเสื้อผ้าชนิดต่างๆ
จากสิ่งที่ถูกทำขึ้นมาเพื่อการตกแต่ง
และเธอจะใส่เสื้อผ้าตามที่สวมใส่กันตามปก
ติ ไม่มีการตกแต่งใดๆ
และไม่มีการเจาะจงสีใดเป็นการเฉพาะ

สี่ การสวมใส่เครื่องประดับทุกชนิด
แม้กระทั่งแหวน

ห้า

อาศัยบ้านหลังอื่นจากบ้านที่เธออาศัยอยู่ขณะ
สามมีเสียชีวิต
และเธอจะไม่ย้ายไปอยู่ที่อื่น
นอกจากจะมีข้อผ่อนปรนตามศาสนบัญญัติ
เท่านั้น ไม่ออกไปเยี่ยมคนป่วย
เยี่ยมเยียนเพื่อน หรือญาติใกล้ชิด
และอนุญาตให้เธอออกไปในเวลากลางวัน
เพื่อทำธุระต่างๆ ที่จำเป็นได้ และสิ่งอื่นๆ
ที่ศาสนาอนุมัติก็สามารถทำได้

อิบนุลก็อยยิม เราะหิมะฮุลลอฮ์
กล่าวว่า “เธอจะไม่ถูกห้ามจากการตัดเล็บ
ขจัดขนรักแร้
โกนขนที่ศาสนาส่งเสริมให้โกน

และไม่ถูกห้ามจากการอาบน้ำด้วยน้ำโบพุท
ราและหวีผมด้วยน้ำโบพุทรา" (อัล-ฮัดย
อัน-นะบะวีย : ๕/๕๐๓)

ชัยคุลอิสลาม อิบนุ ตัยมียะฮ์

เราะหิมะฮ์ลลอฮ์ กล่าวว่า

“และอนุญาตให้เธอรับประทานทุกสิ่งทุกอย่าง
ที่อัลลอฮ์อนุมัติ เช่น ผลไม้ เนื้อ
และเช่นเดียวกันอนุญาตให้ดื่มทุกสิ่งทีอนุมัติ...
และไม่ใช่ที่ต้องห้ามแก่เธอในการกระทำ
งานหนึ่งงานใดจากการงานที่อนุมัติ เช่น
การปักถักร้อย การตัดเย็บ การทอ และอื่นๆ
จากงานทั่วไปของสตรี
และอนุญาตให้เธอกระทำสิ่งอื่นๆ

ที่อนุวัติแก่เธอในช่วงที่ไม่มีอดีตอะฮ์ เช่น
การพูดกับผู้ชายที่เธอมีความจำเป็นจะต้อง
พูดกับเขา

โดยเธออยู่ในสภาพที่ปกปิดมิดชิด

และการกระทำอื่นๆ

และสิ่งที่ฉันได้กล่าวถึงนี้

คือแนวทางของท่านเราะสุล

คือลัลลลอฮุอะลยฮิวะลัลลัม

ซึ่งเหล่าภรรยาของบรรดาเศาะหาบะฮ์ได้ปฏิบัติกันเมื่อเหล่าสามีของพวกเขาได้เสียชีวิต

” (มััจญ์มูฮฺ พะตาวา : ๓๔/๒๗-๒๘)

ส่วนสิ่งที่ชาวบ้านทุกๆ ไปกล่าวว่า

แท้จริงเธอจะต้องปกปิดใบหน้าไม่ให้ดวงจันทร์ได้เห็น โดยการไม่ขึ้นไปบนดาดฟ้า

ไม่ให้พูดกับผู้ชาย
ปิดหน้าไม่ให้มหรืหรือมของเธอได้เห็น
และอื่นๆ
ทั้งหมดนั้นไม่มีหลักฐานรับรองแต่ประการใ
ด วัลลอฮอะอะอ์ลัม

บทที่ ๑๐

ว่าด้วยการรักษาเกียรติและความบริสุทธิ์ขอ
งสตรี

๑.

สตรีต้องลดสายตาและรักษาอวัยวะเพศเช่น
เดียวกับผู้ชาย

วัลลอฮุ ตร์สว่า

﴿ قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا مِنْ أَبْصَارِهِمْ وَيَحْفَظُوا فُرُوجَهُمْ
 ذَلِكَ أَزْكَى لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا يَصْنَعُونَ ۝ ٣٠ وَقُلْ
 لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ ﴾
 [النور : ٣٠-٣١]

ความว่า

“จงกล่าวแก่บรรดาผู้ศรัทธาชายเถิด
 ให้ลดสายตาของพวกเขาและรักษาอวัยวะ
 เพศของพวกเขา
 นั่นเป็นความบริสุทธิ์ยิ่งสำหรับพวกเขา
 แท้จริงอัลลอฮ์ทรงรอบรู้ในสิ่งที่พวกเขากระ
 ทำ และจงกล่าวแก่บรรดาผู้ศรัทธาหญิงเถิด
 ให้พวกเธอลดสายตาของพวกเธอ
 และรักษาอวัยวะเพศของพวกเธอ” (อัน-นุร
 : ๓๐-๓๑)

ชัยคัมหมัด อัล-อะมีน อัช-ชันกีฎีย์
 ได้กล่าวไว้ในตัฟซีรของท่าน (อัฎวาล์ อัล-
 บะยาน : ๖/๑๘๖-๑๘๗) ว่า
 “อัลลอฮ์ได้สั่งใช้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งชายและ
 หญิง ให้ลดสายตาและรักษาอวัยวะเพศ
 สิ่งที่จัดอยู่ในการรักษาอวัยวะเพศด้วยก็คือ
 การรักษาให้พ้นจากการผิดประเวณี
 การมีเพศสัมพันธ์ระหว่างผู้ชายกับผู้ชายด้วย
 กัน หรือผู้หญิงกับผู้หญิง
 และรักษาให้พ้นจากการนำมาแสดงและเป็
 ดเผยแก่ผู้คน...และอัลลอฮ์ได้สัญญาแก่ผู้ช
 ายและผู้หญิงที่ปฏิบัติตามบัญญัติของพระองค์
 ในโองการนี้ว่าจะได้รับการอภัยโทษ
 และการตอบแทนรางวัลอันใหญ่หลวง
 เมื่อเขาได้ลดสายตาและรักษาอวัยวะเพศพ

พร้อมกับกระทำการต่างๆ
ที่ได้กล่าวไว้ในโองการนี้

﴿ إِنَّ الْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَالْقَانِتِينَ
وَالْقَانِتَاتِ وَالصَّادِقِينَ وَالصَّادِقَاتِ وَالصَّابِرِينَ وَالصَّابِرَاتِ
وَالْخَاشِعِينَ وَالْخَاشِعَاتِ وَالْمُتَصَدِّقِينَ وَالْمُتَصَدِّقَاتِ
وَالصَّامِينَ وَالصَّامَاتِ وَالْحَفِظِينَ وَالْحَفِظَاتِ وَالذَّكِرِينَ
وَالذَّكِرَاتِ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا
عَظِيمًا ۝ ۳۵ ﴾ [الأحزاب : ۳۵]

ความว่า “แท้จริง

บรรดาชายและหญิงมุสลิมที่สวามิภักดิ์ต่อ
อัลลอฮ์ บรรดามุอ์มินผู้ศรัทธาชายและหญิง
บรรดาผู้เชื่อฟังอัลลอฮ์ชายและหญิง
บรรดาผู้สัจจะชายและหญิง
บรรดาผู้อดทนชายและหญิง
บรรดาผู้ยำเกรงทั้งชายและหญิง

บรรดาผู้ทำทานทั้งชายและหญิง
บรรดาผู้ถือศีลอดชายและหญิง
บรรดาชายและหญิงที่รักษาอวัยวะเพศของ
พวกเขา
และบรรดาชายและหญิงที่รำลึกถึงอัลลอฮ์
อย่างมากมาย
อัลลอฮ์นั้นได้ทรงจัดเตรียมไว้ให้แก่พวกเขา
ซึ่งการอภัยโทษ
และผลตอบแทนอันยิ่งใหญ่” (อัล-อะห์ซาบ
: ๓๕)

คำกล่าวของซัยด์ที่ว่า
“ผู้หญิงกับผู้หญิง” หมายถึง
การมีเพศสัมพันธ์ของผู้หญิงกับผู้หญิงด้วย
การฉ้อโกง

และนั่นเป็นการกระทำที่เป็นบาปใหญ่
สมควรที่ผู้กระทำทั้งสองต้องได้รับการลงโทษ
เพื่อเป็นการอบรมสั่งสอน

อิบนุ กุดามะฮฺ เราะหิมะฮุลลอฮฺ
กล่าวว่า “เมื่อผู้หญิงสองคนทำการดูเถกกัน
เธอทั้งสองก็ผิดประเวณี ซึ่งจะถูกลงโทษ
เนื่องจากการรายงานจากท่านเราะสูล
คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

«إِذَا أَتَتِ الْمَرْأَةُ الْمَرْأَةَ ، فَهُمَا زَانِيَتَانِ»

ความว่า “เมื่อผู้หญิงสมสู่กับผู้หญิงด้วยกัน
เธอทั้งสองก็เป็นผู้ผิดประเวณี”
ทั้งสองจะต้องถูกตะอูซีร (โทษตามการพิจารณา
ของผู้พิพากษา)
เนื่องจากการผิดประเวณีที่ไม่มีโทษถูก

กำหนดไว้เป็นการเฉพาะ” (อิบนุ กุฎามะฮ์ :
๘/๑๙๘)

จงหลีกเลี่ยงการกระทำที่น่ารังเกียจเช่นนี้เถิด
โอ้สตรีผู้ศรัทธา
โดยเฉพาะอย่างยิ่งบรรดาหญิงสาว

ส่วนการลดสายตานั้น อิบนุล ก็อยยิม
เราะหิมะฮ์ลลอฮ์ กล่าวว่า “การจ้องมองนั้น
จะเป็นปัจจัยนำไปสู่ความใคร่
การยับยั้งสายตาจากการมองเป็นแก่นของการ
รักษาอวัยวะเพศ ดังนั้น
ผู้ใดปล่อยสายตาของเขา
เขาย่อมนำตัวของเขาเองสู่ความหายนะ
และแท้จริง ท่านเราะฮ์ล
คือลลลลลลลลลลลลลลล ได้กล่าวว่า “โอ้

อะลี๋ย เอ๋ย ท่านอย่าได้มองซ้ำ

เพราะแท้จริงแล้ว

สิทธิของท่านคือการมองครั้งที่หนึ่งเท่านั้น”

ซึ่งหมายถึง

การมองอย่างกะทันหันโดยไม่ตั้งใจ

และในอัล-มุสนัดของอะห์มัด ท่านเราะฮะฮ์

คือลัลลอฮ์ อะลัยฮิวะสَّلَامกล่าวว่า

“การมองเป็นลูกศรหนึ่งซึ่งอาบยาพิษ

จากบรรดาลูกศรของอิบลีส...”

และการมองนั้นเป็นที่มาของความวิบัติต่าง

ๆ ที่ประสบกับผู้คน

เพราะการมองจะทำให้เกิดการจินตนาการ

การจินตนาการจะทำให้เกิดความคิด

จากนั้นความคิดทำให้เกิดความใคร่

ความใคร่จะทำให้เกิดความต้องการ

หลังจากนั้นมันจะกลายเป็นความตั้งใจที่มุ่งมั่น

แล้วจะเกิดการกระทำอย่างแน่อน トラバ
ิดที่ไม่มีสิ่งหักห้าม และด้วยเหตุนี้

จึงมีสุภาษิตว่า

การอดทนในการลดสายตานั้น

ง่ายกว่าการอดทนในความเจ็บปวดของสิ่ง
ที่จะตามมา” (อัล-ญะวาบ อัล-กาฟีย :

๑๒๙-๑๓๐)

ดังนั้น โฉสตรีผู้ศรัทธาเอ๋ย

จำเป็นที่เธอจะต้องลดสายตาไม่ไปมองผู้ชาย
ไม่มองรูปภาพต่างๆ

ที่นำพาสู่ความวิบัติซึ่งมีอยู่ในวารสารบางฉบับ
ตามจอโทรทัศน์ หรือวิดีโอ -

แล้วเธอจะปลอดภัยจากบั้นปลายที่ชั่วช้า
มากต่อมากแล้วที่การมองได้นำพาความโศก
เศร้ามาให้ผู้มอง
และไฟกองใหญ่ที่นั่นมักเริ่มมาจากสะเก็ดไฟ

๒. การออกห่างจากการฟังเพลงและดนตรี

อิบนุลกัอยยิม เราะหิมะฮุสลอส
กล่าวว่า
“และส่วนหนึ่งจากเล่ห์กลของชัยฏอนมารร้าย
ที่นำมาหลอกผู้ที่มีความรู้น้อย
คนเบาปัญญา และผู้ไม่เคร่งครัดศาสนา
และที่นำมาใช้จับหัวใจของพวกผู้ที่โง่เขลา
และผู้ก่อความเสื่อมเสีย
คือการฟังเสียงโห่ร้อง การตบมือ
การร้องเพลงที่ประกอบด้วยอุปกรณ์ต่างๆ

ที่ต้องห้าม

ซึ่งก็ตกเป็นอุปสรรคไม่ให้อัลกุรอานทะเลาะ
เข้าไปในหัวใจ

และทำให้หัวใจจมปลักอยู่กับการฝ่าฝืน
และอบายมุขต่างๆ

ดนตรีเป็นบทสวดของชัยฏอนมารร้าย

เป็นกำแพงกั้นระหว่างมนุษย์กับอัลลอฮ์

เป็นเวทมนต์กล่อมเป่านำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์

ระหว่างชายกับชายและการผิดประเวณี

กับต่างเพศ ด้วยเสียงเพลงนี้

ผู้มีความใคร่อันชั่วช้าจะได้สมหวังกับคนที่

ขาหลงใหล ...

ส่วนการฟังเพลงจากสตรีหรือชายหนุ่มรูปห

ล่อนั้นเป็นบาปที่ใหญ่ยิ่ง

และทำให้เกิดความเสื่อมเสียในศาสนาเป็น

อย่างมาก... และไม่มีข้อกังขาเลยว่า
แท้จริง ทุกคนที่มีความหึงหวงนั้น
เขาจะให้ครอบครัวของเขาห่างไกลจากกา
รฟังเพลงเหมือนกับที่ต้องการให้พวกเธอออก
ห่างสาเหตุต่างๆ ที่น่าระแวง ...
และเป็นที่ยอมรับกันว่า
แท้จริงเมื่อผู้ชายเข้าหาสตรีด้วยความยาก
ลำบาก
เขาก็จะพยายามให้เธอได้รับฟังเสียงเพลง
เพื่อว่าเธอ นั้นจะได้ใจอ่อน
ทั้งนี้เนื่องจากสตรีจะมีความรู้สึกต่อเสียงต่าง
ๆ อย่างรวดเร็ว ดังนั้น
เมื่อเสียงนั้นเป็นเสียงเพลง
ความรู้สึกของเธอก็จะเกิดขึ้นด้วยสองทางด้
วยกัน

กล่าวคือทางด้านเสียงและด้านความหมาย
ของมัน ...

เมื่อเสียงเพลงถูกประกอบด้วยกลอง
ความเป็นสาว

และการเต้นรำอย่างอ่อนช้อย

แล้วหากสตรีนั้นได้ตั้งครรภ์เพราะเพลง
แน่นอน

เธอย่อมตั้งครรภ์ด้วยเสียงเพลงเช่นนี้
ขอสาบานต่ออัลลอฮ์

มากต่อมากแล้วที่สตรีต้องเป็นโสเภณีเพราะ
เสียงเพลง”

ไอ้สตรีผู้ศรัทธาเอ๋ย

จงอย่าเกรงต่ออัลลอฮ์เถิดและจงระวังโรคร้าย
เยี่ยงนี้ นั่นคือการฟังเพลงต่างๆ

ซึ่งเป็นที่นิยมในกลุ่มของบรรดามุสลิมด้วยความหลากหลายของสื่อและรูปแบบ ซึ่งทำให้หญิงสาวจำนวนมากที่รู้ไม่เท่าทัน ได้สั่งซื้อจากแหล่งผลิตและส่งมอบให้เป็นของขวัญในกลุ่มพวกเธอซึ่งกันและกัน

๓.

การไม่อนุญาตให้เดินทางโดยไม่มีมะหฺร็อม

ช่องทางหนึ่งที่จะรักษาอวัยวะเพศ คือห้ามมิให้สตรีเดินทางโดยไม่มีมะหฺร็อม ซึ่งคอยปกป้องคุ้มครองเธอจากพวกเกะกะเกเร และคนชั่วทั้งหลาย ดังมีหะดีษที่เชื่อถือได้รายงานว่า ไม่อนุญาตให้สตรีเดินทางโดยปราศจากมะหฺร็อม เช่น รายงานจากท่านอับนุ อุมร์

เราะฎียัลลอฮุอันฮุ ท่านเราะสูล
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

«لَا تُسَافِرُ الْمَرْأَةُ ثَلَاثًا إِلَّا وَمَعَهَا ذُو مَحْرَمٍ»

ความว่า

“สตรีจะไม่เดินทางเป็นเวลาสามวัน
นอกจากจะต้องพร้อมกับมะห์ร็อมเท่านั้น”
(บันทึกโดยอัล-บุคอรีย : ๑๘๖๒ และมุสลิม :
๑๓๓๘)

จากอบู สะอีด อัล-คุดรีย

เราะฎียัลลอฮุอันฮุ “ท่านเราะสูล
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
ห้ามมิให้สตรีเดินทางในระยะเวลาสองวัน...
.” (บันทึกโดยอัล-บุคอรีย : ๑๘๖๔
และมุสลิม : ๓๒๔๙)

จากอบู ฮุร็อยเราะฮ์
เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ท่านเราะฮ์สุล
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

«لَا يَحِلُّ لِامْرَأَةٍ تُوْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ أَنْ تُسَافِرَ
مَسِيرَةَ يَوْمٍ وَلَيْلَةٍ إِلَّا وَمَعَهَا حُرْمَةٌ»

ความว่า

“ไม่อนุญาตให้สตรีที่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์และ
วันปรโลกเดินทางในระยะทางวันกับคืน
นอกจากต้องพร้อมทั้งมะห์ร็อมของเธอเท่า
นั้น” (บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์ : ๑๐๘๘
และมุสลิม : ๓๒๔๙)

การกำหนดระยะเวลาในหะดีษต่าง
ๆ สามวัน สองวัน และหนึ่งวันกับหนึ่งคืนนั้น
เป้าหมายคือ

ตามสภาพของพาหนะการเดินทางในสมัยนี้
เดินทางด้วยเท้าและยานพาหนะต่างๆ
และความแตกต่างของหะดีษในการกำหนด
เวลา สามวัน สองวัน หรือวันกับคืน
หรือที่น้อยกว่านั้น -

บรรดาผู้รู้ได้ตอบชี้แจงว่า

จำนวนของหะดีษไม่ใช่เป้าหมาย

แต่เป้าหมายคือทุกสภาพที่ถูกเรียกว่าเป็นก
ารเดินทาง ดังนั้น

สตรีจึงถูกห้ามเดินทางโดยปราศจากมะหฺรือ
ม

อิมาม อัน-นะวะวี๋ย رحمهฮิมะฮูลลอฮ์

ได้กล่าวไว้ในการอธิบายหะดีษของอิมามมุ
สลิมว่า “บทสรุป

คือทุกสิ่งที่ถูกเรียกว่าการเดินทางนั้น
สตรีถูกห้ามไม่ให้เดินทางโดยไม่มีสามี
หรือไม่มีมะหฺร็อมเดินทางไปด้วย
ไม่ว่าการเดินทางสามวัน สองวัน หนึ่งวัน
สิบสองไมล์ หรืออื่นๆ
เนื่องจากในรายงานของอิบน์ อับบาส
ไม่ได้กำหนดเวลา
ซึ่งเป็นรายงานสุดท้ายของอิมามมุสลิม
(สตรีจะไม่เดินทางโดยไม่มีมะหฺร็อม)
และรายงานนี้ครอบคลุมทุกสิ่งที่เรียกว่าเดิน
ทาง” วัลลอฮุอะอฺลัม (ซัรห์ เคาะฮ์ มุสลิม :
๙/๑๐๓)

ส่วนผู้ที่ชี้ขาดว่า
อนุญาตให้สตรีเดินทางไปกับหมู่คณะของส

ตรี เพื่อประกอบพิธีหัจญ์ภาคบังคับนั้น
ขัดแย้งกับคำสอนของท่านเราะสุล
คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม อิมามอัล-
ค็อฏฏอบีย ได้กล่าวไว้ในหนังสือ
(มะอาลิมุสสุนัน : ๒/๒๗๖-๒๗๗)

คู่กับตะฮะฮิบของอิบนุลก็อยยิมว่า

“แท้จริงท่านเราะสุล

คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

ได้ห้ามเธอไม่ให้เดินทางนอกจากจะต้องมีผู้
ชายที่เป็นมะหฺร็อมพร้อมกับเธอด้วย

ดังนั้นการอนุญาตให้เธอเดินทางไปประกอ
บพิธีหัจญ์โดยไม่มีเงื่อนไขตามที่ท่านเราะสุ

ล คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม วางไว้นั้น

เป็นสิ่งที่ค้านกับแบบอย่างของท่าน

ต่อมาเมื่อการออกไปของเธอโดยที่ไม่มีมะหฺ

รื้อมเป็นการฝ่าฝืน

ก็ยอมไม่อนุญาตให้บังคับเธอเพื่อการทำหัจญ์

นั่นคือการเชื่อฟังภักดีซึ่งนำไปสู่การฝ่าฝืน”

ฉัน(ผู้เขียน)ขอกล่าวว่า

พวกเขาเหล่านั้นไม่ได้ชี้ขาดว่าอนุญาตให้สตรีเดินทางโดยไม่มีมะหฺรอมในทุกกรณีไม่และแท้จริงแล้วพวกเขาอนุญาตให้เธอกระทำเช่นนั้นได้เฉพาะกรณีประกอบพิธีหัจญ์ภาคบังคับเท่านั้น

อิมาม อัน-นะวะวียี رحمهฮิมะฮุลลอฮ์
กล่าวว่า

“ไม่อนุญาตให้เธอเดินทางไปประกอบพิธีหัจญ์ภาคสมัครใจ ไปทำการค้า

การเยียมเยียน และอื่นๆ
นอกจากจะต้องมีมะหฺร็อมเท่านั้น” (อัล-
มัจญฺมอ : ๘/๒๔๙)

ดังนั้น

ผู้ที่ปล่อยให้สตรีในสมัยนี้เดินทางโดยที่ไม่มี
มี มะหฺร็อมเดินทางไปด้วยนั้น
ไม่มีผู้รู้คนใดที่ได้รับการยอมรับและเชื่อถือ
มีความเห็นสอดคล้องกับคนเหล่านั้น

ส่วนคำพูดของพวกเขาที่ว่า

“แท้จริงมะหฺร็อมของเธอจะให้เธอโดยสาร
เครื่องบินไป
หลังจากนั้นจะมีมะหฺร็อมอีกคนมาต้อนรับเมื่อ
ถึงปลายทาง
เพราะว่าเครื่องบินนั้นมีความปลอดภัย

ตามการอ้างของพวกเขาอันเนื่องจากมีผู้โดย
ยสารชายและหญิงเป็นจำนวนมาก”
เราก็จะตอบแก่พวกเขาว่า “มิได้เป็นเช่นนั้น
เครื่องบินนั้นอันตรายที่สุด
เพราะว่าผู้โดยสารจะปะปนกัน
เธออาจจะนั่งอยู่ใกล้กับผู้ชาย
และบางทีอาจจะมีเหตุการณ์ทำให้เครื่องบิน
ต้องเปลี่ยนทิศทางการบินไปทางสนามบินอื่น
ดังนั้น ก็จะไม่มีคนที่มาต้อนรับเธอ
ท้ายสุดเธอก็จะต้องตกอยู่ในภาวะอันตราย
และจะเป็นอย่างไร
เมื่อสตรีอยู่ในประเทศที่เธอไม่รู้จัก
และไม่มีมะหรัอม”

๔. ห้ามชายหญิงอยู่กันตามลำพัง

และแนวทางหนึ่งที่จะรักษาอวัยวะเพศคือห้ามมิให้สตรีอยู่ตามลำพังกับชายที่ไม่ใช่สามีหรือมของเธอ ท่านเราะสูลคือลลลลลลลลลลลลลลลล ได้กล่าวไว้ว่า

«مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلَا يَخْلُونَ بِأَمْرَةِ لَيْسَ مَعَهَا ذُو مَحْرَمٍ مِنْهَا فَإِنَّ تَالِثَهُمَا الشَّيْطَانُ»

“ผู้ใดที่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์และวันปรโลก เขาก็อย่าได้อยู่กับสตรีโดยที่ไม่มีสามีหรือมของเธออยู่ด้วย เพราะคนที่สามก็คือชัยฏอน”
(บันทึกโดยอะหฺมัด : ๓/๓๓๙)

มีรายงานจากอามิร อิบนุ เราะะบิอะฮฺ เราะะฎิยัลลอฮุอันฮุ ท่านเราะสูลคือลลลลลลลลลลลลลลลล กล่าวว่
“จงรู้ไว้เถิดว่าชายคนหนึ่งจะไม่อยู่ตามลำพัง

งกับหญิงที่ไม่เป็นที่อนุมัติแก่เขา
เพราะคนที่สามคือ ชัยฎอน
นอกจากจะมีมะหฺรือมอยู่ด้วยเท่านั้น”
(บันทึกโดยอะหฺมัด : ๑/๑๘)

อัล-มัจญุดุดดิน (ปู่ของอิบนุ
ตัยมียะฮฺ) ได้กล่าวไว้ในหนังสือมุนตะกอ
อัล-อัคบาร์ ว่า “ทั้งสองหะดีษนี้บันทึกโดย
อิมามอะหฺมัด
และความหมายดังหะดีษที่กล่าวมาปรากฏใ
นรายงานของอิบนุอับบาสซึ่งเป็นหะดีษที่บั
นติกโดยอัล-บุคอรีย์ และมุสลิม

อิมาม อัช-เซากานีย์ เราะหิมะฮุลลอฮฺ
ได้กล่าวไว้ในหนังสือนัยลุลเอาฏอร
(๖/๑๒๐)

“และการอยู่ตามลำพังกับสตรีที่แต่งงานได้นั้นเป็นสิ่งต้องห้าม โดยมติเอกฉันท์ของปวงปราชญ์ ดังที่อิบนุหะญัร ได้กล่าวไว้ในฟัตหุลบาริ และสาเหตุของการห้ามตามหะดีษคือการที่มีชัยฆอนมาเป็นต้นที่สามและมาอยู่ด้วยนั้น จะทำให้ทั้งสองกระทำในสิ่งที่ฝ่าฝืน ส่วนการอยู่กับสตรีที่แต่งงานได้โดยมีมะหรั้มอยู่ด้วยก็เป็นสิ่งที่อนุญาต เนื่องจากจะไม่เกิดการฝ่าฝืน ขณะที่มะหรั้มอยู่”

สตรีบางคนและผู้ปกครองของเธออาจจะไม่สนใจ

ปล่อยปะละเลยในเรื่องการอยู่ด้วยกันตาม
ลำพังในหลากหลายรูปแบบ อาทิ

หนึ่ง

สตรีอยู่ตามลำพังกับญาติใกล้ชิดของสามี
และเปิดโบหน้า

และนี่เป็นการอยู่ตามลำพังที่อันตรายที่สุด
ท่านเราะสูล คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام
กล่าวว่า

«إِيَّاكُمْ وَالدُّخُولَ عَلَى النِّسَاءِ» . فَقَالَ رَجُلٌ مِنَ الْأَنْصَارِ
: يَا رَسُولَ اللَّهِ ، أَفَرَأَيْتَ الْحَمُو ؟ قَالَ : «الْحَمُو
الْمَوْتُ» .

ความว่า

“ท่านทั้งหลายจงระวังการเข้าไปหาบรรดาสตรี”

แล้วชายคนหนึ่งจากชาวอันศอรุได้กล่าวว่า
โอ้ท่านเราะฮ์มะฮ์ลุลลอฮ์

แล้วท่านเห็นอย่างไรกับน้องชายของสามี?

ท่านตอบว่า “นั่นคือความตาย”

(บันทึกโดยอัล-บุคอรี : ๕๒๓๒ และอัต-
ติรมีซี : ๑๑๗๑)

อิบนุ หะญัวร์ เราะฮ์มะฮ์ลุลลอฮ์

ได้กล่าวไว้ในฟัตหุลบารีย์ว่า “อิมามอัน-
นะวะวียกกล่าวว่า

นักวิชาการด้านภาษาศาสตร์มีความเห็นเป็น
เอกฉันท์ว่า “อัล-หัมวู” ในสำนวนหะดีษ
คือ ญาติใกล้ชิดของสามี เช่น พ่อ ลุง

พี่น้อง หลาน ลูกพี่ลูกน้องของเขา
และคนอื่นๆ....จุดประสงค์ของหะดีษคือบรรดา
ญาติใกล้ชิดของสามี แต่ไม่รวมถึงพ่อ
และลูกๆ ของสามี
เนื่องจากพวกเขาเป็นมะหรัอมของเธอ
อนุญาตให้อยู่กับตามลำพังกับเธอได้
และพวกเขาไม่ถูกระบุลักษณะว่าเป็นความ
ตาย...

การปฏิบัติโดยทั่วไปมักจะมีการปล่อยปะละ
ลย

โดยที่น้องชายจะอยู่ตามลำพังกับภรรยาของ
พี่ชาย ดังนั้น

เขาจึงถูกเปรียบเหมือนกับความตาย
ซึ่งสมควรเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการห้าม”
(ฟัตหุลบารี : ๙/๓๓๑)

และอิมามอัช-เชากานีย์
ได้กล่าวไว้ในหนังสือนัยลุลเอาฎอร
(๖/๑๒๒) “คำวาญาคือของสามีคือความตาย
หมายความว่า
ญาคือของสามีน่ากลัวยิ่งกว่าคนอื่น
ตั้งที่ความตายเป็นสิ่งที่น่ากลัวมากกว่าสิ่งอื่น
ๆ”

ไอ้สตรีผู้ศรัทธาเอ๋ย
เธอจงอย่ากรงต่ออัลลอฮ์เถิด
และอย่าได้ปล่อยปะละเลยในเรื่องนี้
เพราะว่าบรรทัดฐานนั้นอยู่ที่บัญญัติของศา
สนา ไม่ใช่วิถีปฏิบัติของมนุษย์ทั่วไป

สอง
สตรีบางคนและผู้ปกครองของเธอ

ปล่อยปะละเลยในเรื่องการโดยสารรถยนต์
ไปกับคนขับตามลำพัง
ซึ่งคนขับรถนั้นไม่ใช่แม่หรือมของเธอ
ทั้งที่แท้จริงแล้วการกระทำเช่นนั้นเป็นที่ต้อง
งห้าม

ชัยค์มุหัมมัด บิน อิบรอฮีม อาล อัช-
ชัยค์
ผู้ชี้ขาดปัญหาศาสนาของประเทศซาอุดีอา
ระเบีย กล่าวไว้ใน มัจญ์มูอฺฟะตาวา เล่มที่
๑๐ หน้าที่ ๕๒ ว่า
“ในปัจจุบันนี้ไม่มีความสงสัยอันใดเลยว่า
การโดยสารของสตรีซึ่งไปกับคนขับหรือเจ้
าของรถตามลำพัง
โดยไม่มีแม่หรือมติดตามเธอไปด้วยนั้นเป็น

สิ่งที่ชั่วร้าย และมีผลเสียมากมาย
ไม่อาจมองข้ามได้
ไม่ว่าสตรีนั้นจะเป็นเด็กที่สงบเสงี่ยมหรือเด็ก
กระเรียนที่พูดคุยกับผู้ชายก็ตาม
ผู้ชายที่พอใจกับการกระทำเช่นนี้
เขาเป็นผู้ที่ไม่เคร่งครัด ขาดความเป็นบุรุษ
มีความหึงหวงน้อย” ท่านเราะสูล
คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิอะสลัลม กล่าวว่
“ไม่มีชายคนใดที่อยู่ตามลำพังกับผู้หญิงนอก
จากชายภรรยาจะเป็นคนที่สาม”
(หะดีษบทนี้ได้อ้างอิงก่อนนี้แล้ว)

และการอยู่ตามลำพังในรถกับคนขับ
นั้น
ยิ่งกว่าการอยู่กับเธอภายในบ้านและที่อื่นๆ

เพราะเขาสามารถที่จะพาเธอไปไหนก็ได้ตามที่เขาประสงค์ ในประเทศ นอกประเทศ ด้วยความสมัครใจหรือบังคับ

และจะมีผลเสียที่ร้ายแรงติดตามมา ซึ่งมากกว่าผลเสียจากการอยู่ตามลำพังทั่ว ๆ ไป

และจำเป็นที่มะหฺร็อมจะต้องเป็นผู้ใหญ่ จึงไม่เพียงพอหากมะหฺร็อมนั้นเป็นเด็ก และสตรีบางคนเข้าใจผิดว่าเมื่อเธอได้พาเด็กมากับเธอด้วยนั้นหมายความว่าไม่อยู่ในข่ายการอยู่ด้วยกันโดยลำพังกับผู้ชายแล้ว นี่เป็นความเข้าใจที่ผิดพลาดมาก

อิมาม อัน-นะวะวี๋ย เราะหิมะฮฺลลอฮฺ กล่าวว่

“เมื่อชายและหญิงที่แต่งงานกันได้อยู่ตาม
ลำพัง
โดยไม่มีคนที่สามอยู่ด้วยก็เป็นสิ่งต้องห้ามโ
ดนมติเอกฉันท์
และเช่นเดียวกันหากมีเด็กเล็กอยู่พร้อมกับ
ขาทั้งสอง
การอยู่ด้วยกันโดยลำพังที่ต้องห้ามก็ยังคงมี
อยู่” (อัล-มัจญฺมอ : ๙/๑๐๙)

สาม

สตรีบางคนและผู้ปกครองของเธอปล่อยให้ปะ
ละเลยให้สตรีเข้าไปหาหมอ
โดยอ้างว่ามีความจำเป็นที่เธอจะต้องรักษา
และนี่เป็นสิ่งที่ชั่วร้ายมาก อันตรายยิ่ง

และไม่อนุญาตให้ยอมรับและนั่งเฉยต่อข้อ
อ้างเช่นนี้

ชัยค์มุหัมมัด บิน อิบรอฮีม

กล่าวไว้ในมััจญ์มุอะฟาตาวา (๑๐/๑๓) ว่า

“และอย่างไรก็ตาม

การอยู่ตามลำพังกับสตรีที่แต่งงานกันได้

เป็นสิ่งต้องห้ามตามบทบัญญัติ

แม้กระทั่งหมอที่จะมาทำการเยียวยาเธอก็ตาม เนื่องจากหะดีษที่ว่า

“ไม่มีชายคนใดที่จะอยู่กับสตรีโดยลำพังนอกจากชายฉกรรจ์จะเป็นคนที่สาม”

ดังนั้นจำเป็นที่จะต้องมีคนหนึ่งคนใดอยู่กับเธอด้วย จะเป็นสามีหรือมะหฺร์หรือมคนอื่น ๆ

ถ้าหากมะหฺร์หรือมไม่พร้อมก็ให้มีญาติของเธอ

ที่เป็นผู้หญิง

แล้วหากไม่มีคนหนึ่งคนใดจากที่กล่าวมาแล้ว

ในขณะที่ความเจ็บป่วยถึงขั้นอันตรายไม่สามารถรอช้าได้

อย่างน้อยก็ต้องให้พยาบาลหรือคนอื่นอยู่ด้วย

ทั้งนี้ก็เพื่อให้รอดพ้นจากการอยู่กันตามลำพังที่ต้องห้าม”

และเช่นเดียวกันไม่อนุญาตให้หมอยู่กับสตรีโดยลำพัง ไม่ว่าเธอจะเป็นหมอ

เป็นเพื่อน หรือเป็นพยาบาลก็ตาม

ไม่อนุญาตให้ครูชายซึ่งตาบอดหรืออื่นๆ

อยู่ตามลำพังกับนักเรียนหญิง

และไม่อนุญาตให้พนักงานต้อนรับบนเครื่องบินไปอยู่ตามลำพังกับผู้ชาย

สำหรับเรื่องนี้

ผู้คนทั้งหลายได้ปล่อยปะละเลย

โดยอ้างความทันสมัย

เลียนแบบต่างศาสนิกอย่างเงยหัวไม่ขึ้น

และไม่สนใจใยดีต่อบทบัญญัติศาสนา

ดังนั้น

ไม่มีอำนาจและไม่มีพลังอันใดนอกจากต้อง

พึ่งพาอัลลอฮ์ ผู้ทรงสูงส่งและทรงไพศาล –

ลาเหอะละ วะลา กุวัอะตะ อิลลา บิลลาฮิล

อะลีลอะฮิม

และไม่อนุญาตให้ผู้ชายอยู่ตามลำพังกับคนใช้หญิงที่บริการอยู่ในบ้านของเขา

และไม่อนุญาตให้สตรีเจ้าของบ้านอยู่กับคนใช้ผู้ชายโดยลำพัง

สำหรับปัญหาคนรับใช้นั้นเป็นปัญหาที่ร้ายแรง ซึ่งผู้คนในสมัยนี้ประสบกันมาก เพราะผู้หญิงยุ่งอยู่กับการศึกษาและการทำงานนอกบ้าน และนั่นเป็นสิ่งที่ผู้ศรัทธาจำเป็นต้องระวังเป็นอย่างมาก และยังหลีกเลี่ยงให้มาก และอย่ายอมที่จะแลกกับประเพณีที่ไม่ดีทั้งหลายเหล่านี้

เพิ่มเติม :

ห้ามสตรีจับมือกับผู้ชายที่ไม่ใช่สามีหรือม

ชัยค์อับดุลอะซีซ บิน บาซ
ประธานองค์การค้นคว้าด้านวิชาการ
การชี้ขาดปัญหาศาสนา
และการเรียกร้องเชญชวน กล่าวไว้ในอัล-
พะตาวา
ซึ่งสถาบันการเผยแพร่และการเรียกร้องเช
ญชวนจัดพิมพ์ (๑/๘๕) ว่า
“ไม่อนุญาตให้สตรีจับมือผู้ชายที่ไม่ใช่ได้
มะห์หรือมในทุกรณี ไม่ว่าจะพวกเธอจะเป็นส
าวหรือชราก็ตาม
ไม่ว่าผู้ชายที่จับมือนั้นจะเป็นเด็กหนุ่มหรือค
นแก่ก็ตาม
เนื่องจากการกระทำเช่นนั้นเป็นอันตรายแก่
ทุกคน

มีรายงานที่เชื่อถือได้จากท่านเราะสูล
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام กล่าวว่

«إِنِّي لَا أَصَافِحُ النِّسَاءَ»

ความว่ “แท้จริง
ฉันจะไม่จับมือกับบรรดาสตรี”
(บันทึกโดยอัน- นะสาอีย้ : ๔๑๘๑)

และท่านหญิงอาอิชะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา
กล่าวว่

وَاللَّهِ مَا مَسَّتْ يَدُ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَدَ امْرَأَةٍ
قَطُّ غَيْرَ أَنَّهُ يُبَايِعُهُنَّ بِالْكَلامِ.

ความว่ “ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ
มือของท่านเราะสูล คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام
อะลัยฮิวะสَّلَام

ไม่เคยสัมผัสกับมือของหญิงคนใดเลย
เพียงแต่ท่านทำสตัยาบั้นกับพวกเธอด้วยคำ
พูดเท่านั้น” (บันทึกโดยมุสลิม : ๑๘๖๖)

และไม่มีความแตกต่างกันระหว่างก
การจับมือโดยมีสิ่งขวางกั้นหรือไม่มีสิ่งขวาง
กั้นก็ตาม เนื่องจากหลักฐานต่างๆ
ที่ครอบคลุม
และเพื่อเปิดช่องทางที่จะนำไปสู่ความวุ่นว
ย

ชัยค์มุหัมมัด อัล-อะมีน อัช-ชันกีฎีย์
กล่าวไว้ในตัฟซีร อัฎวะอ์ อัล-บะยาน
(๖/๖๐๒-๖๐๓) ว่า “พึงทราบเถิดว่า
ไม่เป็นที่อนุญาตสำหรับผู้ชายและผู้หญิงที่
แต่งงานกันได้จะจับมือกัน

และไม่อนุญาตให้สัมผัสร่างกายกับร่างกาย
และหลักฐานในเรื่องราวดังกล่าวนี้มีมากมาย

หนึ่ง ท่านเราะสูล
คือลัลลอฮฺอะลัยฮิอะสลัลม กล่าวว่
“แท้จริงฉันจะไม่จับมือกับบรรดาสตรี...” แ
ละอัลลอฮฺตรัสว่

﴿لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا
اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا﴾ [الأحزاب :
[٢١]

ความว่
“โดยแน่นอนในเราะสูลของอัลลอฮฺมีแบบอ
ย่างอันดีงามสำหรับพวกเจ้าแล้ว” (อัล-
อะห์ซาบ : ๒๑)

ดังนั้น เราจะต้องไม่จับมือกับสตรี
เพื่อเป็นการดำเนินตามท่านเราะสูล
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
และหะดีษดังกล่าวเราได้นำเสนอมาแล้วใน
การอธิบายอัลกุรอาน ซูเราะฮ์ อัล-
หัจญ์ในเรื่องที่ว่าด้วยการห้ามไม่ให้ผู้ชายส
วมใส่เสื้อผ้าที่ย่อมสีเหลือง ทุกกรณี
ในพิธีกรรมหัจญ์หรืออุมเราะฮ์ และอื่นๆ
และในซูเราะฮ์ อัล-
อะห์ซาบเกี่ยวกับเรื่องหิญาบ

และการที่ท่านเราะสูล
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
ไม่จับมือกับบรรดาสตรีในขณะที่ทำสัจยาบ
นั้น

สอง เราเคยนำเสนอแล้วว่า
บรรดาสตรีเป็นเอาเราะฮฺ (สิ่งพึงสงวน)
ดังนั้นเธอต้องสวมใส่หิญาบ
และการที่มีคำสั่งให้ลดสายตาเนื่องจากเกรง
ว่าจะเกิดอันตราย
และไม่เป็นที่สงสัยเลยว่าการสัมผัสร่างกาย
กับร่างกายนั้น
เป็นสิ่งที่ทำให้เกิดและชักนำความรู้สึกได้ดี
ที่สุดมากกว่ามองด้วยสายตา
และบุคคลที่มีหลักฐานย่อมรู้ว่านี่คือความจริง

สาม

การจับมือจะเป็นตัวนำสู่การเสพสุขกับสตรี
ที่ไม่ใช่ภรรยา

เนื่องจากสมัยนี้ความย่าเกรงลดน้อยลง
ขาดความซื่อสัตย์

และไม่มีการออกห่างจากสิ่งที่ทำให้เกิดความ
ระแวง ซึ่งเราก็ได้บอกหลายต่อหลายครั้ง
แล้วว่า สามีบางคนจูบพื๋องสาวของภรรยา
ด้วยการจูบปากต่อปาก

และเรียกการจูบดังกล่าวว่า -
ซึ่งเป็นที่ต้องห้ามโดยมติเอกฉันท์-
ว่าเป็นการทักทายให้เกียรติ

พวกเขาจะกล่าวกันว่า
ท่านจงทักทายแก่เธอ

พวกเขาหมายถึงว่าท่านจงจูบเธอ
ดังนั้นความจริงที่ไม่ต้องสงสัยใดๆ

คือการออกห่างจากฟิตนะฮ์และสาเหตุที่ทำให้
ให้เกิดความระแวง

และที่ใหญ่หลวงที่สุดคือการสัมผัสเรือนร่าง
ของสตรีที่แต่งงานกันได้
และทุกช่องทางที่นำสู่สิ่งต้องห้ามนั้น
จำเป็นจะต้องปิดให้สนิท

บทส่งท้าย

โอ้อับรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย
ฉันขอเตือนพวกท่านให้รำลึกถึงคำสั่งของอัล
ลอฮ์ ในคำตรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿ قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوْنَ مِنْ أَبْصَارِهِمْ وَيَحْفَظُوا فُرُوجَهُمْ
ذَلِكَ أَزْكَى لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا يَصْنَعُونَ ۝ ۳۰ وَقُلْ
لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ وَلَا
يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَلْيَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَى
جُيُوبِهِنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ أَوْ آبَائِهِنَّ أَوْ
آبَاءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ أَبْنَائِهِنَّ أَوْ أَبْنَاءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ إِخْوَانِهِنَّ أَوْ

بَنِي إِخْوَانِهِمْ أَوْ بَنِي أَخَوَاتِهِمْ أَوْ نِسَائِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ
 أَيْمَانُهُمْ أَوْ التَّبَعِينَ غَيْرِ أَوْلِي الْأَرْبَابَةِ مِنَ الرِّجَالِ أَوْ الطِّفْلِ
 الَّذِينَ لَمْ يَظْهَرُوا عَلَى عَوْرَتِ النِّسَاءِ وَلَا يَضْرِبْنَ
 بَأَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا يُخْفِينَ مِنْ زِينَتِهِنَّ وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ
 جَمِيعًا أَيُّهُ الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿ ٣١ ﴾ [النور : ٣٠ -
 [٣١]

ความว่า

“จงกล่าวแก่บรรดาผู้ศรัทธาชายเถิด
 ให้พวกเขาลดสายตาของพวกเขา
 และรักษาอวัยวะเพศของพวกเขา
 แท้จริงอัลลอฮ์เป็นผู้รอบรู้ในสิ่งที่พวกเขากระทำ

และจงกล่าวแก่บรรดาผู้ศรัทธาหญิงเถิด
 ให้พวกเธอลดสายตาของพวกเธอ
 และรักษาอวัยวะเพศของพวกเธอ

ไม่นำเอาเครื่องประดับของพวกเธอมาแสดง
นอกจากสิ่งที่อยู่ภายนอกเท่านั้น
และพวกเธอจงเอาผ้าคลุมศีรษะของพวกเธอ
มาคลุมคอเสื้อของพวกเธอ
และไม่นำเครื่องประดับของพวกเธอมาแสดง
นอกจากแก้มือของพวกเธอ
พ่อของพวกเธอ พ่อของสามีของพวกเธอ
ลูกของพวกเธอ ลูกของสามีของพวกเธอ
พี่น้องชายของพวกเธอ
ลูกของพี่น้องชายของพวกเธอ
ลูกชายของพี่น้องหญิงของพวกเธอ
พวกผู้หญิงของพวกเธอ
พวกทาสของพวกเธอ
พวกติดตามที่ไม่มีความต้องการทางเพศจาก
พวกผู้ชาย

หรือเด็กที่พวกเขาไม่รู้จักสิ่งที่พึงสงวนต่างๆ
ของสตรี

และพวกเธออย่าได้เอาเท้าของพวกเธอกระ
แทกพื้น

เพื่อให้รู้ถึงสิ่งที่พวกเธอซ่อนไว้จากเครื่องป
ระดับของพวกเธอ

และพวกเจ้าจงกลับเนื้อกลับตัวต่ออัลลอฮ์
อย่างพร้อมเพรียงกัน โอ้บรรดาผู้ศรัทธา

หวังว่าพวกเจ้าจะประสบความสำเร็จ” (อัน-
นุรุ : ๓๐-๓๑)

มवलการสรรเสริญนั้นเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮ์
ความจำเริญและสันติจงมีแต่ท่านเราะฮ์ลุ
คือลัลลลอฮ์อะลัยฮิวะสัลลัม

วงค์วานของท่าน และบรรดาสาวกทั้งมวล

وصلی اللہ علی محمد وآلہ وصحبہ وسلم.

หนังสือที่ประมวลบทบัญญัติต่างๆ
ในอิสลามที่เกี่ยวข้องกับสตรีเป็นการเฉพาะ
รวบรวมประเด็นต่างๆ โดยสังเขป
ประกอบด้วยบทบัญญัติทั่วไป
บัญญัติเกี่ยวกับการตกแต่งเรือนร่างของสตรี
บัญญัติเกี่ยวกับเลือดประจำเดือน
เลือดเสีย และเลือดหลังคลอด
เลือดฝ้าและหิญาบ การละหมาด
การจัดการศพ การถือศีลอด
การประกอบพิธีหัจญ์และ อุมเราะฮ์
การเป็นสามีภรรยาและการสิ้นสุดระหว่างกัน

น บัญญัติต่างๆ ที่จะปกป้องรักษาเกียรติ
ศักดิ์ศรี และความบริสุทธิ์ของสตรี